

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-22.pdb

PDB Name: Tarzan 22
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a cizinecká legie

Edgar Rice Burroughs

Kapitola I.

Rozhodně nelze říci, že by všichni Holanďané byli houževnatí, jakkoli bývá tato vlastnost spolu s jinými přednostmi pokládána za jeden z jejich typických povahových rysů. Pokud někteří tuto postrádali, pak to rozhodně neplatilo o muži jménem Hendrik van der Meer. V jeho případě byla houževnatost přímo posláním. Proto se stal plantážníkem na Sumatře a jako takový slavil nemalé úspěchy. A proto jej jeho přátelé obdivovali.

A tak dokonce ani poté, co došlo k napadení Filipín a Hong Kong a Singapur padly, odmítal myšlenku, že by Japonci měli ovládnout Holandskou Východní Indii. Proto neposlal domů ani manželku, ani dceru. Mohl být pokládán za blázná, ale takový nebyl sám. Milióny lidí v Anglii a Spojených státech nebraly sílu Japonska příliš vážně. Kromě toho Hendrik van der Meer Japonce nenáviděl, pokládaje je za národ nehodný sebemenší úcty.

"Počkejte," říkával, "nebude dlouho trvat a zaženeme je zpátky na stromy."

Jeho prorocká slova se však nenaplněvala. Japonci přišli a Hendrik van der Meer se odebral do hor. Vzal s sebou manželku Elsje, kterou si odvedl z Holandska již před osmnácti lety, a dceru Corrie. Doprovázeli je dva čínští sluhové - Lum Kam a Sing Tai. První měl z Japonců panickou hrůzu, neboť dobře věděl, co od nich lze očekávat, druhý pak k plantážnickově rodině hluboce přilnul. Javanští námezdní dělníci se o dění kolem pramálo starali. Věděli, že i za nových pánů bude pěstování kaučuku pokračovat a že o svou práci nepřijdou. Těšili se na očekávaný blahobyt. Bude příjemné mít plný stůl a zároveň vědět, že se bez nich bílí muži a bílé ženy neobejdou!

Japonci byli Hendriku van der Meerovi v patách. Počínali si tak v případě všech Holanďanů. Starý muž se o tom dověděl od domorodců při návštěvě jedné z vesnic, kde se zastavil na krátký odpočinek. Odkud ale sami věděli, že se Japonci blíží, jakkoli byli dosud daleko, zůstalo záhadou. To, o čem se civilizovaní lidé dovídají často jen z telegrafu či rádia, věděli stejně rychle bez použití jakékoli techniky. A věděli dokonce i to, kolik mužů tvoří eskortu - seržant, desátník a devět řadových vojáků.

"To je zlé," soudil Sing Tai, který kdysi bojoval proti Japoncům v Číně. "Možná že vyšší důstojník by byl milosrdný, ale vojíní nikdy! Nesmíme jim padnout do rukou!"

Sotva vystoupili do hor, cesta byla čím dál namáhavější. Každý den přšelo a stezky se měnily v bahnisko. Van der Meer měl již nejlepší léta za sebou, nicméně stále byl dosti silný a hlavně vytrvalý a houževnatý. Právě díky nezdolné vůli byl schopen vydržet, co jiní vzdávali.

Corrie byla šestnáctiletá plavovlasá dívka. Také ona byla silná, zdravá a vytrvalá. Ve všem dokázala s muži držet krok. S Elsje tomu však bylo zcela jinak. Měla vůli, nikoli sílu. A na odpočinek nebylo času. Ledva dorazili do vesnice, propocení, spinaví a vyčerpaní, klesla na podlahu jedné z chatrčí ještě dříve, než je domorodci vůbec stačili varovat, aby se tu raději nezdržovali. Pronásledovatelé nebyli daleko, a pak - vesničané se báli, že Japonci odhalí jejich sympatie s nepřítelem.

Dokonce i koním počaly docházet síly a bylo třeba neustále je pobízet do kroku. Cesta teď vedla stezkami vysoko v horách. Domorodé osady byly od sebe daleko. Vesničané měli strach a chovali se odměřeně. Celé tři dny uprchlíci putovali pustinou, hledající útočiště. Zdálo se, že Elsje další pochod nevydrží. Dva dny nenarazili na lidský příbytek. Jedli jen to, co našli. Byli promočení a prochladlí.

Pozdě odpoledne třetího dne konečně dorazili k osadě, vyhlížející nuzně a uboze. Její obyvatelé se nechovali nikterak přívětivě, nicméně neodmítli projevít alespoň tu nejskromnější pohostinnost. Náčelník vyslechl jejich příběh. Poté jim oznámil, že ve vesnici zůstat nemohou, slíbil však průvodce do jiné osady, kde je Japonci nikdy nenajdou. Zatímco ještě před několika týdny by Hendrik van der Meer prostě prosadil svou, nyní slevil a požádal náčelníka, aby jim dovolil v osadě přenocovat, neboť jeho žena potřebuje před další cestou nabrat síl.

Hoesin však odmítl. "Odejděte hned," řekl. "Dám vám průvodce. Pokud zůstanete, budu vás muset zajmout a vydat Japoncům."

Podobně jako náčelníci většiny vesnic, kudy vojáci procházeli, i on se bál jejich hněvu, pokud by zjistili, že pomáhá nepříteli. A tak nezbývalo než pokračovat v cestě. Vedla nyní roklinou, sevřenou vyhaslými vulkány, mezi nimiž se klikatila řeka. Na několika místech ji museli přebrodit, nebo použít zpuchřelých liánových mostů. Bezútešná pouť trvala celou noc. Elsje byla tak zesláblá, že ji Lum Kam musel nést na zádech v jakémsi vaku. Průvodci, hnání vidinou bezpečí blížící se osady, neustále pobízeli své svěřence, aby přidali do kroku. Navíc se z dále několikrát ozval řev tygrů - řev, při

němž tuhne krev v žilách.

Hendrik van der Meer kráčel vedle svého čínského sluhy, snaže se mu dodávat odvahy. Corrie šla za svým otcem, zatímco druhý sluha spolu s průvodci uzavíral nevelkou karavanu.

"Jste unavena, slečno?" zeptal se Sing Tai. "Možná by bylo lépe, kdybych vás nesl."

"Všichni jsou unaveni," opáčila dívka. "Ale vydržím tolik, co kdokoli z vás. Jen bych ráda věděla, jak je to ještě daleko."

Znovu počali stoupat vzhůru.

"Brzy budeme na místě," slíbil Sing Tai. "Průvodce říkal, že vesnice je na vrcholku útesu."

Mýlil se však. Nebyli na místě brzy. Byl to dosud nejnáročnější úsek cesty. Často museli zastavovat a odpočívat. Lum Kamovi bušilo srdce jako poplašný zvon. Ale bylo to srdce oddaného člověka, který by nikdy nepřiznal vyčerpání. Konečně dosáhli vrcholu. Štěkot psů jim prozradil, že se skutečně blíží k lidským obydlím. Vesničané jim vyšli vstříc. Průvodci vysvětlili, proč přicházejí, a poutníkům bylo dovoleno vstoupit. Taku Muda, náčelník, je přivítal přátelským tónem.

"Tady jste v bezpečí," ujistil je. "A mezi přáteli."

"Má žena je velmi unavena," vysvětloval van der Meer. "Než půjdeme dál, musí si odpočinout. Nechci tě však vystavovat hněvu Japonců, kdyby zjistili, žeš nám pomohl. Zůstaneme jen přes noc. Ráno, bude-li má žena schopna jít, nám ukážeš úkryt hlouběji v horách. Možná je tam nějaká opuštěná rokle s jeskyní."

Dostali jídlo a teplé přístřeší. Leč Elsje nedokázala požit ani sousto. Byla rozpálená horečkou. Nemohli však pro ni nic udělat. Hendrik a Corrie u ní zůstali celou noc. O čem asi přemýšlel tento muž, jehož tvrdohlavost přivedla ženu, kterou miloval, až sem?

Druhého dne Elsje van der Meerová zemřela. Bolest byla příliš silná, než aby poháněla k slzám. Otec s dcerou seděli bez hnutí celé hodiny, zírajíce pohaslými zraky na nešťastnou ženu. Sotva vnímali náhlý zmatek a výkřiky, rozléhající se osadou.

Náhle přiběhl Sing Tai. "Rychle!" volal. "Japonci! Vede je jeden z našich průvodců. Hoesin je špatný člověk. To on pro ně poslal."

Van der Meer vstal.

"Půjdu s nimi promluvit," navrhl. "Možná nám neublíží."

"Neznáte opičí muže," opáčil Sing Tai.

Van der Meer pokrčil rameny. "Nic jiného nezbývá. Jestli neuspějí, odved' dceru pryč. Nenech ji padnout Japoncům do rukou!"

Přistoupil ke vchodu do chýše a spustil žebřík. Lum Kam jej následoval. Japonci byli v té chvíli na druhém konci vesnice. Van der Meer vykročil pevným krokem přímo k nim, Číňan po jeho boku. Nebyli ozbrojeni. Corrie a Sing Tai je sledovali z pološera příbytku. Viděli, jak Japonci kolem nich utvořili hlouček. Slyšeli klidný hlas Holanďanův a skřehotání orientálců. A pak zahlédli pažbu pušky nad hlavou jednoho z mužů. Následoval výkřik a objevily se bajonety. Konečně křik ustal. Jen smích zakrslého mužika se rozléhal kolem.

Sing Tai vzal dívku za ruku. "Pojďte," řekl a vykročil k otvoru, spojenému žebříkem s pevnou zemí.

"Slezu dolů," oznámil. "A pak vy. Chytím vás. Rozumíte?" Přikývla. Zatímco se Číňan spouštěl dolů, naklonila se přes okraj díry a vyhlédla ven. Zjistila, že kdyby seskočila Sing Taiovi rovnou na záda, mohla by jej poranit. Spustila se tedy po rukou co nejnižší, aby ji Číňan snáze zachytil. Sotva byli venku, vedl Sing Tai dívku do džungle. Ještě do setmění dorazili k jeskyni v průsmyku a ukryli se v ní. Sing Tai se pak vrátil do vesnice, aby zjistil, co se stalo, a přinesl nějaké jídlo. Zanedlouho byl zpátky. Ruce měl prázdné.

"Všichni jsou mrtvi," řekl. "A vesnice vypálena."

"Ubohý Taku Muda," dodala Corrie. "Zaplatil za svou dobrotu."

Uplynuly dva roky. Corrie a Sing Tai našli útočiště v podhorské osadě náčelníka Tianga Umara. Zprávy z okolního světa sem docházely jen zřídka. Jedna z nich však byla alespoň dobrá - Japonci se částečně stáhli z ostrova. Ale to bylo vše. Tu a tam se vrátil některý z domorodců z pouti za obchodem a vyprávěl o japonských vítězstvích, potopených amerických lodích a německém tažení v Africe, Evropě a Rusku.

Jednoho dne přišel do Umarovy osady cizí domorodec. Dlouze hleděl na Corrie i Sing Taie, neřikal však nic. Když se vzdálil, Číňan se naklonil k dívce.

"Ten člověk nevěstí nic dobrého," pravil. "Je z osady náčelníka Hoesina. Řekne mu o nás a opičí muži si pro nás přijdou. Vím, co uděláme. Teď budete chlapec. Tak můžeme odejít a schovat se."

Zkrátil dívce vlasy a obarvil je na černo. Protože Corrie byla opálená, stačily kalhoty a halena a mohla se klidně vydávat za domorodého hochu.

Znovu se vydali na cestu. Tiang Umar jim poskytl průvodce, aby je dopravili do bezpečí. Nedaleko vesnice byla jeskyně, pod níž tekla horská bystřina. Kolem našli hojnost plodin, jaké poskytuje sumatránská džungle, a v říčce byla spousta ryb. Navíc Tiang Umar tu a tam poslal vejce, kuřecí, vepřové či dokonce psí maso. Corrie se psa nedotkla, zato Sing Tai se nikterak nezdrhal. Jídlo přinášel mladík jménem Alam. Mezi ním a oběma uprchlíky se záhy vytvořilo pevné přátelské pouto.

Kapitán Tokujo Matsuo a nadporučík Hideo Sokabe vedli oddíl vojáků do hor, aby tu vyhledali palebné pozice pro těžké zbraně a zároveň k nim vybudovali přístupové cesty. Dorazili do vesnice náčelníka Hoesina. Slyšeli, že odmítá spolupracovat, a tak se rozhodli dát mu najevo, kdo je tady pánem. Když se nechtěl poklonit, zbili jej. Jeden z vojáků probodl za stejný prohřešek starého vesničana, druhý odvedl do džungle mladou dívku. Kapitán a nadporučík se jen

usmívali. A pak poručili přinést jídlo. Hoesin by jim byl s chutí pustil žilou, raději však uposlechl. Oba velitelé mu vzápětí oznámili, že počítá jeho vesnici tím, že tu zřídí svůj hlavní stan.

Náčelník byl zoufalý. Úpěnlivě přemýšlel, jak se nezvaných hostů zbavit. Musí se o něco pokusit! Prožil bezesnou noc.

Ráno se Japonců zeptal, zda mají zájem o dopadení nepřátel, kteří uprchli do hor. Samozřejmě že nadšeně přitakali.

"Před dvěma lety do mé vesnice přišli tři běloši a dva Číňané. Poslal jsem je pryč, protože neposkytují úkryt nepřítelům Japonska. Jméno bílého muže bylo Hendrik van der Meer."

"Slyšeli jsme o něm," potvrdil Japonec. "Byl zabit."

"Poslal jsem průvodce, aby ukázal vašim vojákům, kde se skrývají. Dcera bílého muže a jeden z Číňanů uprchli. Ta dívka je velmi půvabná."

"Slyšeli jsme o ní. A co s tím?"

"Vím, kde je."

"A neřekl jsi nám to?!"

"Teprve nedávno jsem objevil jejich skrýš. Dám vám spolehlivého člověka, který vás tam zavede."

Kapitán Matsuo pokrčil rameny. "Přines jídlo!" poručil.

Náčelník nechal poslat pro maso a ovoce, pak se odebral do své chýše a počal se modlit k Alláhovi i Buddhovi, aby opičí muže sprovodili ze světa, nebo alespoň vyhnali.

Matsuo a Sokabe seděli u jídla a hovořili o náčelníkově návrhu.

"Snad bychom se o ně měli zajímat," soudil Matsuo. "Není dobře mít nepřátele v sousedství."

"A také říkají, že je půvabná," dodal Sokabe.

"Nemůžeme jít oba," prohlásil Matsuo. Byl příliš pohodlný a zároveň měl vyšší hodnost - a tak rozhodl, že pro dívku pošle svého podřízeného a jeho oddíl.

"Zabiješ Číňana," nařídil, "a dívku přivedeš. Nesmí se jí nic stát!"

A tak nadporučík Hideo Sokabe dorazil o několik dní později do osady náčelníka Tiangu Umara. Místo pozdravu starce udeřil do tváře, až upadl.

"Kde je bílá dívka a Číňan?!" zahřměl.

"Není tu žádná bílá dívka ani žádný Číňan."

"Lžeš!!! Však ty řekneš pravdu!"

Nařídil seržantovi, aby přinesl několik bambusových štěpin, a když se tak stalo, zarazil jednu z nich Tiangu Umarovi pod nehet. Stařec zavyl šílenou bolestí.

"Kde je bílá dívka?" opakoval Japonec.

"Nevím o žádné," zněla odpověď.

Japonec zarazil náčelníkovi pod nehet další třísku. Vzápětí se objevila jedna z Umarových družek a poklekla před nadporučíkem na kolena.

"Když ho necháš na pokoji, povím ti, jak je najdeš," řekla.

"To už je lepší," opáčil Japonec. "Jak?"

"Alam ví, kde se skrývají," ukázala žena na mladíka.

Corrie a Sing Tai seděli u vchodu do jeskyně. Od chvíle, kdy Alam přinesl jídlo, uplynul týden. Čekali netrpělivě, kdy se znovu objeví. Jen aby nepřinesl psa, pomyslela si Corrie.

"Někdo jde," upozornil náhle Sing Tai. "Je jich víc. Pojďme do jeskyně."

Alam nevydržel a uprchlíky prozradil. Kdyby šlo jen o něho, raději by zemřel, než aby zavedl opičí muže k jejich úkrytu, ale Japonec pohrozil, že pokud neuposlechně, nechá vyvraždit celou vesnici. A Alam věděl, že nemluví do větru.

Nadporučík a jeho muži vstoupili do jeskyně. Sokabe tasil meč, ostatní napřáhli bajonety. V pološeru zahlédli Číňana a mladého domorodého chlapce. Vyvlekli je ven.

"Kde je dívka?!" zahřměl Sokabe. "Zemřeš, a s tebou celá vesnice. Chopte se jich!"

"Ne!!!" vykřikl Alam. "To je dívka! Má chlapecké šaty!"

Sokabe strhl Corrie halenu. Zdálo se, že je spokojen. Jeden z vojáků pak srazil Sing Taie k zemi bajonetem, a oddíl i se zajatkyní se vydal na zpáteční cestu.

Kapitola II.

Seržant Joe "Bum" Bubonovitch z Brooklynu, palubní technik a střelec, stál pod křídlem bojového letounu Lovely Lady a rozmlouval s ostatními členy posádky.

"Jsou to správní hoši," řekl, očividně rozladěn uštěpačnými poznámkami seržanta Tonyho "Shrimpa" Rosettiho z Chicaga.

"Cože?! Ten Anglán bude určitě namyšlený! Měli sme v Chicagu majora, co vždycky říkal, že by každému Anglánovi nejradši hned jednu vrazil. Nechci v naší starý dámě vozit žádnýho prašivýho Brita! Slyšel sem, že tohle je dokonce nákej vévoda!"

"Myslím, že váš vévoda právě přijíždí," upozornil Bubonovitch.

Pod křídlem B-24 zastavil džíp a z něho vystoupili tři důstojníci - plukovník RAF a s ním plukovník a major AAF.

Kapitán Jerry Lucas z Oklahomy, pilot Lovely Lady, učinil několik kroků vpřed. Plukovník AAF jej představil svému sousedovi.

"Všechno v pořádku, Jerry?" zeptal se.

"Ano, sire."

Elektrikáři a zbrojmistři, provádějící kontrolu zařízení, pobíhali prostorem pro uložení bomb sem a tam. Posádka zatím vyšplhala na palubu. Plukovník RAF John Clayton, který se měl zúčastnit letu jako pozorovatel, zaujal místo za oběma piloty a setrval zde po celý startovací manévř. Během letu pak střídavě procházel z pilotní kabiny do prostoru pro

posádku. Hovořil s navigátorem i telegrafistou. Občas se vydal přes pumovnici až na zád', proplétaje se mezi palivovými nádržemi. Tentokrát letoun žádné bomby nenesl.

Shrimp, Bubonovitch a další dva střelci leželi vedle nafukovacích člunů a padáků. Shrimp byl první, kdo uviděl Claytona, jak otevírá dvířka točny.

"Tiše," varoval. "Přichází náš vévoda!"

Clayton se protáhl kolem střelny a stanul vedle fotografa, který se právě věnoval svému aparátu. Nikdo z vojáků nevstal, aby jej pozdravil. Sotva se letoun vznesl do vzduchu, vzala disciplína rázem za své.

Fotograf, seržant spojovací jednotky, zvedl zrak a usmál se. Clayton úsměv opětoval a usedl vedle něho. Kolem točny a oken na zádi kroužil vítr a letounem otřásal ryk motorů. Clayton se naklonil k fotografovi a cosi mu pošeptal do ucha.

Mladík odpověděl, zvyšuje hlas, aby přehlušil rachot, který se rozléhal kabinou.

Zdálo se, že Clayton se dověděl, co potřeboval. Posadil se na jeden ze záchranných vorů vedle Shrimpa a Bubonovitche. Nabídl oběma cigaretu. Shrimp odmítl, Bubonovitch nabídku přijal. Shrimp se zamračil. Neměl Brity rád. Clayton se Bubonovitchi zeptal, jak se jmenuje a odkud je. Když slyšel slovo Brooklyn, pokýval hlavou.

"Hodně jsem o Brooklynu slyšel," řekl.

"Možná o zdejších tulácích," dodal Bubonovitch.

Clayton znovu přikývl.

"Jsem teď vlastně jedním z nich," pokračoval Bubonovitch. Pak ukázal Claytonovi fotografii manželky s děckem a oba si vyměnili navštívenky.

Shrimp se tvářil netečně. Sotva se Clayton vzdálil, poznamenal, že by si navštívenku vyměnil raději s Hitlerem a Tojem, než se špinavým Angličanem.

"Vzpomeňte si, co udělali v Alamu," připomněl.

"Myslíte Thermopyly," opravil jej Bubonovitch.

"Jakej je v tom rozdíl?"

"Je to správný chlap," poznamenal střelec, sedící vedle Bubonovitche.

Svítilo, když dorazili k severozápadnímu cípu Sumatry. Den byl jako stvořený k fotografování. Nad horami, jež tvořily hřbet ostrova, se vznášela mračna, pobřeží však bylo bezoblačné. Japonci objevili letoun až za dobrou půlhodinu.

Okamžitě zaujali pozice k protileteckému útoku, ale ten byl zcela neúčinný.

Poblíž Pandangu zaútočily tři lehké japonské stíhačské letouny. Bubonovitch zaměřil první z nich. Po sérii výstřelů se útočník ocitl v plamenech a zřít se kamsi do pralesa. Zbýlé dva nepřátelské stroje se rozlétly každý na jinou stranu, držíce se v uctivé vzdálenosti. Pak se ale vrátily a spustily palbu. Motor na pravém boku dostal zásah. Lucase zachránila nasazená ochranná vesta, druhý pilot však útok nepřežil. Palba byla nyní tak prudká, že bombardér sebou zmítal jako divoký mustang. Lucas změnil směr od pobřeží. Věděl, že je tu soustředěna většina protileteckých oddílů. A pak - nad horami ležela hustá mračna, kde se mohli ukrýt před návratem domů.

Domů! I bez jednoho motoru to lze dokázat! Triadvacetiletý kapitán musel uvažovat rychle. Nařídil shodit zátěž. Pušky, munice i nafukovací čluny. Vše kromě padáků. Japonské letouny zůstávaly v dosahu. Lucas měl původně v plánu držet se pobřeží. Jakmile ovšem zamířil k horám, palba zesílila. Nepřítel zřejmě odhalil jeho úmysl.

Byli již téměř nad nejvyššími vrcholky, když je objevila pozemní hlídka. Ozval se ohlušující výbuch a letoun se zapotácel jako raněné zvíře. Lucas strhl řídicí páku. Promluvil do palubního telefonu, žádaje pokyny. Nedostalo se mu však odpovědi. Telefon mlčel. Zavolał tedy spojaře, aby zjistil závalu.

Clayton zatím vypomohl s řízením. Nebylo snadné udržet kurs. Lucas se obrátil k navigátorovi.

"Zkontrolujte, zda všichni vyskočili," řekl. "A pak vyskočte sám."

Navigátor nahlédl do prostoru na přidi, aby upozornil střelce, že má spasit holý život. Ten však byl mrtev.

"Vzalo to celou příd'," oznámil navigátor. "A taky střelce a fotografa."

"Co naplat," opáčil Lucas. "Všichni rychle ven!"

Pak se obrátil ke Claytonovi. "Měl byste opustit letoun, pane," řekl.

"Počkám na vás, pokud vám to nevadí," navrhl Clayton.

"Vyskočte!" trval na svém Lucas.

Clayton se usmál. "Dobrá," svolil.

"Otevřel jsem pumovnici," upozornil Lucas. "Tady je to snazší! Pospěšte si!"

Clayton přikročil k rozbitému oknu. Viděl, že letounu chybí kus křídla. Bylo jasné, že brzy počne prudkým vířivým pohybem klesat. Nebylo v lidských silách jej udržet. Clayton přesto trpělivě čekal, než vyskočí pilot. Bylo to opravdu na poslední chvíli. Letoun se naklonil na bok. Clayton narazil vší silou na stěnu a poté vypadl do prostoru. Ztrativ vědomí, řít se k zemi mezi mračny, vstříc smrti. Za ním v divoké spirále klesala Lovely Lady.

Clayton záhy přišel k sobě. Během několika vteřin si uvědomil, co se děje. Ocitl se uprostřed tropického lijáku. Snad to byly právě chladné dešťové kapky, co ho zachránilo. Sotva se probral, zatáhl za lanko padáku, který se okamžitě otevřel. Dole se zelenal hustý porost, zmítaný poryvy větru a deště. V příštím okamžiku propadlo Claytonovo tělo spleti větví a padák se zachytil asi třicet stop nad zemí. Nato bylo slyšet náraz a po něm mohutný výbuch, doprovázený gejzírem plamenů. Lovely Lady skonala na pohřební hranici, v níž se proměnil okolní les.

Clayton se přitáhl k větvi, o kterou by se mohl opřít. Poté se vyvlékl z popruhů a ochranné vesty. Uniforma i spodky byly promočeny na kůži. Při pádu ztratil lodičku. Nejprve se zbavil bot, poté pistole a pásu s náboji, a nakonec i zvlhlých svršků. Ponechal si toliko opasek a dýku. Vyšplhal výš, aby dosáhl na potrhaný padák. Odřízl provazy, látku smotal a pověsil na záda. A pak seskočil dolů, počínaje si s hbitostí malé opičky.

Ze zbytků padáku vytvořil bederní roušku. Cítil se šťastný a spokojený. Znovu našel to, co opustil. To, co nade vše miloval. Svobodu. Vše, co jej spojovalo s civilizací, dokonce i uniforma armády státu, jehož byl příslušníkem, bylo

přítěži. Ve vojenském stejnokroji si připadal jako vězeň v poutech, jakkoli jej nosil s hrdostí. Být volný však bylo neskonale krásnější! Sám Osud tomu chtěl, aby své vlasti sloužil v přestrojení, v němž se cítil nejlépe. Proč by ho jinak zavál do těchto končin?

Přivaly deště smáčely jeho bronzově opálené tělo. Nastavil jim tvář. Chtělo se mu radostí vykřiknout, ale zůstal tiše. Byl na území nepřítele! Jeho první myšlenky patřily zbylým členům posádky. Možná že budou poblíž letadla.

Zamířil tedy k němu. Před cestou utrl několik stvolů, rozdrtil je mezi dlaněmi a šťávou potřel pokožku. Nato se vyhoupl do větvi, neboť porost byl hustý a neprostupný.

Konečně objevil muže, klopýtajícího k ohořelým troskám letounu. Byl to Jerry Lucas. Clayton na něho zavolal jménem. Pilot se rozhlédl, ale nikoho neviděl. Nenapadlo jej podívat se nahoru. Poznal však dotyčného po hlase.

"Kde k čertu vězíte, plukovníku?" zeptal se.

"Mohl bych vám skočit přímo na hlavu," ozvalo se shora. Lucas zvedl zrak a zůstal stát s otevřenými ústy. Ten člověk se pomát! Možná se při seskoku udeřil do hlavy a je dosud v šoku. Rozhodl se, že jeho vzezření ponechá bez komentáře.

"Jste v pořádku?" otázal se.

"Ano," ujistil jej Clayton. "A vy?"

"Ujde to."

Byli jen pár kroků od Lovely Lady. Z torza trupu dosud šlehalo plameny, ožehující okolní stromy. Když přišli blíž, spatřili Bubonovitche. Zprvu poznal jen Lucase a byl bez sebe štěstím. Teprve za hodnou chvíli zjistil, kdo je jeho společník.

"Proboha!" vykřikl. "Co se stalo s vašimi šaty?"

"Zahodil jsem je."

"Zahodil?!"

Clayton přikývl. "Byly promočené a nepohodlné."

Bubonovitch potřásl hlavou. Očima nechápavě tál po Angličanovi. Uviděl nuž.

"Kde máte pušku?"

"I tu jsem zahodil."

"Vy jste se zbláznil," mluvil Bubonovitch. Lucas, stojící za Claytonem, pokrčil rameny. Měl strach, že tahle poznámka Angličana rozhněvá. Nestalo se.

"Vůbec ne," řekl Clayton. "Vy s vašimi obleky uděláte brzy totéž. Budou potrhané a k ničemu. Ale neodhazujte nože! A udržujte je čisté a ostré. Lze je použít jako zbraň a nenadělají tolik hluku jako vaše pětačtyřicítka."

Lucas smutně hleděl do plamenů, olizujících to, co zbylo z jeho milovaného letounu.

"Dostali se všichni ven?" chtěl vědět Bubonovitch.

"Myslím, že ano. Všichni, kdo přežili, vyskočili." Lucas zvedl hlavu a zavola: "Tady kapitán! Ozvěte se!"

Vzápětí se skutečně ozvala odpověď: "Tady Rosetti. Proboha, pomozte mi odtud!"

"Rosetti!" vykřikl Lucas a vyrazil po hlase. Našel seržanta vpleteného do postroje padáku ve větvích stromu. Spolu s Bubonovitchem teď hleděli vzhůru, škrábající se v zátylcích.

"Jak mě dostanete dolů?" zeptal se Shrimp.

"Čert ví," opáčil Lucas.

"Za pár dnů uzrajete a spadnete sám," dodal Bubonovitch.

"Dobřej fór. A kde se sebrali toho naháče?"

"To je plukovník Clayton, Shrimpy."

"To je něco jinýho."

Clayton se usmál. "Ten mladík nemá rád Angličany, že?"

"Omluvte ho, plukovníku. Má rád jen kluky z Chicaga."

"Jak mě dostanete dolů?" opakoval Shrimp svoji otázku.

"Čert ví," opakoval Lucas svoji odpověď.

"Snad do zítřka na něco přijdeme," uklidnil jej Bubonovitch.

"To mě tu chcete nechat přes noc?!" lekl se Shrimp.

"Dojdu pro něho," nabídl se Clayton.

Ze stromu, na kterém Rosetti uvízl, nesahaly dolů žádné větve. Vyšplhal tedy na sousední strom, kde objevil liánu asi padesát stop nad zemí. Když zjistil, že je dostatečně pevná, sevřel ji oběma rukama a pak se odrazil od kmene.

Několikrát se pokusil dosáhnout další liány, která visela vysoko v koruně stromu, na němž se ocitl nešťastný Shrimp. Zatím se jí ovšem sotva dotkl prsty.

Konečně stvol pevně zachytil. Omotav si první výhonek kolem paže, jal se šplhat ke Shrimpovi. Ten byl však stále ještě příliš vysoko. Clayton mu hodil volný konec druhé liány.

"Chyťte se!" zvolal.

Rosetti sevřel liánu a Clayton jej počal stahovat k sobě.

"Zbavte se popruhů a vesty," vyzval Američana.

Sotva tak Shrimp učinil, Clayton si jej přehodil přes rameno a po liáně ze sousedního stromu se spustil k zemi.

"Proboha!" vykřikl Shrimp, když se vznášeli vzduchem.

Ledva stanuli na pevné půdě, mladík se svezl do porostu. Nemohl stát a trásl se jako osika.

Lucas a Bubonovitch chvíli mlčeli.

"Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych tomu," přiznal pilot.

"Já tomu nevěřím ani teď," dodal Bubonovitch.

"Podíváme se po ostatních?" navrhl Clayton. "Měli bychom je najít a pak tohle místo opustit. Kouř bude vidět na míle daleko a Japonci jistě poznají, co je jeho příčinou."

Hledali několik hodin, leč bez výsledku. Teprve před setměním objevili tělo navigátora. Neotevřel se mu padák.

Vykopali mělký hrob, zabalili muže do hedvábí a pohřbili. Lucas pronesl krátkou řeč. A pak se vydali na cestu.

Mlčky následovali Claytona, který se neustále rozhlížel kolem, jako by něco hledal. Všichni teď k velkému Angličanovi cítili bezmeznou důvěru. Shrimp je tu a tam přeměřil pohledem. O čem asi tenhle neotesaný chlapík z chicagského předměstí přemýšlel? Od chvíle, kdy jej Clayton snesl ze stromu, nepronesl jediné slovo.

Přestalo pršet a všude bylo plno komárů.

"Jak to můžete vydržet, plukovníku?" divil se Lucas, odháněje dotěrný hmyz.

"Snadno," odpověděl Clayton. "Ukáži vám jak."

Utrhl trs trávy, kterou předtím objevil, a podal jej Lucasovi. "Rozdrťte listy a šťávou potřete všechna choulostivá místa na těle. Komáři vás přestanou obtěžovat."

Konečně Clayton objevil, co hledal - stromy s hustou korunou jen několik stop nad zemí. Vyhoupl se na jeden z nich a počal tu z větví budovat jakousi plošinu.

"Jestli se sem některý z vás dostane, mohl by mi pomoci. Měli bychom s tím být hotovi do setmění."

Muži mlčky vylezli za ním. Odřezávali větve a kladli je vodorovně na sebe.

"Nebylo by snazší postavit přístřeší na zemi?" napadlo Lucase.

"Určitě bylo," potvrdil Clayton. "Ale pak by se někdo z nás nemusel dožít rána."

"Proč?" nechápal Bubonovitch.

"Protože tohle je území tygrů."

"Jak to víte?"

"Cítil jsem je celé odpoledne."

Na ta slova seržant Rosetti znovu přeměřil Claytona pohledem.

Kapitola III.

Angličan svázal několik šňůr a vytvořil lano, které dosáhlo na zem. Jeden konec podal Bubonovitchovi. "Zatáhněte, až vám řeknu," vyzval jej. A pak seskočil ze stromu.

"K čemu to?" nechápal Rosetti.

Clayton přivázal ke konci lana svazek obřích listů a pokynul Bubonovitchovi, aby je vytáhl vzhůru. Pak několik z nich rozprostřel na dno plošiny a ze zbytku vytvořil kryt.

"Zítřka seženu maso," řekl. "Zdejší ovoce a zeleninu neznám. Budeme muset vyčkat, co jedí opice."

Kolem nich bylo všude plno. Pištěly, vřiskaly a blýskaly po přichozích očima.

"Jeden druh ovoce jsem poznal," upozornil Bubonovitch. "Tady na tom durianu. Právě si na něm pochutnává černý sumatránský gibbon - největší svého druhu."

Clayton se vyhoupl na strom, utrl několik plodů a shodil je ostatním.

Rosetti rozřízl jeden z nich nožem.

"Nevoní to valně," řekl. "Nemám hlad." Chystal se jej zahodit.

"Počkejte," zarazil ho Bubonovitch. "Četl jsem o durianu. Nevoní, ale má dobrou chuť. Domorodci praží jeho semena jako ořechy."

Clayton Bubonovitcha pozorně poslouchal. Seržant, a má znalosti jako univerzitní profesor! Jak málo svět ví o Americe a Američanech! Jitterbug, Hollywood. Národ nevzdělanců! Odkud se vzaly všechny tyhle nesmysly?

Nastala noc. Džungle byla plná tajemných zvuků. Všude se něco dělo. Zpod stromu se ozvalo cosi jako zakašlání.

"Co je to?" zeptal se Shrimp.

"Prouhatec," odpověděl Clayton.

Shrimp nechápal, ale raději mlčel. Teprve za hodnou chvíli podlehl zvědavosti.

"Prouhatec?!" opakoval.

"Tygr," vysvětlil Clayton.

"Sakra! Chcete říct, že je dole tygr?"

"Ano. Dva."

"K čertu! Jednoho sem viděl v zoo v Chicagu. Zdá se, že dole to nebude příliš bezpečný. Slyšel sem, že sou to lidojedi."

"Měli bychom vám poděkovat, plukovníku, že jsme nezůstali pod stromem."

"Myslím, že bez vás bychom byli v pralese bezmocní."

"Slyšel sem vo tom, jak si počínat v džungli, ale ani slovo vo tom, jak si poradit s tygrem," řekl Shrimp.

"Loví většinou v noci," vysvětloval Clayton. "Proto musíme být ve střehu."

Po chvíli se obrátil k Bubonovitchovi. "Někde jsem četl, že obyvatelé Brooklynu mají zvláštní angličtinu. Vy ale mluvíte jako ostatní."

"Vy také," opáčil Bubonovitch.

"Nestudoval jsem v Oxfordu," přiznal Clayton.

"Bum má vyšší brooklynskou," dodal Lucas. "Šest semestrů."

Bubonovitch a Rosetti se uložili ke spánku. Clayton s Lucasem zůstali vzhůru a hovořili o budoucích plánech. Shodli se na tom, že nejlépe by bylo získat od domorodců člun a pokusit se doplnout do Austrálie.

Lucas vyprávěl o posádce svého letounu. Bylo vidět, že je na ni hrdý.

"Je to správný chlap," řekl o Rosettim. "A dobrý střelec. Příroda ho k tomu přímo předurčila. Ve střílně není moc místa.

Bum říká, že je k boji s trpaslíky jako stvořený, a proto ho ministerstvo války vyslalo sem. Má řadu leteckých

vyznamenání."

"Ale nemá moc rád Brity," dodal Clayton s úsměvem.

"To u Irů a Italů v Chicagu není nic divného. Shrimp nikdy neměl moc šancí na vzdělání. Tátu mu zabili v Ciceru během války gangů, když byl ještě malý. A máma šlapala chodník. Nikdy pro Shrimpa neměla vlídné slovo. Bez ohledu na to všechno máte co dělat s dospělým dítětem. Nemá školy, ale je to čestný chlap."

"A co Bubonovitch?" pokračoval Angličan. "Je to velmi inteligentní člověk."

"Ano. A taky velmi vzdělaný. Studoval na Columbijské universitě. Jeho otec byl učitel. Už na střední škole se Bum zajímal o přírodopis a znal každý exponát v Americkém muzeu v New Yorku. Zaměřil se na zoologii, botaniku, antropologii, a vůbec všechno, co je třeba pro takovou práci znát. Často dává věcem latinská jména, aby Shrimpa pozlobil."

"Možná je pro Shrimpův krevní tlak dobře, že ani já nemám oxfordský přízvuk," dodal Clayton.

Vedena eskortou, Corrie přemýšlela o útěku a o tom, jaký dobrovolný konec zvolí, bude-li znovu dopadena. Alam, krácející vedle ní, ji oslovil ve své mateřštině. Věděl, že na rozdíl od Japonců mu dívka porozumí.

"Odpusťte mi, že jsem je přivedl," prosil. "Tianga Umara mučili, ale nefekl nic. Jeho stará žena děle nevydržela a prozradila jim, že o vás vím. Pohrozili, že vyvraždí celou vesnici, jestli je k vám nezavedu. Co jsem měl dělat?"

"Počínal sis správně, Alame," opáčila dívka. "Sing Tai a já jsme byli pouze dva. Je lépe, zemřou-li dva, než celá vesnice."

"Nechci, abyste zemřela," lekl se Alam. "To raději zemřu sám."

Dívka zavrtěla hlavou. "Jen se bojím," poznamenala, "že vás nenajdu způsob, jak to skoncovat."

Konečně dorazili do Umarovy osady. Vesničané se tvářili nepřátelsky. Proto nechal Sokabe hlídat jejich příbytek dvěma strážci. Dívku spoutal na rukou a nohou, aby se nepokusila o útěk. Jinak ji ale neobtěžoval. Báł se kapitána Matsua. A navíc měl svůj plán.

Ráno vyzval Alamu, aby mu dělal tlumočníka. Corrie byla ráda, že mladík, který jí byl oddán, zůstane s nimi. Zeptala se ho, zda neví o některé z partyzánských skupin, které sestavili Holanďané z plantážníků, úředníků i vojáků a jež se skrývají v horách.

"Neviděl jsem je, ale slyšel jsem o nich. Prý pobily mnoho Japonců. Jsou stále na útěku, protože Japonci je nepřestávají hledat. Slibují domorodcům velké odměny za pomoc při jejich dopadení. Proto partyzáni podezírají každého, koho neznají. Domnívají se, že jde o špióna. Říká se, že domorodec, který jim padne do rukou, se už domů nevrátí, leda by mu věřili. Ale kdo by se tomu divil? Slyšel jsem také, že mnoho domorodců se k nim přidalo."

Míjeli osadu Taka Mudy. Nezdálo se, že by sem kdy vkročila noha cizince, neboť byla dokonale ukryta hluboko v džungli. Dopoledne se nekonečně vleklo. Zatáhlo se a spustil tropický liják. Zšeřelým pralesem se nesla těžká vůně tlející vegetace, připomínající pach smrti. Smrt! Dívka věděla, že je jí každým krokem blíž. Neustále si opakovala, že naděje umírá poslední. Ale má vůbec nějakou?

Kdesi v dáli burácely motory. Dívka však byla na podobný zvuk zvyklá. Japonci neustále přelétávali nad ostrovem. Náhle se ozval praskot a vzápětí ohlušující výbuch. Motory ztichly. Dívka myslela, že je to nepřátelský letoun. Pocítila uspokojení. Japonci počali vzrušeně gestikulovat a jejich krok znejistěl. Sokabe uvažoval o tom prohledat okolí. Hovořil se seržantem. Nakonec usoudil, že v téhle divočině letadlo stejně nenajdou. Bylo příliš daleko.

Setnělo se, když dorazili do vesnice, kde kapitán Matsuo rozbil hlavní stan. Stál teď u vchodu do svého příbytku a sledoval blížící se karavanu.

"Kde jsou zajatci?!" zavolal na Sokabeho.

Nadporučík vzal dívku za ruku a vyvedl ji před ostatní.

"Tady," řekl.

"Poslal jsem tě pro Číňana a světlovlasou Holanďanku, a tys přivedl domorodce. Jak to vysvětlíš?!"

"Číňana jsme zabili," opáčil Sokabe, "a tohle je ta dívka."

"Nemám náladu na žerty!" zavrčel Matsuo.

Sokabe postrčil dívku ke vchodu.

"Nežertuji," ujistil kapitána. "Je to dívka! Nechala si obarvit vlasy a oblékla se jako muž. Podívej!" a uchopil Corrie za kadeře, jež byly u kořínků dosud světlé.

Matsuo si dívku pečlivě prohlédl a pak přikývl.

"Líbí se mi," pravil. "Nechám si ji."

"Patří mně," nesouhlasil Sokabe. "Našel jsem ji a přivedl. Je moje!"

Matsuo zrudl. Ale pokusil se ovládnout.

"Zapomněl jste se, nadporučíku," nasadil oficiální tón. "Splňte můj rozkaz. Já jsem tu velící důstojník. Odejděte a dívku nechte tady!"

"Můžete být kapitán," odvětil Sokabe. "V naší armádě je teď mnoho důstojníků z prostého lidu. Moji předkové byli samurajové. Můj strýc je generál Hideki Tojo. Váš otec a všichni vaši příbuzní jsou sedláci. Když napiši dopis strýci, degraduje vás. Zůstane mi dívka?"

Matsuo rozmýšlel. Rozhodl se zařídit, aby Sokabeho v blízké době potkala nehoda.

"Myslel jsem, že jsi můj přítel," řekl důvěrně. "A ty ses obrátil proti mně. Nebudeme se chovat jako malí. Ta dívka nic neznamena. Ať o ní rozhodne plukovník. Brzy přijede na inspekci."

"Dobrá," svolil Sokabe. Jaká škoda, že se jí kapitán nedožije, pomyslel si.

Dívka nerozuměla ničemu. Netušila, co ji čeká. Časně ráno Alam opustil osadu, aby se vrátil domů.

Kapitola IV.

Jerryho Lucase probudil šramot ve větvích. Okamžitě upozornil Bubonovitche a Rosettiho.

"Co se děje?" zeptal se Rosetti.

Bubonovitch se rozhlédl kolem. "Nic nevidím," oznámil.

Jerry se vyklonil z přístřešku a pohlédl vzhůru. Spatřil mohutnou černou postavu, třesoucí větvemi.

"Proboha!" zvolal. "Vidíte to co já?!"

Také oba muži stočili zrak oním směrem.

"Sakra!" ulevil si Rosetti. "To je tlama! Nevěděl sem, že vopice sou tak velký!"

"To není opice, jakou znáš," upozornil Bubonovitch. "Je to Pongo pygmaeus. Ale proč ‚pygmaeus‘? Spíš je to Pongo giganteus!"

"Mluvte, jak vám zobák narost!" zavrčel Shrimp.

"Malajci mu říkají Orang-utan, což znamená Divoký muž," dodal Bubonovitch.

"Co chce?" nechápal Shrimp. "Proč lomcuje stromem jako cvok? Chce nás setřást? Je to lidožrout, profesore?"

"Ne, je to býložravec," uklidnil jej Bubonovitch.

Rosetti se obrátil k Lucasovi. "Jedí vopice lidský maso?" chtěl se ujistit.

"Ne," potvrdil Jerry. "Když je necháte na pokoji, udělají totéž. Ale tohohle drobečka bych raději nedráždil. Zacvičí s člověkem jako s panenkou na hraní."

Shrimp pohladil pohledem svou pětáctiřičítku. "Neudělá mi nic, dokud je se mnou Tlustá Berta," řekl.

Orangutan, ukojiv zvědavost, se záhy vytratil. Shrimp sňal pušku z ramene.

"Nemá něco za lubem?" zeptal se a opsal pohledem oblouk po okolí. "Kde je náš vévoda?"

"Není tu," pravil Lucas. "Ani jsem si toho nevšiml."

"Možná spad," soudil Rosetti. "Na Anglána to nebyl špatnej chlap."

"To je útěcha," poznamenal Bubonovitch.

Shrimp nasadil omluvný tón. "Jen sem tak uvažoval," řekl. "Slyšel někdo z vás v noci ten řev?"

"Ano," potvrdil Lucas. "Co to bylo?"

"Znělo to, jako by někoho brali na nože."

"Jako lidský hlas."

"Jasný. Vévoda spad ze stromu a tygr ho dostal. To von křičel."

Bubonovitch náhle ukázal mezi stromy. "A tady přichází jeho duch."

Ostatní pohlédli oním směrem. "Hrome!" zvolal Rosetti. "To je von!"

Vznášeje se větrovím, Angličan se blížil k nim, nesa na rameni antilopu. Po chvíli seskočil mezi své druhy.

"Snídaně, pánové," řekl.

Shodil zvíře z plecí, vyňal z pochvy nůž a odřízl notnou porci. Stáhl z masa kůži a zabořil do něho bílé zuby.

Shrimpovi sklapla čelist. "Vy to nevaříte?" divil se.

"A jak?" odpověděl Clayton otázkou. "Není tu nic suchého k rozdělení ohně. Chcete-li maso, musíte se ho naučit jíst syrové. Alespoň dokud nenajdeme nějaké tábořiště."

"Dobrá," svolil Shrimp. "Mám vopravdu hlad."

"Zkusím to," dodal Bubonovitch nesměle.

Jerry odkrojil malý kus a počal jej žvýkat. Clayton sledoval, jak se soustem zápolí.

"Takhle se syrové maso nedá jíst," upozornil. "Rozdělte je na kusy, které jste schopni polknout. Nežvýkejte je."

"Vod koho ste se to naučil?" divil se Rosetti.

"Od lvů."

Shrimp pohodil hlavou a pak se pokusil polknout větší kus. Náhle se prudce rozkašlal.

"Sakra!" ulevil si, poté co vyvrhl sousto. "Nechodil sem ke lvům do školy!"

"Ujde, když se spolkně naráz," soudil Lucas.

"Syrové maso zasytí a zároveň dodá sílu," podotkl Clayton.

Spustil se na nejbližší strom a utřhl několik plodů durianu. Nyní je všichni jedli s chutí.

"Hotový lukulský hody," řekl Shrimp. "Teď už nejsem schopnej sníst nic."

"Cestou jsem objevil bystřinu," sdělil trosečníkům Clayton. "Můžeme se tam napít. A pak bychom měli vyrazit. Bude třeba prozkoumat okolí. Vezměte s sebou maso, máte-li pocit, že budete mít brzy hlad. Ale zvěře je všude dostatek.

Nouzí trpět nebudeme."

Nikdo o maso neměl zájem. Clayton odhodil zbytek antilopy do porostu.

"Pro prouhatce," usmál se.

Slunce pálo na prales kypěl životem. Bubonovitch byl ve svém živlu. Byla tu zvířata a ptáci, které viděl toliko vycpané v muzeu. A byli tu živočichové, jež vůbec neznal.

"Přírodopisné muzeum pod širým nebem," pravil s uspokojením.

Clayton vedl své přátele k říčce. Když uhasili žízeň, vydali se dobře značenou zvířecí stezkou, kterou objevil na lovu.

Vinula se pralesem neznámo kam.

"Nešli tudy lidé," soudil Clayton, "zato spousta zvěře - sloni, nosorožci, tygři i jeleni. Právě tady jsem objevil naši snídani."

Shrimp se chtěl Claytona zeptat, jak jelena ulovil, ale pak si to rozmyslel. Musel připustit, že Angličan se v džungli vyzná, jakkoli mu to nešlo do hlavy.

Pokračovali dál proti větru. Náhle se Clayton zastavil a výstražně zvedl ruku.

"Před námi je člověk," oznámil.

"Nikoho nevidím," namítl Rosetti.

"Ani já ho nevidím," dodal Clayton. "Ale je tady."

Chvilí stáli bez hnutí. "Jde toutéž cestou co my," pokračoval Clayton. "Půjdu napřed a zjistím, o koho jde. Můžete mě v klidu následovat." Vyhoupl se do větvi a zmizel svým přátelům z dohledu.

"Nikoho nevidíte. Nikoho neslyšíte. A ten chlap tvrdí, že tu někdo je. A ještě ke všemu se za ním vydal po stromech!" mumlal Rosetti.

"Ještě se nikdy nemýlil," připomněl Jerry.

Sing Tai nezemřel. Japoncův bajonet mu způsobil těžké zranění, ale nezasáhl žádný životně důležitý orgán. Dva dny ležel v bezvědomí v jeskyni. Pak se vyplazil ven. Dosud v šoku, zesláblý ztrátou krve a nedostatkem jídla a pití, mučen palčivou bolestí, potácel se džunglí k osadě náčelníka Tianga Umara. Orientálci se zpravidla dříve odevzdají smrti, než lidé ze západního světa. Velí jim tak jejich životní filosofie. Sing Tai byl však jiný. Věřil, že ti, kdo jej potřebují, jsou dosud naživu, a proto se rozhodl se smrtí bojovat. Chvilí pochyboval, zda dokáže dojít do vesnice. A pak náhle spatřil polonahého bílého obra, který se vynořil z houštiny přímo před ním. Byl to bronzově opálený muž s plavými vlasy a šedýma očima.

To je konec, pomyslel si Číňan.

Clayton vykročil na stezku. Oslovil neznámého anglicky, ten stejným způsobem odpověděl. Naštěstí žil v Hong Kongu u Angličanů. Clayton viděl, že Číňan má krví prosáklý oděv, je notně zesláblý a v očividném šoku.

"Jak se vám to stalo?" zeptal se.

"Japonec mě bodl bajonetem," vysvětlil Číňan.

"Proč?"

Sing Tai vypověděl, co se přihodilo.

"Jsou Japonci poblíž?"

"Myslím, že ne."

"Jak daleko je osada, kam jdete?"

"Nedaleko."

"Chovají se vesničané k Japoncům přátelsky?"

"Ne. Nenávidí je."

V ohbí stezky se objevili Claytonovi přátelé.

"Vidíte, Shrimpy," řekl Lucas. "Zase měl pravdu."

"Ten chlap má vždycky pravdu," přiznal Rosetti. "Ale jak to dokázal - bez dalekohledu?"

"A zaměřovače," dodal Bubonovitch.

Sing Tai hleděl na příchozí se strachem v očích.

"To jsou moji přátelé," uklidnil jej Clayton. "Američtí letci."

Sing Tai vydechl úlevou. "Teď budu moci zachránit bílou ženu."

Clayton svěřil ostatním Číňanův příběh. Bylo rozhodnuto, že půjdou do Umarovy vesnice. Clayton vzal raněného do náručí a nesl jej. Před branou osady ho postavil na nohy a ostatní vyzval, aby počkali, než zjistí, co se ve vesnici děje. Možná tu budou Japonci! Naštěstí tomu tak nebylo, a tudíž se brzy vrátil.

Tiang Umar je přijal přátelsky, sotva mu Sing Tai vysvětlil, o koho jde. A pak hostům prozradil, že Japonci opustili vesnici předešlého rána a odvedli s sebou bílou dívku. Kam mají namířeno, nevěděl. Věděl jen, že kdesi severozápadním směrem rozbili tábor. Chtějí-li jeho přátelé zůstat ve vesnici, určitě tu zastihnou mladíka jménem Alam, který Japoncům dělal tlumočníka a který bude vědět víc.

Rozhodli se vyčkat. Zejména Clayton tomu byl rád. Okamžitě se vydal do pralesa.

"Možná přinese buvola," poznamenal Shrimp.

Když se Clayton vrátil, nesl s sebou jen otep větvi a několik bambusových tyčí. Náčelníka požádal o provaz a peří a pak se pustil do výroby luku, šípů a oštěpu. Jakmile byl hotov, nahlál konce šípů a hrot kopí nad ohněm. Nakonec z látky, jež zbyla z padáku, sešil toulec.

Jeho přátelé ho sledovali s neskrývaným zájmem. Rosettimu se nezdálo, že by podobné zbraně mohly posloužit nejen k lovu.

"Nebudte staromódní, Shrimpy," usmál se Bubonovitch. Ale pro Rosettiho byly zbraněmi kulomety a samopaly, a ne opeřené šipy z bambusu.

Pozdě odpoledne dorazil Alam. Okamžitě ho obklopil hlouček zvědavých domorodců. Sing Tai vyslechl jeho příběh a pak ho tlumočil Claytonovi. Alam vypověděl, že dívka je dosud v bezpečí a že se o ni hádají dva japonští důstojníci.

Sing Tai prosil se slzami v očích Claytona, aby dívku vysvobodil. Ten se poradil se svými přáteli a nakonec bylo rozhodnuto, že Číňanově prosbě vyhoví. Ne všichni však k tomu měli stejné důvody. Clayton a Bubonovitch chtěli dostat dívku na svobodu, Lucas a Rosetti pak toužili ušetřit lekci Japoncům. Číňanova chráněnka je nezajímala. Lucas neměl ženy příliš v lásce, neboť dívka, s níž se rozloučil v Oklahomě, se vdala pár dní poté, co se vydal za moře.

Rosettiho nenávisť plynula ze vztahu k matce.

Časně ráno příštího dne vyrazili na cestu, vedeni Alame.

Kapitola V.

Postupovali zvolna a obezřele. Clayton kráčel vpředu, obhlížeje terén. Shrimp nechápal, proč s sebou brali Alamu, a byl si jist, že co nevidět zabloudí. Pomocí nejrůznějších posunků a grimas se snažil z domorodce dostat, jdou-li správnou cestou. Chlapec, nemaje sebemenší tušení, co Shrimpova gesta znamenají, se jen usmíval a přikyvoval.

Lucas a Bubonovitch si nedělali takové starosti jako Rosetti. Měli v Angličana větší důvěru než on. Nicméně se divili, že Clayton nepotřebuje průvodce. Jeho dokonale vycvičené smysly nacházely stopy všude.

Byla již tma, když dorazili do vesnice. Clayton vyzval ostatní, aby vyčkali, dokud nezjistí, co se v osadě děje. Nikde neviděl stráže, a tak prošel bez problémů. Měsíc nesvítil a hustá mračna zakrývala hvězdy. V několika chýších se svítilo. Pro Claytonův plán to byla vcelku příhodná situace. Nedaleko místa, kde vkročil do vesnice, zachytil vůni ženy. Slyšel rozčilené hlasy. Mohli to být oni dva japonští důstojníci, kteří se o dívku přeli.

Clayton prošel až na samý konec osady. Tady objevil stráž. Chlapík přecházel sem a tam. Clayton se přikrčil za přilehlý strom a čekal. Muž byl stále blíž. A pak náhle ucítil, že mu kdosi skočil na záda. Než stačil zavolat o pomoc, klesl k zemi mrtev. Clayton odtáhl mrtvolu do džungle a vrátil se ke svým společníkům. Několika větami je obeznámil se situací a pak je odvedl k místu, kde se střetl s hlídkou.

"Obávám se," přiznal, "že vaše pušky jsou příliš zarezlé, než aby šly znovu nabít. Vyprázdněte tedy alespoň zásobníky. Dojde-li vám střelivo, použijte kamení, abyste udrželi jejich pozornost. A dělejte přitom patřičný hluk. Sejdeme se na stezce za vesnicí. Dbejte, aby vás neviděli." A na ta slova se vzdálil.

Vrátil se na horní konec osady a skryl se za příbytkem, v němž Japonci drželi bílou dívku. O chvíli později zazněly z dolního konce vesnice výstřely a křik. Vypadalo to, jako by někdo vzal japonské ležení útokem.

Oba důstojníci vyběhli z chatrče, aby zjistili, co se děje. Také z ostatních příbytků se hrnuli vojáci a spěchali k místu, odkud se hluk ozýval. Tehdy se Clayton vyhoupl na žebřík a vyšplhal do dívčina vězení.

Dívka ležela na lehátku v rohu místnosti. Ruce a nohy měla svázané. Spatřila polonahého muže, který překročil práh a zamířil přímo k ní. Uchopil ji do náruče a vynesl z příbytku. Byla vyděšená a zmatená. Co strašného ji čeká teď?

Muž ji chvíli nesl a pak ji postavil na nohy. Cítila tlak na zápěstí a kotníky - a náhle byla volná.

"Kdo jste?" zeptala se neznámého holandsky.

"Tiše," zašeptal muž.

Vzápětí se objevili jeho čtyři společníci. Bez otálení pak vyrazili stezkou do tmy pralesa. Kdo jsou ti muži? Co od ní chtějí? To, že mluvili anglicky, ji uklidnilo. Ne, to nejsou Japonci! Hodnou chvíli kráčeli mlčky. Clayton byl neustále ve střehu. Nic se však nedělo.

"Myslím, že jsme je oklamali," pravil konečně. "Pokud nás hledají, pak opačným směrem."

"Kdo jste?" opakovala Corrie svou otázku, tentokrát anglicky.

"Přátelé," odvětil Clayton. "Sing Tai nám o vás řekl. Proto jsme tady."

"Sing Tai žije?!"

"Ano, ale je těžce raněn."

Pak k dívce promluvil Alam. "Jste v bezpečí," ujistil ji. "Ti Američané vám neublíží."

"To jsou Američané?" divila se dívka. "Konečně přiletěli!"

"Tihle jsou jediní. Jejich letoun havaroval."

"Byl to skvělý trik, plukovníku," vmísil se Bubonovitch. "Dostal jste je."

"Nebylo to dokonalé. Zapomněl jsem vás upozornit, kam nemáte střílet. Dvě kulky skončily blízko mě," svěřil se Clayton. Pak se obrátil k dívce.

"Jste dost silná, abyste mohla jít?" zeptal se.

"Ano," přitakala dívka. "Jsem zvyklá chodit. Za poslední dva roky mám v nohou spoustu mil."

"Dva roky?!"

"Ano, už od invaze. Skrývali jsme se v horách, Sing Tai a já." A pak vypověděla celý svůj příběh - útek z plantáže, smrt matky, vraždu otce, a také zradu vesničanů.

Do osady náčelníka Tianga Umara dorazili za úsvitu. Zdrželi se však jen na občerstvení a krátký odpočinek. Poté pokračovali dál, tentokrát již bez Alama. Takový byl plán. Věřili, že Japonci se vrátí, aby dívku hledali.

Corrie a Sing Tai věděli o spoustě úkrytů v horách. Když byli sami, nepouštěli se daleko od Umarovy vesnice, neboť neměli možnost obstarat si jinak potravu. Teď však byla situace zcela rozdílná.

Američané byli nuceni raněného Sing Taie opustit. Tiang Umar je ujistil, že starce ukryje tak, aby ho Japonci nenašli.

"Půjde-li to, dám ti vědět, kde jsem," řekla náčelníkovi Corrie. "Sing Tai pak může za mnou, jestliže bude v pořádku."

A pak vyrazili do hor. Čekaly je strmé průsmyky, divoké bystřiny, teakové lesy a bambusové houštiny, ale i rozlehlé horské louky, pokryté travnatým kobercem. Clayton s Lucasem rozhodli pokračovat hlouběji jihovýchodním směrem, aby se vyhnuli území, na němž havaroval jejich letoun a které Japonci možná dosud prohledávají. Clayton často vyrážel napřed, aby sehnal něco k jídlu. Nikdy se nevracel s prázdnou. Jednou přinesl několik koroptví, jindy jelena. Tentokrát již maso opékali na ohni.

Cestou šli vpředu Clayton a Corrie, za nimi Bubonovitch, a nakonec Lucas a Shrimp, jako by chtěli být od dívky co nejdále. S přítomností ženy se odmítali smířit. Ne proto, že by s dívkou byly potíže. Prostě proto, že neměli rádi ženy jako takové.

"Musíme to s dámou vydržet," řekl Rosetti. "Přece ji nevydáme těm skrčkům."

Jerry souhlasně přikývl. "Ale stejně bych měl radši chlapa. S ženskou jsem vždycky jen ztrácel čas."

"Náká vás podrazila, kapitáne?"

"Sotva jsem odjel, vzala si jiného. Už jsem jí odpustil," pravil Jerry. "Ale ať ta nebo ta, žádná nestojí za nic."

"Tahle tak nevypadá," připustil Shrimp.

"Takové jsou nejhorší," minil Jerry. "Mají rády jen sebe. Každého podvedou. A mají věčně nataženou ruku. Nemyslí na nic jiného. Jestli se někdy rozhodnete oženit, Shrimpy, vezměte si nějakou starou vdovu. Ta bude alespoň vděčná."

"Kde bych ji splašil?" namítl Shrimp. "A pak - kdo by chtěl starou vykopávku?"

"Aspoň byste se nemusel bát, že vám za ní budou běhat."

"Ten, kdo si veme tuhle mladou Holanďanku, bude se muset mít sakra na pozoru. Nápadníci budou kolem ní kroužit jeden za druhým. Všim ste si jejich očí, když se usmívá?"

"Snad jste se nezamíloval, Shrimpy?"

"Proboha, to ne. Prostě vidím."

"Nikdy se na ni nedívám," lhal Jerry.

Vtom kolem přelétlo hejno koroptví. Clayton měl luk vždy připraven. Přiložil šíp, napjal tětivu a jednu sestřelil. Jeho pohyby byly bleskurychlé a dokonalé.

"Sakra!" ulevil si Rosetti. "To se mi jen zdá. Ten chlap snad ani není člověk. Jak věděl, kdy vylétej? A jak se moh trefit něčím takovým?"

Jerry pohodil hlavou. "Možná je cítil nebo slyšel. Spousta věcí, které dělá, jsou hotová záhada."

"Chtěl bych, aby mě to naučil," řekl Shrimp. Konečně překonal svůj odstup vůči Angličanům a požádal Clayтона, aby mu ukázal, jak zacházet s lukem a šípy. Podobné přání projevili i Lucas a Bubonovitch. Příštího dne Clayton sehnal vše potřebné a společně pak vyrobili požadované zbraně, a to dokonce i pro Corrie. Dívka upletla tětivy ze stvolů dlouhých pevných trav, které našli na horských návrších. Clayton obstaral peří. Ostatní vyráběli šípy.

To vše bylo příjemným rozptýlením na jednotvárné pouti horskou divočinou. Zároveň to bylo poprvé, co měli čas si pohovořit, neboť jinak jim po vyčerpávajícím pochodu nezbylo sil na nic jiného než na spánek.

Dívka seděla vedle Jerryho. Díval se, jak její zručné prsty splétají tětivu. Byla opravdu šikovná. Všiml si, že ani tady nezanedbává péči o nehty. Byla vždy upravená a čistá. Jak to dělala, bylo mu záhadou.

"Bude zábavné lovit s takovou zbraní," řekla.

"Jestli vůbec něco ulovíme," opáčil.

"Budeme to muset zkoušet," pokračovala dívka. "Neměli bychom být ve všem závislí na plukovníku Claytonovi."

"To je pravda."

"Není úžasný?"

"Je," zamumlal Jerry a pokračoval v práci. Pokoušel se zhotovit šíp. Prál si, aby dívka mlčela. Prál si, aby byla někde daleko. Proč jsou vůbec na světě ženy? Aby mužům komplikovaly život!

Corrie jej sledovala soustředěným pohledem. Viděla, jak se mamě snaží připevnit k prutu svazek peří.

"Počkejte," řekla. "Pomohu vám. Vy peří podržte a já je přivážu. Přitlačte! Tak je to správně."

Omotávajíc konec šípu, lehce se jej dotkla prsty. Bylo mu to příjemné, ale bůhví proč ho to zároveň rozzlobilo.

"Dodělám to sám," pravil. "Nestarejte se."

Chvilí na něho hleděla překvapena. Pak si odsedla a dala se znovu do pletení tětív. Neřekla nic, ale Jerry v jejím pohledu četl výčitku. Kdysi něco takového viděl v očích jelena, kterého vzápětí skolil. Od té doby by na tohle zvíře už nikdy nevystřelil.

K čertu s ženskými, pomyslel si. Ale nahlas pronesl: "Promiňte. Nechtěl jsem být hrubý."

"Nemáte mě rád," opáčila dívka. "Proč? Co jsem vám udělala?"

"Ovšemže nic. A proč si myslíte, že vás nemám rád?"

"Není těžké to poznat. Ani malý seržant mě nemá rád. Někdy se na mě dívá, jako by mi chtěl utrhnout hlavu."

"Někteří muži se před ženami stydí," řekl.

Dívka se usmála. "Ale vy ne," dodala.

Chvilí mlčeli. "Nevadilo by vám, kdybych vás požádal o pomoc? Jsem strašně nešikovný," přiznal.

Přece jen je to gentleman, blesklo dívce hlavou. Znovu se dali do práce - ona přivazovala peří, on držel šípy. Jejich prsty se opět tu a tam setkaly. A Jerry ke svému zděšení zjistil, že touží po tom, aby to bylo co nejčastěji.

Kapitola VI.

Lukostřelbě teď byla věnována spousta času - dokonce i za pochodu. Corrie své mužské protějšky brzy zahanbila. Byla velmi zručná a mířila přesně. Její luk měl pevnou tětivu a dokonale vyvážené šípy. Clayton nešetřil chválou. Shrimp prohlásil, že je to ženská zábava. Jerry obdivoval dívčinu obratnost, styděl se však dát to najevo. Corrie vysvětlovala, že jako školačka chodila v Holandsku do lukostřeleckého oddílu, což se jí později náramně hodilo na otcově plantáži.

"Bylo by smutné, kdyby mi to nemělo jít," řekla skromně.

Nakonec se k jistým výsledkům dopracoval i Rosetti a byl na sebe náležitě pyšný.

Cestou našli několik suchých jeskyní ve stěně vápencového útesu. Clayton rozhodl, že tu zůstanou, než vyrobí nové oděvy a obuv, neboť boty měli proslapané a šaty samý cár. Opracoval jelení kůže a z bambusu vyrobil šídlo a několik jehel. Z trav, jaké byly použity ke splétání tětív, ušila nakonec Corrie lehké sandály.

Jednoho dne zůstala sama, zatímco muži odešli na lov. V myšlenkách procházela posledními dvěma lety svého života - lety strastí a nebezpečí. Přemýšlela o tom, co ji potkalo. Skončila kdesi uprostřed divočiny ve společnosti čtyř cizích mužů. Uvědomila si, že teprve nyní pociťuje klid a dokonce štěstí. Vzpomněla si, jak byla vyděšená, když ji neznámý bílý obr odnášel do pralesa. A jak byla překvapena, sotva se dověděla, že její únosce je plukovníkem anglického letectva.

Claytona a Bubonovitcha si oblíbila od prvního okamžiku. Seržant si ji získal v momentě, kdy se pochlubil fotografií své ženy a děcka. Malému seržantovi a Jerrymu se zpočátku spíše vyhýbala. Zdálo se jí, že se k ní chovají příliš hrubě. Zlobila se zvláště na kapitána, neboť to byl vzdělaný člověk. Od chvíle, kdy svolil, aby mu pomáhala při výrobě šípů, přece jen změnila mínění. Ač nevyhledával její společnost, alespoň se jí nevyhýbal tak jako dřív. Dívka nakonec došla k názoru, že Jerry je správný muž, jen z neznámého důvodu nemá rád ženy. Jak se asi cítí v její společnosti? Corrie bylo osmnáct a byla si vědoma toho, že je hezká. Dokonce i v ošumělém oděvu a rozčuchaných vlasech, obarvených na černo. Neměla zrcadlo, ale nijak ji to netrápilo. Spíš se tomu smála. Smála se nyní ráda a často. Uvažovala o tom, jak by se k ní Jerry choval, kdyby se setkali za jiných okolností. On v obleku a ona v dlouhé róbě s rozpuštěnými zlatými vlasy. Proč ji něco takového vůbec napadá? Myslela si, že kapitán je již starší muž, a ohromilo ji, když se dověděla, že je mu teprve třiačtyřicet. Válka tu vykonala své. Řídit třicetiletý kolos hliníku, oceli a výbušnin a vědět, že na jediném

člověku závisí osudy ostatních - to zanechá vrásky v každé tváři.

Náhle byla vytržena z myšlenek lidskými hlasy. Zprvu se domnívala, že se přátelé vrací z lovu. Ale když se hlasy ozvaly blíž, poznala, že jde o domorodce. A pak se u vchodu do jeskyně objevilo několik Sumatránců. Byli to sedraní, špinaví, divoce vyhlížející chlapci. Bylo jich deset. Odvedli ji s sebou. Z jejich hovoru pochopila proč: Japonci vypsalí odměnu za její dopadení.

Slunce zapadalo, když se lovci vrátili do jeskyně. Byla prázdná. Kde je dívka, ptali se sami sebe a jeden druhého.

"Možná prostě vdešla," mnil Shrimp. "Ženskéj se nedá věřit."

"Nebudte blázen, Shrimpy," opáčil Lucas.

Rosettimu klesla čelist překvapením. Byl by dal ruku do ohně za to, že s ním kapitán bude souhlasit.

"Proč by odcházela?" pokračoval Lucas. "Jen s námi měla naději, že uteče před Japonci. Možná šla na lov."

"Z čeho soudíte, že odešla dobrovolně?" zajímalo Claytona, který zatím prohledal okolí jeskyně.

"Znám ženský," zabručel Shrimp.

"Chtělo by to pádnější důkaz," řekl Clayton.

"Nešla na lov," ozval se Bubonovitch z nitra jeskyně.

"Jak to víte?" zeptal se Lucas.

"Její luk a šípy zůstaly tady."

"Nešla na lov ani neuprchla," shrnul Clayton. "Domorodci ji odtud odvěkli násilím. Bylo jich asi deset. Šli tudy," a ukázal před sebe.

"Máte kříšťálovou kouli, plukovníku?" usmál se Bubonovitch.

"Něco spolehlivějšího - oči a nos. Vám je poznamenala civilizace."

"A co vám, plukovníku?" zeptal se Lucas.

"Život a zkušnosti z divočiny mě naučily vidět a vnímat tak jako ti, před nimiž se musím mít na pozoru. A také chránit sebe sama."

"Třeba v Londýně?" usmál se Bubonovitch.

Clayton jeho úsměv opětoval.

"Jak víte, že neodešla s domorodci dobrovolně?" chtěl vědět Lucas. "Mohla k tomu mít důvod, o kterém nevíme. Ale ani já nevěřím, že by nás opustila."

"Odvěkli ji po krátké potyčce. Na zemi jsou zřetelné stopy. Je vidět, kudy šli. Náhle se divčiny šlépěje ztrácejí. To znamená, že ji nesli. Jejich pach ale ulpěl v porostu."

"Nač ještě čekáme?" zvolal Lucas. "Jdeme!"

"Jasně," souhlasil Shrimp. "Nemůžou přece odvést..." Zarazil se. Najednou mu slovo "ženskou" připadlo hrubé.

Dalo se do deště. Clayton se vrátil do jeskyně.

"Nemá smysl teď vyrážet na cestu," řekl. "Děšť smyje stopy a ve tmě bychom nic nenašli. I únosci se budou muset na noc někam uchýlit. Domorodci neradi putují po setmění. Bojí se šelem. Ráno, až bude světlo, půjdou prohledat okolí."

"Ubohé děvče," pravil Lucas.

Sotva se rozednilo, vyrazili po stopě Corriiných únosců. Američané neviděli a necítili nic, leč Claytonovy smysly je vedly neomylně. Bylo k poledni, když se Clayton náhle zastavil a zavětlil.

"Bude lépe vylézt na strom," sdělil ostatním. "Stezkou za námi se blíží tygr."

Corriini únosci rozbili tábor na kraji horské louky, jakmile padla tma. Rozdělili oheň, aby zahnali šelmy, a sesedli se kolem něho. Jeden z nich zůstal na stráži.

Zesláblá únavou, dívka na několik hodin usnula. Když se probudila, zjistila, že oheň vyhasl a stráž spí. Chvilé k útěku nadešla! Pohlédla do pralesa, kde nebylo vidět na krok. Možná že v něm číhá smrt. Ale tam, kam se ji domorodci chystají odvést, čeká něco ještě horšího. Zvážila možnost proti jistotě a rozhodla se okamžitě.

Tiše se zvedla. Strážný ležel vedle doutnajícího ohniště. Prošla kolem něho i ostatních spáčů a zamířila na stezku. Ač byla dobře znatelná, nebylo snadné se jí ve tmě držet. Postupovala zvolna, často zastavujíc. Nicméně pokračovala dál. Chtěla se od únosců dostat co nejdále. Věděla, že se za ní ráno vydají.

Bála se. Les byl plný stínů a tajemných zvuků. Možná že anděl smrti již nad ní roztahuje perutě. Kráčela stále hloub do neprostupné temnoty. Vtom zaslechla zvuk, při němž se jí srdce rozbušilo a krev stydla v žilách - byl to řev tygra. A vzápětí se ozval praskot v porostu.

Odbočila ze stezky a sepjala ruce. Modlila se, aby stihla vylézt na strom. A pak zavadila o liánový stvol. Bez váhání po něm počala šplhat vzhůru. Slyšela, jak se šelma blíží houštinou. Zdola sem dolehlo zlověstné mručení. Tygr vyskočil a chňapl po liáně. Strach dodal dívce sílu, a tak se na tenkém výhonku udržela.

Zvíře znovu vyskočilo a liána se divoce rozvlnila. Dívka věděla, že pokud nepovolí, šelma se k ní nedostane. Tygr vyskočil potřetí, ale to už Corrie dosáhla na větev, znamenající záchranu. Strach ji však neopustil. Podobných nástrah bylo všude kolem bezpočet. Co kdyby se náhle objevil velký had?

Tygr zůstal ještě chvíli pod stromem, nepřestáváje vrčet. Konečně ztratil trpělivost a odkráčel do džungle. Corrie nyní zvažovala, zda zůstat na stromě, či slézt a pokračovat v cestě. Věřila, že Clayton a jeho přátelé ji půjdou hledat. Myslela na Jerryho. I když ji nemá rád, jistě nezůstane stranou. A spolu s ním i Bubonovitch a malý seržant.

Rozhodla se vyčkat do rozednění. Věděla, že tygr tu a tam loví i ve dne, ale většinou se za kořistí vydává za tmy. Snad proto připisují Malajci noci jeho podobu.

Konečně nadešlo ráno. Corrie slezla ze stromu a znovu se vydala na cestu - tentokrát o poznání rychleji.

Kapitola VII.

Ve větvích mohutného stromu, jehož koruna se klenula nad stezkou, čekali Claytonovi přátelé, až tudy tygr proběhne a dovolí jim pokračovat v cestě. Shrimp si neodpustil poznámku, že má dojem, jako by mu z neustálého lezení po výškách počala růst ohánka.

"To jediné vám dosud chybělo, Shrimpy," usmál se Bubonovitch.

Kolem se rozléhaly hlasy pralesa. Teď už nikoho nepřekvapovaly. Bylo slyšet křik ptáků, vrískot gibbonů a pištění malých opiček, ale naštěstí nic, co by připomínalo tygra. Shrimp nakonec usoudil, že to vše byl planý poplach. Náhle se však velká kočka přece jen objevila, přikrčená k zemi a měkce našlapující porostem. V téže chvíli vyšla z ohbí stezky lidská postava. Byla to Corrie.

Dívka i tygr se zastavili téměř současně, hledíce jeden na druhého. Šelma zavrčela a vyrazila vpřed. Corrie byla bez sebe hrůzou. Na okamžik se nedokázala pohnout. A pak spatřila muže, jak ze stromu skáče zvířeti na hřbet. Vzápětí se na stezce objevili jeho tři společníci. Vedl je seržant Rosetti - ten, který tak nenáviděl Brity.

Ocelová paže sevřela tygra kolem šíje a nohy jej obepnuly kolem boků. Volná ruka pak zaryla ostří dýky zvířeti do slabin. Divoká kočka byla běsná bolestí a hněvem. Ke Corriinu zděšení se tygrův řev mísil s divokými skřeky jeho lidského protivníka.

V němém úžasu sledovali Američané souboj dvou pralesních šelem. Neměli šanci přiskočit na pomoc, neboť tygr sebou zmítal příliš rychle. Jeho obrovité tělo však náhle ochablo a kleslo bezvládně k zemi. Muž na ně nakročil, zvedl tvář k nebi a vydal ohlušující skřek - vítězný skřek opiho samce. Corrie náhle pocítila strach ze svého zachránce. Je to vůbec lidská bytost?

Oči Jerryho Lucase se však rozzářily.

"John Clayton," řekl. "Lord Greystoke. Tarzan z rodu Opů!"

Shrimpovi se roztřásla brada.

"To je Johnny Weissmüller?" zeptal se.

Tarzan pohodil hlavou, jako by se chtěl zbavit nějaké utkvělé myšlenky. Stržen bojem, zcela ztratil veškeré zábrany civilizovaného člověka. Na okamžik se proměnil v šelmu - jednu z těch, mezi kterými vyrostl. Ale pak se znovu opanoval a uvítal Corrie s úsměvem.

"Uprchla jste jim," pravil prostě.

Dívka přikývla. Dosud se třásla po celém těle. Ale zároveň cítila úlevu.

"Ano," pokračovala. "Uprchla jsem minulou noc. Ale nebýt vás, bylo se mnou zle."

"Bylo štěstím, že jsme byli v pravý čas na pravém místě. Sedněte si a odpočíňte. Vypadáte unaveně."

"Ano," souhlasila Corrie. Usedla na okraj stezky a muži učinili totéž. Jerry neskrýval radost a ulehčení. Dokonce ani Shrimp netajil své pohnutí.

"Sem rád, že ste zpátky," vysoukal ze sebe, rudý ve tváři. Všechno bylo najednou jinak. K Angličanovi cítil obdiv a k dívce sympatie.

Corrie vyprávěla, co se jí přihodilo, a pak se všichni dali do řeči o Tarzanově boji s tygrem.

"Nebál jste se?" zeptala se dívka.

Tarzan, který neznal strach, byl na rozpacích, jak odpovědět. Tuhle otázku neslyšel poprvé.

"Věděl jsem, že ho zabiji," řekl nakonec.

"Myslel jsem, že nejste při smyslech, když jste mu skočil na záda," přiznal Bubonovitch. "Byl jsem bez sebe strachy."

"Ale šli jste mi na pomoc. Všichni. Bylo to od vás opravdu statečné."

"Proč jste nám neřekl, kdo jste?" zeptal se Jerry.

"A kdybych to udělal?" odpověděl syn divočiny otázkou.

"Měli jsme to poznat sami," mínil Bubonovitch.

Corrie po chvíli oznámila, že může jít. Muži sebrali luky a zamířili k tábořišti.

"Nikoho z nás nenapadlo sundat ho šípem," poznamenal Shrimp.

"To by ho jen rozzuřilo," opáčil Tarzan. "Pokud byste ho nezasáhli rovnou do srdce. Jinak vydrží strašně moc. Hodně lovců zaplatilo životem i poté, co ho postřelili. Tyhle velké kočky mají sedm životů."

"Být zabít tygrem musí být strašná smrt," otřásla se Corrie.

"Naopak. Má-li člověk zemřít, pak je to jeden z nejlepších způsobů. Řada lidí, které napadla šelma a kteří přežili, vyprávěla o svých pocitech. Tvrdili, že necítili ani bolest, ani strach."

"Dejme tomu," připustil Shrimp, "ale já bych u toho měl radši samopal."

Cestou zpátky se Tarzan držel na konci karavany. Věděl, že by se mohli objevit Sumatránci, hledající dívku. Shrimp kráčel vedle něho, sleduje obdivným pohledem každý jeho pohyb. Sotva by si byl pomyslel, že se ocitne v džungli s Tarzanem z rodu Opů. Konečně uvěřil, že ten muž není Johnny Weissmüller.

Jerry a Corrie šli vpředu. Muž se dívky lehce dotýkal ramenem. Zálibně hleděl na její půvabnou tvář. Byla hezčí než jeho stará láska z Oklahomy!

"Musíte být velmi unavena," řekl.

"Trochu ano," připustila. "Ale jsem na chůzi zvyklá. Vydržím hodně."

"Když jsme vás nenašli a Tarzan zjistil, že jste padla do rukou domorodcům, měli jsme strach."

Usmála se na něho. "Vy, nepřítel žen?"

"Kdo vám řekl, že nemám rád ženy?"

"Vy sám a malý seržant."

"Já jsem nic takového neřekl a Shrimpy o takových věcech nepřemýšlí."

"Tak to nemyslím. Nikdo to neřekl. Prostě to tak vypadalo."

"Možná jsem si to o sobě myslel sám," připustil Jerry. A pak počal vyprávět o dívce z Oklahoma City.

"Milujete ji?"

"Už ne. Muž se málokdy smíří s tím, když s ním žena zamete."

"Zamete?"

"Když ho opustí."

"Byla opravdu tak špatná?"

Jerry se usmál. "Asi ne," odvětil. "Ale když je člověk do někoho blázen, neuvažuje rozumně. Možná že ani ten její není tak špatný chlap."

"Není lepší, že se to stalo ještě před svatbou?"

"Snad. Hlavně že už to mám za sebou."

Corrie se zamyslela. Ať už jí v té chvíli napadlo cokoli, nechala si to pro sebe. Když s Jerryem vešli do jeskyně, ozval se Bubonovitch.

"Jak se dnes cítí náš nepřítel žen?" otázal se.

"Jako jejich přítel," ubezpečil jej Lucas.

Tarzan se znovu zajímal o Corriiny únosce. Teď bylo jasné, že jich bylo deset a byli ozbrojeni noži a mačetami. Střelné zbraně neměli.

Všichni se sesedli na kraji jeskyně, aby si promluvili o plánech do budoucna. Vůdčí osobností byl nyní Tarzan. Nikdo nepochyboval, že to nemůže být jinak. Znal nejlépe džungli a měl také nejvíce sil a schopností ostatní vést. Dokonce i Shrimp byl téhož mínění. Jméno Tarzan bylo dostatečnou zárukou.

"Corrie mi prozradila," oznámil syn divočiny, "že ji unesla skupina Sumatránců. Většina z nich měla dlouhé dýky a mačety, které používají více jako pracovní nástroje než jako zbraně. Pušky neměli. Jestli přijdou, dokážeme je zastavit dřív, než dorazí ke svým lidem. Bude-li třeba, Corrie vypomůže jako tlumočnice. Nebude-li jich víc než dva na jednoho, poradíme si. Máme čtyři luky..."

"Pět," opravila jej dívka.

Tarzan se usmál. "Máme pět luků a jsme dobří střelci. Nejdřív se je pokusíme přesvědčit, aby nás nechali na pokoji.

Nebudeme střílet, dokud to nebude nezbytně nutné."

"Měli bysme jim připomenout, že unesli naši malou," namítl Shrimp.

Corrie jej přeměřila překvapeným pohledem. Něco takového by od něho nečekala. Jerry a Bubonovitch se usmívali.

"Co se to děje?" nechápal Bubonovitch.

"Vím, co cítíte, Shrimpy," řekl Tarzan. "My ostatní cítíme totéž. Ale nechci zabíjet zbytečně. Tak mě to naučily šelmy.

Ti, kdo zabíjejí z jiných důvodů než na lovu či v sebeobraně, jsou horší než zvířata."

"Možná vůbec nepřijdou," napadlo Corrie.

Tarzan pohodil hlavou. "Přijdou. Už nejsou daleko."

Kapitola VIII.

Když se Iskandar probudil, slunce stálo již vysoko. Opřel se o lokty a rozhlédl se kolem. Jeho devět kumpánů dosud spalo. A spal také strážný. Zajatyně byla pryč.

Tvář mu zbrunátněla hněvem. Uchopil dýku a vyskočil na nohy. Křik strážce probudil ostatní spáče.

"Mizeró!!!!" křičel Iskandar, kopaje nešťastníka, který se zoufale snažil odplazit po čtyřech. "Za chvíli tu budou tygři a všechny nás pochytají. A kvůli tobě žena uprchla!"

Smrtící rána do hlavy ukončila provinilcova muka. Iskandar oťel zakrvácenou dýku o šaty mrtvého a pak se obrátil na své kumpány.

"Jdeme!" zavelel. "Nebude daleko! Pospěšte si!"

Brzy objevili Corriiny otisky v porostu a vydali se po nich. Nedaleko jeskyně, kde dívku poprvé chytili, našli tělo mrtvého tygra. Iskandar je pečlivě ohledal. Zvíře mělo několik bodných ran ve slabínách. Rozbáhněná stezka byla plná stop. Menší patřily dívce obuté do sandálů, větší pak mužům, kteří ji doprovázeli. Iskandar byl zmaten. Bylo zřejmé, že jeden z mužů zabil tygra. Kdo byl onen silák, jenž dokázal odolat útoku mohutných tlap a ostrých tesáků? Pokračovali v cestě a odpoledne dorazili k místu, které hledali.

"Už jdou," hlásil Jerry.

"Jsou tam jen čtyři muži," upozornil Iskandar své kumpány. "Ty zabijte, ženě ale neubližujte!"

Na ta slova se domorodci počali plížit vpřed. V rukou třímali dýky.

Tarzan nechal vetřelce dojet téměř až k jeskyni. Pak vyzval Corrie, aby je oslovila.

"Zůstaňte stát!" řekla dívka. "Nepřibližujte se."

Muži zatím vložili do luku šípy a napjali tětiny. Iskandar se jen usmál a pokynul svým druhům, aby zaútočili.

"Nechte je přiblížit," řekl Tarzan a vypustil šíp. Jeho hrot zasáhl Iskandara do nohy. Na ostatní se vzápětí snesl mrak střel. Dva zůstali stát, dva další pokračovali dál, dodávajíc si odvahy divokým pokřikem. Tarzan jednoho po druhém umlčel. Další byli již na dosah. Syn divočiny se obrátil k dívce.

"Řekněte jim, že jestli se vzdají, ušetříme je," pravil.

Sumatránci se počali radit. Nakonec se rozhodli pokračovat v útoku.

"Nabijte luky a zvolna postupujte vpřed," pokynul Tarzan svým přátelům. "Bude-li třeba, střílejte!"

"Počkejte tady, Corrie," vyzval dívku Jerry. "Je to nebezpečné."

Usmála se, leč nedbala jeho slov. A tak k ní přiskočil, aby ji mohl chránit. Tarzan vložil do luku nejtěžší ze šípů a namířil na Iskandara.

"Budeme počítat do deseti," oznámila Corrie. "Jestli se nevzdáte, skončíte jako ti před vámi."

Tarzan začal počítat, Corrie tlumočila. Když došli k číslu pět, Iskandar uposlechl. Pln strachu hleděl do šedých očí bílého obra, který stál před ním. Na jeho pokyn ostatní složili zbraně.

"Shrimpy," řekl Tarzan, "vezměte jejich dýky a mačety, a také naše šípy."

Rosetti beze slova učinil, oč jej Tarzan požádal.

"Řekněte jim, ať naloží své mrtvé a odejdou," pokračoval syn divočiny, obraceje se na dívku. "A jestli nás znovu napadnou, pobijeme je do jednoho."

Corrie teď nejen tlumočila, ale hovořila také sama za sebe: "Muž, který k vám promluvil, není normální smrtelník. Dokáže zabít tygra pouhým nožem. Jste-li chytří, poslechnete ho."

"Ještě okamžik, Corrie," vmísil se Jerry. "Zeptejte se, jestli neviděli nějaké letce."

Dívka vyhověla, leč dostalo se jí záporné odpovědi. Poté Iskandar vydal pokyny svým mužům. Naložili mrtvé a měli se k odchodu. Ještě než vyrazili, oslovil Iskandar Tarzana.

"Vrátíte nám naše zbraně?" zeptal se.

"Ne." Tarzanovo gesto nepotřebovalo překladu. Domorodec znovu pohlédl do přísných očí cizince, jenž zabil holýma rukama tygra. Ne, to nejsou oči člověka! To jsou oči šelmy! Zavolal na své kumpány a společně vyrazili na zpáteční cestu.

"Měli sme je pobít," soudil Shrimp. "Řeknou vo nás svejm lidem."

"Takhle bychom museli zabít každého, koho potkáme," namítl Tarzan. "Kdokoli by o nás mohl říci Japoncům."

"Nerad zabijíte lidi."

Tarzan přikývl.

"A co Japonce?"

"To je něco jiného. S nimi vedeme válku. Bez nenávisti či potěšení zabiji každého Japonce, na kterého narazím, dokud válka neskončí. Je to moje povinnost."

"Necítíte k nim nenávist?"

"Jaký by v tom byl rozdíl? I kdyby všichni Japonce nenáviděli, nezahubí je tím ani nezkrátí válku."

Bubonovitch se usmál. "Nanejvýš si přivodí žaludeční vředy."

Tarzan úsměv opětoval. "Jen jednou v životě jsem cítil nenávist a zabil z pomsty. Tím mužem byl syn jistého náčelníka. Zabil Kalu, mou nevlastní matku. Byl jsem tehdy nejen velmi mlád, ale Kala byla jedinou bytostí, která mě milovala a kterou jsem miloval i já. Cítil jsem k ní to, co dítě k rodičům. Proto jsem svého činu nikdy nelitoval."

Zatímco rozmlouvali, Corrie připravovala večeři. Jerry jí dělal pomocníka - a jistě ne proto, že by to bylo zapotřebí.

Opékali bažanta a zvěřinu. Bubonovitch prohlížel zbraně, které zůstaly po Sumatráncích. Vybral si dýku. Jerry a Shrimp následovali jeho příkladu. Dívka dostala mačetu.

"Proč jste se ptal, jestli divoši neviděli nějaké letce?" vzpomněla si Corrie.

"Dva z mé posádky jsou dosud nezvěstní - Douglas, můj radista, a Davis, střelec. Hledali jsme je, ale nebylo po nich ani stopy. Objevili jsme jen poručíka Burnhama, kterému se neotevřel padák. Kdyby se totéž stalo i těm dvěma, museli bychom je najít někde poblíž."

"Kolik vás bylo?"

"Jedenáct. Devět členů posádky, plukovník Clayton a fotograf. Nebyla to bojová akce. Měli jsme jen provést průzkum a pořídit snímky."

"Počkejte," řekla Corrie. "Čtyři jste tady, poručík Burnham je pátý, k tomu dva pohřešovaní - to je dohromady sedm lidí. A co zbývající čtyři?"

"Zahynuli."

"To je mi líto," pravila Corrie smutně.

"Mrtví netrpí," dodal Jerry. "Trpí ti, kdo zůstanou. Přátelé, příbuzní. Tenhle svět je peklo. Šťastný, kdo z něho odejde." Vložila mu ruku do dlaně. "Tak nemluvte. Existuje přece i jiné štěstí."

"Byli to moji přátelé," pokračoval. "A byli velmi mladí. Nestačili v životě mnoho užít. To není spravedlivé. Tarzan říká, že není dobré nenávidět, a já vím, že má pravdu. Přesto nenávidím - ne ty, kdo na nás střílejí a na koho střílíme my, ale ty, kdo za tuhle válku nesou odpovědnost."

"Rozumím vám," přikývla Corrie. "I já nenávidím. Dokonce i ty, kdo na nás střílejí. Nepřemýšlím tak jako vy nebo Tarzan. Já svou nenávist cítím. A často si vyčítám, že ne dost silně."

Jerry v jejích očích viděl, že mluví vážně. Kde se v tak křehké a líbezný bytosti bere tak silný cit?

"Tak nesmíte mluvit," opakoval její slova. "Nejste stvořena pro nenávist."

"Kdybyste viděl svou matku uštvanou k smrti a otce ubitého bajonet, také byste nenáviděl jako já. Jinak byste se ani nemohl nazývat mužem."

"Asi máte pravdu," svolil. "Ubohé děvče."

"Nelitujte mě," opáčila s rozhodností v hlase. "Nepotřebuji váš soucit."

Proč zdůraznila slovo "vás", pomyslel si Jerry. Co ji tak popudilo? Musím být blázen!

Konečně všichni usedli k večeři. Listy posloužily jako talíře a ostré bambusové výhonky jako vidličky. Pilo se z tykví. Kromě masa měli ovoce a pražená durianová semena.

"Myslím na ty ubožáky na základně," poznamenal Shrimp. "Cpou se fašírkou z konzervy."

"A zapijejí to melťou," dodal Bubonovitch.

"S žádným Joem bych teď neměnil," pokračoval Shrimp.

"Joem?" divila se Corrie.

"Prostě s G. I. Joem."

"To je zvláštní jazyk," řekla dívka. "A to jsem myslela, že anglicky rozumím."

"To není angličtina," vysvětlil Tarzan. "To je americká angličtina. Je to mladý a pružný jazyk. Líbí se mi."

"Kdo je to G. I. Joe?"

"Pěšák. Zůstaňte s námi, Corrie, a brzy na angličtinu zapomenete."

"Když budete poslouchat seržanta Rosettiho, zapomenete na všechno," smál se Bubonovitch.

"Myslím, že seržant Shrimp je roztomilý," řekla Corrie.

Rosetti se zarděl.

"Měl byste vyseknout poklonu, fešáku." vyzval jej Bubonovitch.

Shrimp se usmál. Byl zvyklý, že si ho přátelé dobírají, ale nikdy se za to na ně nezlobil.

"Neslyšel sem, že by vo vás kdy kdo řek, že ste roztomilej," opáčil. Tím bylo jeho cti učiněno zadost.

Kapitola IX.

Po večeři Tarzan vysekal dvě desky z kůry mohutného stromu. Byly silné asi jeden palec, pevné a masivní. Z nich pak odřízl dva menší oválné disky a do každého vyryl po šesti vrubech, tak aby mezi nimi vzniklo pět výčnělků.

Ostatní jej bedlivě sledovali.

"K čemu to je?" zeptal se Jerry. "Vypadá to jako něčí nohy."

"Díky za uznání," odpověděl Tarzan. "Netušil jsem, že jsem tak dobrý sochař. Použiji je k zmatení nepřítele."

Nepochybuji, že ten starý ničema přivede Japonce. Domorodci budou jistě dobří stopaři a navíc naše stopy znají.

Tohle obutí by poznal i hlupák. A tak musíme své otisky smazat. Nejprve půjdeme libovolným směrem a zanecháme tu stopy. Pak se vrátíme zpátky do tábora místy, kde žádné otisky nezůstanou, a vyrazíme správnou cestou. Tři půjdou v řadě za sebou a budou našlapovat ve stopě prvního. Já ponesu Corrie. Namáhalo by ji dělat tak dlouhé kroky jako muži. Bubonovitch se bude držet na konci a bude mást naše stopy. Bude to vypadat, jako by tudy šel slon."

"Sakra!" ulevil si Rosetti. "Líp by to nevykoumal ani apačskej náčelník!"

"Neznám sice indické slony," přiznal syn divočiny, "ale přední tlapy mají s africkými dost podobné. Bohužel, Bubonovitch neváží tolik co slon, takže šlápoty nebudou tak hluboké. Ale myslím, že si toho nevšimnou. Nejdřív budou hledat naše stopy. A pokud se vrátí, budou překvapeni, že objevili dvounohého slona."

"Každá půlka slona bude prostě jinudy," uzavřel Shrimp.

"Myslím, že teď bychom měli jít spát," navrhl Tarzan. "Kolik máte hodin, Jerry?"

"Osm."

"Budete držet hlídku první - dvě a půl hodiny. Shrimp bude poslední - od půl čtvrté do šesti. Dobrou noc!"

Vyrazili časně ráno, hned po skrovné snídani. Nejprve vytvořili falešné stopy. Poté se vydali správným směrem. Bubonovitch šel poslední, zadupáváje šlépěje těch, které měl před sebou. Když urazili asi míli - což podle Tarzana stačilo k zmatení pronásledovatelů - byl již notně unaven.

"K čertu!" oddechl si. "Mám toho po krk. Není snadné být jako *Elephas maximus* z čeledi *Proboscidea*." A odhodil umělé tlapy do porostu.

"Byl to náročný úkol, seržante," řekl Tarzan, "ale vy jste byl pro něj ten nejlepší."

"Raději bych nesl Corrie," opáčil Bubonovitch.

"To se nedívím," dodal Shrimp. "Taky bych nebyl proti. Ale rozhodla vyšší šarže."

"Nic takového," bránil se Tarzan s úsměvem. "Nechtěl jsem, aby došlo k hádce."

"A náhodou se dostalo zrovna na vás," popíchl jej Shrimp.

Corrie se smála a oči jí zářily. Měla ráda tyhle Američany, jejich humor a nevázanost. A také Angličana, jakkoli se choval odměřeněji. Od Jerryho věděla, že je vikomt, ale víc než šlechtickým titulem na ni zapůsobil svou osobností. Náhle Tarzan zvedl hlavu a zavětral.

"Vylezte na strom," vyzval své přátele.

"Někdo jde?" zeptala se Corrie.

"Jeden ze seržantových soukmenovců, ale tentokrát má všechny čtyři tlapy. Je to samotář - a takoví mívají špatnou náladu."

Pomohl Corrie na jednu z větví, zatímco ostatní vylezli nahoru sami. Tarzan se usmíval. Počínali si vskutku obratně. Sám zůstal na stezce.

"Nepůjdete s námi?" divil se Jerry.

"Mám slony rád. Jsou to mí přátelé. Poznám včas, kdyby chtěl zaútočit."

"Ale tohle není africký slon," namítl Jerry.

"Indický slon není tak divoký jako jeho africký protějšek. A pak - rád bych něco zkusil. Mám jistou teorii. Pokud selže, vyšplhám za vámi. Bude-li chtít zaútočit, včas mi to dá najevo. Vztyčí slechy, bude mávat ocasem a troubit. A teď prosím nedělejte hluk. Už není daleko."

Všichni s napětím očekávali, co se bude dít. Corrie měla o Tarzana strach. Jerrymu se nápad jejich přitele nezdál. Shrimp si přál mít po ruce samopal. Pro jistotu.

Oči všech byly upřeny na stezku. A pak se mohutný sloní býk konečně objevil. Jakmile jeho malá očka spatřila neznámou bytost, zastavil se. Zvedl uši, rozhoupal oháňku a zatroubil. Jistě zaútočí, domnívali se Tarzanovi přátelé.

Corrie sotva pohnula rty. "Rychle, Tarzane," zašeptala.

A pak syn divočiny promluvil. Oslovil slona v řeči, o níž věřil, že jí rozumějí všechny šelmy - v řeči opů.

"Yo, Tantor, yo," řekl.

Slon se počal pohupovat ze strany na stranu. Svěsil uši i oháňku. Od té chvíle víc nezatroubil.

"Yud," pokračoval Tarzan.

Zvíře okamžik váhalo, a pak zvolna vykročilo Tarzanovi vstříc. Zastavilo se těsně před ním a ovinulo jej chobotem.

Corrie se přimkla k větví. Byla na smrt vyděšená. Teď už chápala, proč ženy ve stavu leknutí křičí či omdlávají.

Tarzan poklepal slona po chobotu a cosi mu pošeptal. Zvíře pokleklo, Tarzan se přitiskl k chobotu a řekl: "Nala byat!"

A slon jej zvedl a posadil na hřbet.

"Unk!" nařídil Tarzan. Slon se vydal stezkou, míjeje stromy, v jejichž korunách se krčili Tarzanovi přátelé a ani nedýkali.

Shrimp byl první, kdo přerušil ticho.

"To sem ještě neviděl! U čerta, to bylo skvělé!" vykřikl.

Konečně Tarzan seskočil a vrátil se k ostatním.

"Můžeme pokračovat v cestě," pravil, ledva poslední z nich slezl ze stromu.

Jerrymu se zdálo, že Tarzan příliš riskoval.

"K čemu to bylo, pokoušet osud?" zeptal se.

"Ve světě šelem je třeba znát spoustu věcí, chcete-li přežít," odpověděl syn divočiny. "Tohle je pro mě neznámá země. V Africe jsou sloni mými přáteli. Nejednou mi dokonce zachránili život. Chtěl jsem vědět, jak se zdejší sloni chovají a zda je dokáží zkrotit. Možná mi za to jednou poděkujete. Třeba toho slona už nikdy neuvidím. Ale pokud ano, bude mě znát. Slon má dobrou paměť - na přátele i nepřátele."

"Omlouvám se," řekl Jerry. "Ale byli jsme vyděšení. Zdálo se nám, že je zbytečné takhle hazardovat."

"Nebyl to hazard," ujistil jej Tarzan. "Ale vy to raději nezkoušejte."

"Co by udělal?" chtěl vědět Bubonovitch.

"Mohl by vás probodnout klem nebo rozdupat."

Corrie se zachvěla. Shrimp zavrtěl hlavou. "Dal bych mu buráky a kokosovej vořech."

"Šelmy, které jsem tu viděl, vypadají větší a nebezpečnější než ty ve zvěřincích a zoologických zahradách," poznamenal Bubonovitch.

"Nebo v muzeích," dodal Jerry.

Vešli nyní do pralesa s neobyčejně vzrostlými stromy, sítěmi lián a trsy cizopasných rostlin, které v korunách vytvářely husté baldachýny. Šero, neproniknutelný porost a křik obyvatel džungle - to vše vyvolávalo tísnivé pocity. Měli je všichni - kromě Tarzana. Pokračovali v cestě mlčky, toužíce po slunci a teple.

Za zátočinou stezky les náhle končil a začínala roklina. Pod nimi se prostíralo údolí, tvarované po staletí sopečnými útvary a svažované vodami říčky. Byla to malebná dolina, plná stromů a zeleně. Tarzan ji pozorně obhlížel. Nezdálo se, že by tu žili lidé. Náhle jeho bystré oči objevily černou skvrnu mezi stromy.

"Buďte opatrní," řekl. "Bývá nebezpečnější než slon i než tygr."

"Co je to? Buvol?"

"Nosorožec. Špatně vidí, ale zato má skvělý sluch a čich. Chová se naprosto nevyzpytatelně. Většinou uteče. Ale spoléhat na to nelze. Aniž by ho někdo vydráždil, dokáže za vámi vyběhnout stejně rychle jako kůň. A když vás dohoní, je s vámi konec."

"Tenhle má menší roh," upozornila dívka.

"Máte pravdu," potvrdil Tarzan. "Mluvil jsem o nosorožci, který žije v Africe."

Stezka vedla po úbočí svahu a dál prudce dolů. Byla úzká a klikatá. Všichni si oddechli, když dorazili na dno kaňonu.

"Počkejte tady," řekl Tarzan, "a nedělejte hluk. Půjdu se na to zvíře podívat. Neucítí vás, a budete-li zticha, ani neuslyší. Obejdu ho. Křoviska mě schovají. Spustím se k řece v místě, kde ji křížuje cesta. Tam se sejdem. Kdyby nosorožec vyrazil za vámi, vylezte na strom."

Přikrčil se a tiše se plížil vysokou travou. A pak spatřil jelena. Vítr vál od něho k nosorožci. To znamenalo, že jelen pach neucítí. Opatrně se k němu plížil. Jeho přátelé zatím scházeli k řece. Viděli, jak jelen zvedá hlavu a ohlíží se. Viděli, jak Tarzan skočil zvířeti na hřbet. Ostří jeho dýky se zabýsklo na slunci a vzápětí oba zmizeli v trávě. Přihlížející byli plně zaujati strhující podívanou. Pravěký lovec se právě vrhl na svou kořist. Takhle nějak tomu muselo být v pradávných dobách!

"Pojďme," vydechl nakonec Jerry.

"Hromě!" zvolal Shrimp. "Podívejte!!!"

Všichni pohlédli oním směrem. Spatřili nosorožce. Blýskal malými očky, naslouchal a věřil.

"Nehýbejte se," zašeptal Jerry.

"Nejsou tu žádné stromy," upozornil Shrimp. Měl pravdu.

"Zůstaňte stát," opakoval Jerry. "Jestliže zaútočí, napadne všechno, co se hýbe."

"Jde k nám," řekl Bubonovitch. Nosorožec skutečně mířil k Tarzanovým přátelům. Vypadal však spíše zmaten než rozezlen. Možná ho něco zaujalo. A zvědavost mu velela, aby zjistil, o čem jde.

Muži okamžitě obstoupili dívku. Nadešla rozhodující chvíle. Kdyby teď nosorožec zaútočil, bylo by s nimi zle. Hleděli na zvíře upřeným pohledem. Nosorožec zvedl ocas a sklopil hlavu. A pak se dal do běhu. Čím dál rychleji.

"Už je to tady," zamumlal Jerry.

Na ta slova Shrimp odskočil od ostatních a vyrazil napříč stezkou. Nosorožec se vydal za ním. Rosetti běžel jako nikdy předtím. Ale sotva by dokázal uhánět rychle jako kůň. Nosorožec ano. Ostatní přihlíželi vytřeštěnými zraky. Věděli, že jsou bezmocní. A pak spatřili Tarzana. Běžel vstříc muži i zvířeti, kteří teď mířili proti němu. Co ale zmůže proti takovému kolosu?

Nosorožec byl již téměř u Shrimpa. Také Tarzanovi zbývalo pár posledních yardů. Rosetti náhle klopýtl a upadl. Corrie si zakryla oči dlaněmi. Jerry a Bubonovitch jako by se v té chvíli probrali z bezvědomí a vyběhli k místu blížící se tragédie. Corrie odkryla oči. Viděla, jak tlustokožec sklání hlavu, aby roztrhal svou oběť. V tom okamžiku mu Tarzan skočil na záda. Zvíře proběhlo kolem Shrimpa, zaujato nyní nežádoucím břemenem. Tarzan tasil dýku a jedinou ranou zasáhl míchu. Nosorožec zavravoral a padl k zemi bez známky života.

Ostatní se k němu ihned seběhli. Byli dosud vyděšení, leč cítili úlevu. Tarzan se obrátil ke Shrimpovi.

"Byl to jeden z nejodvážnějších kousků, jaké jsem kdy viděl, seržante," řekl.

"Tohle je pro Shrimpyho víc, než kdyby mu za to připíchli metál," dodal Bubonovitch.

Kapitola X.

Měli teď na dlouho dost jídla. Jelen a nosorožec pro pět lidí - to bylo víc masa, než si mohli přát. Tarzan odřízl několik vybraných porcí z obou zvířat, rozdělal oheň a společně se pak pustili do opékání.

"Tohle nebudete jíst, že ne?" soudil Shrimp, ukazuje na kus nosorožčího masa s dosud nestaženou kůží.

"Za hodinu to budete jíst i vy," usmál se Tarzan. "A bude vám to chutnat."

Sotva na dně ohniště zůstalo množství řefavých uhlíků, vložil do nich porci nestaženého masa a zakryl ji listím a hlinou. Sám se pak pustil do syrové kýty. Nikoho to nepřekvapilo.

"Nač jste myslel, Shrimpy, když se za vámi objevil Rhinoceros dicerorhinus sumatrensis?" zeptal se Bubonovitch.

"Vsadím se, že byste v té chvíli dokázal sto yardů za osm vteřin!"

"Řeknu vám, nač sem myslel. Začal sem 'Zdrávas Maria' a myslel na to, jestli to dokončím, než mě dostane. A pak sem sebou praštil. Ale Maria mě vyslyšela a zachránila."

"Myslím, že to byl Tarzan," opravil jej Bubonovitch.

"Samo, že to byl Tarzan. Ale kdo, u čerta, myslíte, že ho za mnou poslal?"

"Když jde o nosorožce, modlí se každý," dodal Jerry.

"Také jsem se modlila," přiznala Corrie. "Modlila jsem se, aby vás Bůh ochránil, protože jste pro nás nasadil vlastní život. Jste velmi statečný muž, seržante. Vždyť jste musel vědět, že nemáte sebemenší naději!"

Rosetti se cítil nesvůj. Raději by mluvil o něčem jiném.

"Nic jiného mě v ty chvíli nenapadlo. Jinak bych mazal pryč. To tady plukovník měl kuráž. Zabil jelena a ještě nosorožce - a to všechno pouhým nožem!"

Jerry hleděl na Corrie. Vzpomněl si, co říkala o Japoncích. Jaká asi bude po válce, až všechno skončí? Upřel zrak na Tarzana a ostatní přátele.

"Přemýšlím o tom, jaký bude svět, až bude po všem," řekl. "Jací budeme my? Neznáme nic jiného než válku - zabíjení, nenávist, krev. Budeme vůbec schopni usadit se a žít jako civilizovaní lidé?"

"Rád bych znovu usedl za psací stůl," pravil Bubonovitch. "Kdyby se tohle všechno mělo opakovat, pak ať mě Bůh raději ztratí."

"Máte pravdu, Bume. Pokud jde o mě, mám v hlavě zmatek. Někdy létání nenávidím, ale zároveň je mi vším. Možná to není jen létání, ale i napětí a vzrušení, které přináší. V takových chvílích si člověk ani neuvědomuje, že zabíjí. Je to hrozné. Doufám, že většina mladých lidí uvažuje jinak."

"Vezměte si Corrie. Naučila se nenávidět. Může za to válka. Když člověka poznamená, sotva se toho dokáže zbavit. Je to jako rakovina."

"Myslím, že to nebude tak zlé," vmísil se Tarzan. "Člověk se dokáže přizpůsobit všemu. Až bude po válce, jistě najdete sami sebe. Jen slaboch se změní k horšímu."

"S tím, co se tu naučili - jak na někoho skočit zezadu, podržnout ho, zaškrtit a bůhví co ještě - se řada takovejch jako my vydá na zločinecký dráhy po celejch Spojených státech," soudil Shrimp. "Znám ty hochy. Nežil sem nadarmo v Chicagu."

"Myslím, že nás to změní všechny," dodala Corrie. "Rychle jsme dospěli a ztratili kus mládí. Jerry mi prozradil, že je mu třiaadvacet. Myslela jsem, že je mu nejméně třicet. Jako by ztratil deset let. Byl by stejný, kdyby ona léta prožil v klidu a míru? Ne. Věřím, že bude lepším mužem. A věřím, že i já budu lepší ženou. Možná i díky své nenávisti. To ona mi pomohla najít přátele a odvahu k boji s nepřítelem."

Chvilí všichni mlčeli. Přemýšleli o dívčích slovech. První přerušil ticho Jerry.

"Je to zvláštní," řekl. "Ale takhle jsem o nenávisti ještě nikdy neuvažoval. Muži ve válce na něco takového nemají čas."

"Tím si nejsem tak jista," oponovala Corrie. "Myslím, že když se voják stane svědkem toho, jak mu nepřítel mrzačí či zabíjí kamaráda, v té chvíli ho nenávidí. Jsem si jista, že naši vojáci se naučili nenávidět Japonce, jakkoli před válkou jim tihle lidé byli zcela lhostejní. A pak - nemyslím, že by válka byla jen věcí mužů."

Jerry se usmál. "Promiňte mi," řekl. "Nemyslel jsem to zle. Vím, že jste jednou z nás - a my všichni jsme frontovní vojáci."

Corrie opětovala jeho úsměv. Tak jako dokázala nenávidět, dokázala i pravý opak.

Shrimp přerušil jejich rozhovor.

"Hrome!" ulevil si obvyklým způsobem. "Tohle je něco! Voní to až sem!"

Na ta slova všichni pohlédli na Tarzana, který právě vyjímал večeři z improvizované pece.

"Dem na to!" zavelel malý seržant.

Ke svému překvapení všichni zjistili, že maso nosorožce je šťavnaté, měkké a chutné. Zatímco jedli, sledoval je z křoviny na kraji útesu pár bystrých očí. Po chvíli ten, komu patřily, zmizel v pralese.

Té noci se nad zbytky úlovku shromáždili divocí psi a pustili se do rvačky o nejlepší sousto. Krátce před rozbřeskem se objevil tygr a rozehnal je.

Jediné, co válka obohacuje, je lidský slovník. Ani tahle nebyla výjimkou. Zrodila hanlivé slovo kolaborant. Takoví lidé byli, jsou a budou. Vždy a všude. I na Sumatře. A takovým byl i Amat. Byl to slaboch, který ohnul hřbet před kýmkoli. Hyena v lidské podobě, jež se rychle naučila způsobům okupantů. A tak když viděl pět bělochů, jak táboří u řeky v údolí, olízl rty, jako by se již těšil na odměnu, a spěchal k vesnici, kde měli Japonci svůj hlavní stan. Tma padla na krajinu, dříve než dorazil k cíli. Byl sotva pár mil od domova, když si uvědomil, jaký má strach. A pak mu náhle vstoupil do cesty tygr. Cenil tesáky a blýskal očima. Divocha zachvátila hrůza. Šelma dala brzy najevo, co zamýšlí. Přikrčila se a vyrazila do útoku. Domorodec vykřikl a vyskočil na strom. Nepřestáváje vřeštět, drápal se vzhůru. Tygr se ho snažil strhnout tlapou. Amat však byl již příliš vysoko. Propocený a udýchaný, přitiskl se ke kmeni a strávil tu zbytek noci až

do rána.

Kapitola XI.

"Co je to za zemi?!" zavrčel Shrimp, prokousávaje se stezkou z údolí. "Když se člověk neplazí do nějaký díry, drápe se z ní ven. Bůh se musel nadřít, když tohle tvořil."

"Když byl v nejlepším, postavil Chicago," dodal Bubonovitch. "Moje řeč. A když zavřel voči, postavil Brooklyn. Sakra! Jak rád bych teď byl ve starém dobrém Chicagu! Kdyby aspoň ten zatracený kopec vedl k Madison Street Bridge!"

"Podívejte se kolem, Shrimpy. To nemáte oči pro tu krásu?"

"Jo. Voči pro tu krásu mám. Ale ne nohy. Sou to nohy letce, a ne nějakýho pitomýho pěšáka!"

Konečně dosáhli vrcholku srázu. Tarzan prohledal stezku. "Nedávno tudy šel domorodec," oznámil. "Zřejmě včera odpoledne. Možná nás viděl. Je odtud výhled do našeho tábora."

Zatímco karavana pokračovala v cestě do pralesa, spěchal Amat do své vesnice, aby Japoncům řekl, co viděl. Byl tak rozrušen, že se zapomněl uklonit, za což jej čekalo ponaučení bajonetem. Konečně stanul před poručíkem Kumajiro Tudou. Tentokrát se ohnul v pase až k zemi.

Jedním dechem vyprávěl, co viděl. Tuda nerozuměl jedinému slovu. Navíc byl po ránu rozmrzlý, a tak uštědřil donašeči kopanec do slabin. Amat zavyl bolestí a podklesl v kolenou. Tuda vytáhl meč. Už dlouho nikomu neusekl hlavu.

Seržant, který rozuměl místnímu dialektu, se uklonil, zasalutoval a pak poručíkovi oznámil, že Amat objevil skupinu bělochů. Tuda zdráhavě zasunul meč zpátky do pochvy a zbystřil pozornost.

Několik mil od místa, kde začínal les, se Tarzan zastavil a důkladně prohlédl stezku.

"Tady náš přítel vylezl před tygrem na strom. Zůstal tu celou noc. V cestě pokračoval až po rozednění. Zvířecí pach zahladil jeho stopu," řekl.

Šli dál a nakonec dorazili k rozcestí. Tady se Tarzan znovu zastavil. Ukázal svým přátelům, kudy domorodec utíkal, a také místo, kudy před několika dny prošla skupina lidí.

"Nebyli to domorodci," soudil. "A myslím, že ani Japonci. Otisky patří mužům vyšších postav. Možná to byli vaši letci, kteří se vydali toutéž stezkou, jakou užívají vesničané. Nebo se tudy vraceli holandsští partyzáni. Ti by nám mohli být užiteční. Nespěchejte! Dohoním vás!"

"Možná mezitím dojdeme až k vesnici," napadlo Jerryho. "V takovém případě raději počkáme v džungli a dovnitř půjdeme společně."

Tarzan přikývl. Pak se vyhoupl do větví. Dívali se za ním, dokud jim nezmizel z dohledu.

"Ten hoch miluje těžký terény," poznamenal Shrimp.

"Nezdá se, že by mu to činilo potíže," opáčil Bubonovitch.

"Víš, že je to nejlepší způsob, jak tudy cestovat," dodal Jerry. "A navíc má o nepříteli dokonalý přehled."

"Je skvělý!" vmísila se Corrie. "Kdybychom to dokázali i my, hrozilo by nám mnohem méně nebezpečí."

"Asi to začnu trénovat," řekl Shrimp. "A až se vrátím domů, vyrazím některou neděli do Garfield Parku na veverka."

"Jasně že jo. Ale aspoň zaplním první stránky v novinách. A možná dostanu roli v Hollywoodu."

Zvolna kráčeli stezkou k Amatově osadě. Bubonovitch šel v čele, Rosetti za ním. Jerry a Corrie zůstali pár kroků vzadu.

Dívka se náhle zastavila, aby si zavázala tkaničku u sandálů. Jerry na ni čekal. Jejich přátelé zatím zmizeli za zátočinou.

"Necítíte se bez Tarzana bezmocní?" zeptala se. Vzápětí jako by se svých slov lekla. "Nechci tím říci, že bych vám ostatním nevěřila, ale..."

Jerry se usmál. "Nemusíte se omlouvat," pravil. "Cítím totéž co vy. Jsme tu cizí. On ne. Je v džungli doma. Nevím, co bychom si bez něho počali."

"Byli bychom bezbranní jako děti."

"Poslouchejte!" zvolal náhle Jerry, zbystřiv pozornost. Zezadu bylo slyšet hlasy. Zněly cize. Jerry se otočil. Co teď?

Bylo třeba se rozhodnout. Ne, Corrie nemůže opustit! Uchopil ji za ruku a strhl do houští, lemujícího stezku. Vedl ji stále hloub lesem, dokud hlasy neutichly. Bylo zřejmé, že Japonci prohledávají okolí pěšiny. Lehli si na zem a ukryli se v porostu.

Vojáci zajali Bubonovitcha i Rosettiho. Oba Američané byli jejich útokem zaskočeni. Japonci je obstoupili s napřaženými bajonetami. Tuda k nim promluvil anglicky. Za studií v Oregonu vypomáhal jako myč nádobí v jednom z hotelů v Eugene. V zajatcích okamžitě poznal Američany. Museli říci jméno a hodnost.

"Jste z bombardéru, který byl sestřelen nad ostrovem?" zeptal se Tuda.

"Už jsme řekli všechno," zněla odpověď.

Tuda promluvil k jednomu ze svých vojáků. Muž vystoupil z řady a namířil na Bubonovitcha.

"Odpovíte teď na moji otázku?" zavrčel Tuda.

"Jistě víte, jak zacházet s válečnými zajatci," řekl Bubonovitch. "Vím, že to pro vás nic neznamena. Ale pro nás ano. Nebudeme odpovídat na žádné další otázky."

"Jste hlupák," opáčil Tuda. Obrátil se k Rosettimu.

"A co vy?" zeptal se. "Vy budete odpovídat?"

"Nic takového," odsekl Shrimp.

"Je vás pět. Čtyři muži a žena. Kde jsou zbývající tři? Kde je žena?"

"Viděl ste, kolik nás je. Tohle je pět lidí? Nebo neumíte počítat? Vypadá snad někdo z nás jako ženská? Někdo si z vás vystřelil, Tojo."

"Dobrá," řekl Tuda. "Nechám vás to do zítřka promyslet. Ráno odpovíte, nač se zeptám, nebo zemřete." A významně poklepal na jílec meče, který mu visel za pasem.
Rosetti cosi pošeptal svému sousedovi.
"Nehrajte si se mnou, Yankee!" vykřikl Japonec.
"Hrome!" opáčil Shrimp. "Kdo by si pomyslel, že ten malej skrček bude kapírovat?"
Tuda poslal dva své muže, aby dál pátrali po zbylých členech skupiny. Sám pak spolu s ostatními vojáky a zajatci zamířil zpátky do Amatovy osady.
Jerry a Corrie slyšeli, jak se Japonci vzdalují. Doufajíce, že jsou v bezpečí, vylezli z úkrytu a vrátili se na stezku.

Tarzan urazil asi dvě míle, když vtom jeho pozornost upoutal nenadálý hluk. Způsobily jej velké opice. Syn divočiny soudil, že je buď někdo napadl, nebo samy útočí. Okamžitě se vydal po hlase. Po chvíli spatřil čtyři dospělé orangutany, jak vzrušeně poskakují korunami stromů. Divoce přitom vřeštěli a křičeli. A vzápětí uviděl i původce jejich hněvu - obrovskou krajtou, jež se zmocnila jednoho z mladých samců.
Tarzanovi stačil jediný pohled. Had dosud svou oběť neuškrtil. Svíral nešťastného opa, který se zoufale snažil vyprostit. Jeho křik byl neklamným důkazem, že dosud žije. Tarzan cítil výzvu k boji - k boji se svým odvčským nepřítelem. Zároveň chtěl pomoci příbuzným svým někdejších soukmenovců. Proto bez váhání vyrazil k místu tragédie. Několika skoky se ocitl na téže větvi, na níž krajta drtila svou oběť. Opice byly tak zaujaty dramatem, jež se jim odehrávalo před očima, že si Tarzana ani nevšimly, dokud na ně sám nepromluvil.
"Kreeg-ah!" zvolal. "Tarzan bundolo Histah!"
Orangutani zvedli zraky vzhůru. Spatřili polonahou bílou opici s čímsi blýskavým v tlapě.
"Bundolo! Bundolo!" křičeli jeden přes druhého. To znamenalo: Zabij! Zabij!
Tarzan se připlížil k hadu a jeho oběti. Ocelovými prsty sevřel krajtou za hlavu a nohama kolem trupu. Ostří jeho dýky několikrát proniklo do jejího těla. Plaz pustil orangutana a ovinul se kolem nového protivníka. Zmítaje se v divokých kruzích, neudržel se na větvi a po chvíli se i s Tarzanem zřítíl ze stromu. Husté listoví zbrzdilo jejich pád, takže pán džungle zůstal nezraněn. Had však zdaleka nebyl mrtev. Svíjel se tak prudce, že Tarzanovi znemožnil účinně použít dýky. Měl četná zranění, ale stále to byl silný a nebezpečný protivník. Kdyby se mu podařilo Tarzana naplno stisknout, rozdrtil by mu kosti.
Opice nyní seskákaly z větví, strženy soubojem. Vřiskající a křičíce, vrhli se samci na krajtou a snažili se ji odtrhnout od oběti. Tarzan mohl konečně znovu použít svůj nůž. Nakonec se mu podařilo useknout krajtě hlavu. Když její tělo znehdybnělo, nakročil na ně a vydal vítězný skřek opiho samce. Jeho ozvěna se nesla pralesem, jenž na okamžik zkamenněl.
Orangutani hleděli na neznámého a kroutili hlavami. Bílé opice se k nim odedávna chovaly nepřátelsky. Je tohle přítel, nebo nepřítel?
Syn divočiny vypjal hrud' a řekl: "Tarzan."
Opi přikývli. "Tarzan," opakovali. To v jejich řeči znamená Bílá kůže.
"Tarzan yo," pokračoval syn divočiny. "Mangani yo?"
"Mangani yo," potvrdil nejstarší a největší ze samců.
V korunách to zašumělo, jako když se blíží silný vítr. Větve i listy se rozevlály do všech stran. Muž i opi věděli, kdo ten hluk způsobil. Dvanáct obrovitých tmavých postav se blížilo větvovím. Opi seskákali na zem a obklopili Tarzana. Slyšeli jeho výkřik a spěchali zjistit, o koho jde. Možná někdo přemohl vůdce jejich smečky! Možná je vyzývá k boji! Hleděli na Tarzana podezíravě. Byla to bílá opice, odvčský nepřítel! Čekali, co udělá Uglo, největší a nejstarší z nich. Ten ukázal na neznámého a řekl: "Tarzan yo." A pak v řeči opů oznámil, co Tarzan udělal. Všichni souhlasně přikývli. Všichni, až na jednoho. Oju, urostlý mladý orangutan, jen výhružně vrčel a cenil tesáky.
"Oju bundolo!" vykřikl. Oju bude zabíjet!
Vanda, matka opičáka, zachráněného před krajtou, přistoupila k Tarzanovi a pohladila jej mohutnou kosmatou dlaní. Oju ji však odstrčil stranou. Tuhle výzvu nemohl Tarzan nechat bez povšimnutí, aby nepozbyl vážnosti u zbylých členů smečky. Ač nechtěl bojovat, učinil několik kroků vstříc vrčícímu samci.
Vzhledem ke své výšce a váze byl Oju vskutku statný protivník. Měl mimořádně dlouhé přední tlapy, mohutné svaly, ostré tesáky a silné čelisti. Vykročil vpřed, boře mozolnatá chodidla do porostu. Uglo cítil, že by měl zasáhnout. Leč neučinil tak. Byl sice vůdcem tlupy, ale neměl již sílu dát to najevo. Věděl, že Oju chce na jeho místo. Postaví-li se teď proti němu, jen urychlí svůj konec.
Vanda a ostatní opi, kteří byli svědky toho, jak Tarzan zachránil mladého samce, počali svému vzpurnému soukmenovci spílat, Oju však nehodlal ustoupit. Kolébavým krokem se blížil ke svému soupeři. Když byl již téměř u něho, napřáhl tlapu. To byla taktická chyba. Tarzan sevřel dýku mezi zuby, skočil po opičákovi, a uchopiv jej kolem pasu, přehodil ho přes sebe.
Oju, běsný hněvem, se ztěžka zvedl. Tarzan k němu přiskočil a vyhoupl se mu na hřbet. Pravou rukou jej sevřel kolem pasu, levou pod krkem. V příští chvíli opičák ucítil ostří dýky v slabínách. Bolestně vykřikl.
"Ka-goda!" zvolal Tarzan. Vzdej se!
Opičák se pokusil chňapnout tlapou po svém protivníkovi. Nůž jej znovu zasáhl do boku, tentokrát silněji.
"Ka-goda!" opakoval Tarzan. Čím více se Oju snažil setřást soupeře ze hřbetu, tím hlouběji mu pronikalo ostří dýky do těla. Tarzan jej mohl zabít, ale neměl to v úmyslu. Každá smečka potřebuje mladé, silné samce. A tahle smečka, to byli jeho přátelé.
Oju se znovu vztyčil. Z boku mu prýštila krev. Tarzan mu přiložil dýku pod krk.
"Ka-goda," vzdal se opičák.

Tarzan uvolnil stisk a ustoupil stranou. Oju si počal ošetřovat rány. Syn divočiny věděl, že má nyní nepřítele, ale byl to nepřítel, který se ho bál. Věděl také, že se stal jedním ze smečky. A že v ní má přívržence.

Obrátil se k Uglovi, ukazuje na stezku.

"Tarmangani?" zeptal se. Bílé opice?

"Sord Tarmangani," opáčil Uglo. To znamenalo zlé bílé opice.

Tarzan věděl, že v očích veleopů jsou všichni lidé špatní. A věděl také, že se s nimi o tom nelze pít. O koho jde, to musí vypátrat sám. Zeptal se Ugla, zda bílé opice tudy jen prošly, či zda tu zůstaly přes noc. Uglo potvrdil, že dosud neopustily území kmene. Tarzan chtěl vědět, jak jsou daleko. Uglo vzpažil obě tlapy. To znamenalo asi hodinu cesty.

Tarzan usoudil, že tábor bělochů by mohl být zhruba tři míle daleko. To je vzdálenost, již opi ujdou právě za hodinu. Vyhoupl se na strom a zamířil k ležení Tarmangani. V řeči opů chybí výraz pro pozdrav na rozloučenou. Členové smečky se rozešli po svém. Jen Oju měl zlost a cenil tesáky na každého, kdo se mu připlétl do cesty.

Kapitola XII.

Jerryho trápily výčitky svědomí. "Cítím se jako ničema," přiznal. "Nechal jsem zatknout své dva přátele a sám jsem se schoval. Ale nemohl jsem vás opustit v džungli samotnou, Corrie, nebo riskovat, že vás chytí."

"I kdybych tu nebyla," opáčila dívka, "bylo to v dané situaci prozíravé. Kdyby vás Japonci zajali, nemohl byste pro své přátele udělat víc než oni sami. Takhle jim můžeme spolu s Tarzanem pomoci."

"Díky za ta slova. Ale stejně..." Náhle se zarazil, naslouchaje. "Někdo se blíží," řekl a pokynul dívce, aby se skryla v houští. Z místa, kam se uchýlili, viděli až k ohbí stezky. Po chvíli uslyšeli hlasy.

"Japonci," zašeptala Corrie. Vyňala z toulce několik šípů a jeden vložila do luku. Jerry se usmál a následoval jejího příkladu. Vzápětí se objevili dva japonští vojáci. Přes rameno měli pušky. Nezdálo se, že by se čehokoli obávali. Od svého důstojníka dostali za úkol prohledat stezku a najít stopu po zmizelých běloších. Byli si jisti, že se jim to brzy podaří.

Corrie se přitiskla k Jerrymu. "Vezměte si toho druhého," zašeptala, ukazujíc na muže vlevo. "Tenhle je můj." Jerry přikývl a napjal tětivu.

"Necháme je přiblížit tak na dvacet kroků," řekl. "A pak vystřelíme současně."

Čekali. Japonci se blížili zvolna, živě spolu rozmlouvající. Corrie stála bez hnutí, tětivu přimknuta k levému uchu.

Sumatránská Jana z Arcu, pomyslel si Jerry.

Japonci byli stále blíž.

"Ted'!" zavelel Jerry. Corriin šíp zasáhl Japonce přímo do srdce. Jerry nemířil tak přesně. Jeho střela se svezla nepříteli po temeni. Vyskočil na stezku. Raněný Japonce se pokusil strhnout z ramene pušku. Jerry se po něm vrhl a zasadil mu tvrdý úder pěstí. Muž klesl k zemi a pilot byl vzápětí na něm s taseným nožem. Rozpřáhl se a jedinou ranou s Japoncem skoncoval.

Ohlédl se po Corrie. Právě odebírala svému Japonci pušku. Stála nad jeho mrtvolou jako bohyně pomsty. Jerry jí pohlédl do očí. Nebyl v nich hněv, jen podivné světlo, prozrazující vzrušení.

"Tohle udělali mému otci," řekla. "Ted' cítím jistou úlevu. Kéž by dosud žil!"

"Jste statečná," prohlásil uznale Jerry.

Nato odebrali pušku a střelivo i druhému orientálci a Jerry odtáhl obě mrtvoly do křoviska.

"Můžete si udělat vrub do pažby," poznamenal s úsměvem. "Zabila jste muže."

"Nezabila jsem muže," opravila jej dívka. "Zabila jsem Japonce."

"Vaše nenávisť je nesmířitelná," dodal Jerry.

"Myslíte, že ženy by neměly sdílet tenhle cit?" zeptala se Corrie. "Nikdy nebudete mít rád ženu, která nenávidí?"

"Mám vás rád," ujistil ji Jerry s vážnou tváří.

"I já vás mám ráda. Byli jste na mě velmi hodní. Necítila jsem se mezi vámi jako žena, ale jako muž mezi muži."

"To snad ne!" smál se Jerry.

"Slibuji, že přestanu nenávidět. Jen co zabiji všechny Japonce."

"Opravdový anděl pomsty," pravil Jerry. "Víte, kdo byli Andělé pomsty?"

"Ne," přiznala Corrie. "Nikdy jsem žádného nepotkala."

"Kdysi existovala sekta mormonů toho jména."

"Mormoni jsou ti, co mají spoustu žen, že? Vy jste mormon?"

"Chraň Bůh! Nemám tolik odvahy. Ale ani dnešní mormoni už nemají mnoho žen. Jen si představte, že byste se provdala za tři muže!"

Tarzan putoval větrovým stromů, obhlížeje stezku. Náhle se zastavil a znehybněl. Přímě před sebou spatřil muže, skrčeného na posedu vysoko v koruně. Měl hustý plnovous a byl po zuby ozbrojen. Byl to běloch. Patrně tu byl na stráž.

Tarzan se tiše kradl podél cesty. I kdyby nebyl obezřelý, muž by ho sotva viděl. Obešel strážného a po chvíli dorazil na kraj nevelké horské louky. Kdosi tu tábořil. Ve stínu stromů se povalovalo několik mužů. Z ruky do ruky kolovala láhev s kořalkou. Bylo tu i několik žen. Vypadaly jako Euroasijsky. Muži byli většinou notně zarostlí. Jeden z nich byl nápadně mladý. Všichni měli pistole, nože i pušky. Nevypadali nijak přívětivě.

Tarzan usoudil, že bude lépe se jim zatím vyhnout. Náhle pod ním praskla větev a syn divočiny se zřítíl jen pár stop od jejich ležení. Hlavou narazil na cosi tvrdého a ztratil vědomí.

Když se znovu probudil, ležel pod stromem se svázanými rukama a nohama. Nad ním stáli muži a ženy a živě spolu rozmlouvali. Sotva zjistili, že neznámý přišel k sobě, jeden z nich na něho promluvil holandsky. Tarzan rozuměl, tvářil se však, že nechápe. Muž se ho ptal, kdo je a jaký má úkol. Jeho druh zkoušel francouzštinu, Tarzan však reagoval stejně.

Nakonec mladík přešel na angličtinu. Syn divočiny odpověděl svahilsky, jsa si vědom, že ti lidé budou stěží rozumět. "Zní to jako japonština," soudil jeden z mužů. "Nemyslím," oponoval jiný, který japonštinu znal. "Možná je to čínština," napadlo třetího. "Nevypadá jako Číňan," upozornil první řečník. "Spíš jako divoch. Žádný oblek, a místo pušky luk a šípy. Spadl ze stromu jako opice."

Chvilí přemýšleli. Domněnka, že jde o špióna, se zdála být stále méně opodstatněnou.

"K čertu s ním," zavrčel obr s podlitýma očima. "Ať je to, kdo chce. A teď bych se napil!"

Na ta slova se otočil a zamířil zpátky k tábořišti, následován ostatními. Zůstal jen mladík s vyholenou tváří. Ledva se jeho kumpáni vzdálili, promluvil na zajatce anglicky.

"Jsem si jist, že jste buď Američan, nebo Angličan," řekl. "Možná jeden z letadla, které se tu před časem zřítily. Jestli je to tak, můžete mi věřit. Sám jsem tu něco jako vězeň. Padl jsem do rukou bandě hrdlořezů. Jsou to většinou propuštění nebo uprchlí trestanci. Také mnohé ženy přišly z vězení. Tihle lidé se odebrali do hor, sotva ostrov obsadili Japonci. Nesnaží se pomáhat naší armádě. Války využívají ve svůj prospěch. Poté co se moje jednotka vzdala, podařilo se mi utéci. Narazil jsem na tuhle chatru a v domněni, že jde o partyzány, jsem se k nim přidal. Nebýt dvou mužů, které jsem znal z dřívější, zabili by mě. Ale ani tak mi nevěří. V horách se skrývají skuteční partyzáni, z kterých mají strach. Proto se bojí, že k nim odejdu a prozradím jim, kde se zdržují. Žijí z černého obchodu. Jestli zjistí, kdo jste, prostě vás prodají. Pálí jakousi kořalku. Co nevypijí, vymění Japoncům za boby, střelivo a rýži. To, že jim Japonci dávají municí, znamená, že jsou s nimi zadobře. Ale není to víc než klid zbraní. Jeden druhému příliš nevěří. A domorodci jsou na straně toho, kdo přinese kořalku a zaplatí."

Konečně Tarzan věděl, jaký osud mu psanci chystají. Nezdálo se, že by ho mladík chtěl oklamat. Vypadal důvěryhodně. Protože ostatní jim nevěnovali pozornost, dal se s ním do řeči.

"Jsem Angličan," potvrdil.

Mladík se usmál. "Jsem rád, že mi věříte. Jmenuji se Tak van der Bos. Jsem holandský důstojník."

"Mé jméno je Clayton. Chtěl byste se dostat odtud?"

"Ano. Ale kam půjdu? Pokud mě nerozsápe tygr, padnu do rukou Japonců. Vědět, kde jsou partyzáni, snad bych měl šanci. Jenže to nevím."

"V mé skupině je pět lidí," řekl Tarzan. "Snažíme se probít na jižní konec ostrova. Budeme-li mít štěstí, získáme člun a pokusíme se doplout do Austrálie."

"Myšlenka jistě dobrá," opáčil mladík. "Ale k nejbližšímu místu na australském kontinentě je to dvanáct set mil a na pobřeží ještě aspoň pět set."

"Ano," potvrdil Tarzan. "Ale je to naše jediná naděje. Je lépe se o něco pokusit, než zalézt do děr jako králíci."

Van der Bos chvilí mlčel. Přemýšlel. Pak zvedl zrak.

"Máte pravdu," řekl. "Rád bych šel s vámi. Mohl bych vám být užitečný. Dokáži najít člun. Vím, kde žijí přátelští domorodci. Pomohu vám. Ale nejdřív se musíme zbavit těchtole ničemů, a to nebude snadné. Údolím vede jediná cesta a oni ji hlídají ve dne v noci."

"Vím, viděl jsem hlídku. Byl jsem od ní pár kroků. Mohu kolem projít bez obtíží. Ale co vy? Když seženete nůž, provedu vás."

"Pokusím se. Jestli se opijí, bude to snadné. Pak vás zbavím pout a budeme moci vyrazit."

"Těch se zbavím sám," ujistil mladíka syn divočiny.

Van der Bos mlčel. Ten muž si je jistý sám sebou, pomyslel si. Možná až příliš. Ale snad ví, co říká. Holanďan teď počal zvažovat, splní-li on, co cizinci slíbil. Nebude snadné rozvázat pouta! A což teprve uniknout stráží!

"Hlídají vás v noci?" zeptal se Tarzan.

"Vůbec ne. Víte, že tohle je území tygrů?"

"Ovšem. Ale musíme využít příležitosti."

Kapitola XIII.

Zbití, vyprahlí žízni, ploužili se Bubonovitch a Rosetti pod hroty bajonetů k domorodé vesnici. Tady je dovezli do jedné z chatrčí, svázali a nechali osudu v zatuchlé kobce.

„Co teď?“ zeptal se Bubonovitch.

"Pěkně mi stoupá tlak," opáčil Rosetti. "Teď už vím, co Corrie cítila. Nemůžu je ani cejtit!"

"Jen si ulevte, Shrimpy. Dokud můžete. Ráno nám přistřihnou hřebínek."

"Sakra!" ulevil si Shrimp. "Nechci skapat, Bume."

"Ani já ne."

"Mám strach."

"Já taky."

"Měli bysme se pomodlit, Bume."

"O. K. Posledně, když jste se k ní pomodlil, zavolala Tarzana."

"Nechám to na ní. Je mi fuk, jak to udělá."

Oné noci toho příliš nenaspali. Pouta se jim zařezávala do kůže a působila bolest. Nedostali ani najíst, ani napít. Noc byla věčností. Konečně nadešel den.

"Hrome! Za chvíli sou tady! Bojím se na to jen pomyslet."

"Myslím na ženu a dítě. Měli jsme velké plány. Nikdy se nedovědí, co se mi stalo. Ale snad je to dobře. Řeknou jim, že naše letadlo kamsi letělo a zřítily se. Modlil jste se dost, Shrimpy?"

"Celou noc."

"Já taky."

Náhle zaslechli zvuk chodidel, stoupajících po žebříku.

"Už je to tady," řekl Bubonovitch. "Slyšel jste to?"

"Jasně."

"Tak sbohem, příteli."

"Sbohem, Bume."

Do místnosti vešli dva vojáci. Rozvázali zajatce a postavili je na nohy. Oba zavrávali a svezli se k zemi. Vojáci do nich počali kopat, dobře se bavice. Nakonec je dovlekli ke dveřím a přinutili slézt po žebříku. Objevil se poručík Tuda.

"Jste připraveni odpovědět na mé otázky?" zeptal se.

"Ne," odpověděl Bubonovitch pevně.

"Vstaňte!!!" zavelel Japonec.

Do ztuhlých údů konečně počala proudit krev. Pokusili se zvednout. Při chůzi se však klátili jako opilí. Vedli je doprostřed vesnice. Vojáci a domorodci kolem nich vytvořili kruh. Tuda stál za nimi s napraženým mečem. Donutil je pokleknout a sklonit hlavy.

"Myslím, že nás neslyšeli, Shrimpy," řekl Bubonovitch.

"Kdo vás neslyšel?!" vyzvídal Tuda.

"Nikdo z tvých bastardů, Tojo!" odsekl Shrimp.

Tuda zatočil mečem nad hlavou.

Když tábor utichl a všichni usnuli, zmožení pálenkou, van der Bos se přikradl k Tarzanovi.

"Mám nůž," řekl. "Přeřezu vám pouta."

"Už je nemám," opáčil Tarzan.

"Přetrhal jste je?!"

"Ano. A teď tiše. Dejte mi nůž!"

Po pár krocích lesem se Tarzan zastavil.

"Počkejte tady," zašeptal. Vyhoupl se na strom a vyrazil vpřed, tu a tam naslouchaje a nasáváje vzduch. Konečně objevil strážného a vyšplhal do koruny přímo nad ním. Pak na muže skočil, třímaje v ruce dýku. Ozval se náraz těl na plošinu. Podloudník zemřel bez jediného hlesu.

Tarzan odebral mrtvému pušku a shodil jej na stezku. Pak se vrátil k van der Bosovi.

"Pojďme," řekl. "Teď už nám nic nebrání."

Když dorazili k nehybnému tělu, van der Bos o ně málem klopýtl.

"Čistá práce," poznamenal.

"Ne tak docela," opáčil pán džungle. "Potřísnil mě krví. Než dojdeme k vodě, mohl bych přilákat tygra. Vezměte jeho pistoli, pás a náboje. Tady je jeho puška. Jdeme!"

Vyrazili stezkou, Tarzan vpředu. Konečně došli k potoku, kde syn divočiny naposledy viděl své přátele. Nebylo po nich ani stopy. Pokračovali tedy dál. Náhle odkudsi zblízka zazněl výstřel.

Corrie a Jerry se rozhodli zůstat, kde jsou, a počkat na Tarzana. Doufali, že se záhy objeví. Snad bylo dobře, že nevěděli, co se mu přihodilo. Aby byli v bezpečí, vyšplhali na strom. Místo to bylo vratké a nepohodlné. Jerry neustále myslel na své dva přátele. Nakonec rozhodl, že musí něco udělat. Noc se vlekla a Tarzan nepřicházel.

"Muselo se mu něco stát," řekl Jerry. "Už nebudu čekat. Půjdu hledat Buma se Shrimpem. Pokud Tarzan přijde, aspoň budeme vědět, kde jsou. Pak společně promyslíme, jak je osvobodit. Zůstaňte tady, než se vrátím. Je tu bezpečněji než dole."

"A co když se nevrátíte?"

"Nevím, Corrie. Není snadné rozhodnout, zda zůstat s vámi, nebo jít za nimi. Věřím, že mi rozumíte. Jsou v zajetí Japonců, a oba víme, jak ti ničemové zacházejí se zajatci. Jste volná a máte zbraň."

"Rozhodl jste se správně, Jerry. Musíte za nimi. Ale já půjdu s vámi."

"Nic takového," opáčil Jerry. "Zůstanete tady."

"To je rozkaz?"

"Ano."

Usmála se.

"Když vydáte rozkaz ve svém letadle, i generál ho musí respektovat. Ale na tomhle stromě je to něco jiného. Pojďme!"

"Vyhrála jste," přiznal Jerry. "Měl jsem vědět, že není snadné rozkazovat ženě."

"Dvě pušky jsou víc než jedna," řekla dívka. "A já střelím dobře."

Vyrazili po stezce bok po boku. Dotýkali se dlaněmi. V jedné chvíli Corrie uklouzla a Jerry ji zachytil, aby neupadla. Také jsem takhle jednu držel v Oklahoma City, pomyslel si. Ale nikdy to nebylo takové jako teď.

Nebylo vidět na krok. V místech, kde se stezka stáčela ze strany na stranu, se uchýlili do větví stromů. Postupovali pomalu. Nezbyvalo než prodírat se temnotou a modlit se, aby se co nejdříve rozednilo.

"To je den," ulevil si Jerry. "Teď už jen zbývá narazit na tygra."

"Myslím, že toho se nemusíme bát. Neslyšela jsem, že by tygr kdy napadl člověka s puškou. Prostě to ví. Když ho necháme na pokoji, nechá on na pokoji nás."

"Snad. Možná zvířata opravdu poznají, kdy je člověk ozbrojen. Když jsem se vracíval se stádem domů a neměl jsem pušku, byla kolem spousta kojotů. Ale s puškou jsem neviděl jediného!"

"Domů!" povzddechla dívka. "Jsem tak strašně daleko od domova! Je mi smutno, když na to myslím. Chudák Bum! Má ženu a dítě na druhém konci světa! Přicházejí o nejhezčí léta svého života!"

"Válka je zpropadená věc," potvrdil Jerry. "Mělo by se s ní jednou provždy skoncovat. Až se vrátím, nechám zvolit svého přítele, kapitána dělostřelectva, guvernérem Oklahomy. Vím, že válku nenávidí. Jestli se do Kongresu dostanou jemu podobní, žádná další nebude."

"Je Oklahoma hezká?" zeptala se Corrie.

"Nejhezčí stát v Unii," odpověděl Jerry.

Brzy nastal den. Rovníková noc našťěstí netrvá dlouho.

"Konečně," ulevila si Corrie. "Noc mě velmi vyčerpala."

"Proboha!!!" zvolal náhle Jerry. "Podívejte!" Strhl pušku z ramene a zůstal stát jako přimrazený. Na stezce, přímo proti nim, se vynořil tygr.

"Nestřílejte!" varovala Corrie.

"Nebudu, půjde-li po svém. Tahle pětadvacítka by ho stejně jen vydráždila. A já dráždím šelmy nerad."

"Kéž by odtáhl," posteskla si Corrie. "Vypadá hladově."

"Možná vás neslyšel," dodal Jerry.

Tygr, statný samec, stál chvíli tiše, pozoruje přichozí. Pak se obrátil a skočil do houštiny.

Jerry vydechl úlevou. "Měl jsem srdce v kalhotách a žaludek až v krku," přiznal. "Bál jsem se jako nikdy."

"Trásla se mi kolena," řekla Corrie. "Musím si na chvíli sednout."

"Počkejte!" zvolal Jerry. "Poslouchejte! Neslyšíte hlasy?"

"Ano. Někdo tam je," a ukázala před sebe.

Postupovali nyní velmi opatrně. Po chvíli se les rozevřel v nevelké údolí. Stála tu domorodá osada. Byli zde místní obyvatelé i japonští vojáci.

"Určitě tam oba budou," mýnil Jerry, máje na mysli své přátele.

"Jsou tam!" potvrdila Corrie, sotva přišli blíž. "Podívejte! Proboha! On je zabije!!!"

Viděla, jak se Japonec rozmachuje mečem. Vzápětí štkl výstřel a poručík Tuda klesl k zemi mrtev. Jerry mřil přesně.

Hned nato vystřelila Corrie a voják, který zaujal Tudovo místo, skončil stejně. Oba zajatci byli rázem na nohou. Osadou zavládl zmatek.

Také Tarzan s van der Bosem spěchali na bojiště. Bubonovitch a Rosetti využili paniky, zmocnili se zbraní padlých Japonců a vyběhli k lesu, střílejíce za chodu. Rosetti navíc získal dva ruční granáty. Ty se však rozhodl použít až v krajním případě.

Japonský seržant zatím svolával své muže. Konečně byli pohromadě a s hlasitým křikem vyrazili na zteč. Američané se postupně prostříleli k lesu. A tehdy Rosetti odhodil granáty. Několik Japonců padlo, jiní se obrátili a dali se na útěk zpátky do vesnice.

"Zatraceně!" zvolal Rosetti. "Slyšeli nás!"

"Kdo nás slyšel?" nechápal Bubonovitch.

"Bůh a Panna Maria," vysvětlil Shrimp.

Brzy bylo po všem. Když Corrie a Tak van der Bos stanuli tváří v tvář, chvíli mlčeli, aby vzápětí zaznělo z obou úst téměř současně:

"Corrie!"

"Taku!"

"Taku, drahý Taku!" opakovala Corrie a vrhla se mladíkovi do náručí. Jerry se zamračil. Muž a žena pak vypověděli jeden druhému o svých dobrodružstvích.

Tarzan mezitím obhlížel vesnici. Japonci byli zmateni. Ztratili velitele a několik důstojníků. Bez nich zůstali zcela bezradní.

Syn divočiny se obrátil k Jerrymu.

"Myslím, že můžeme přejít do protiútoků a zahnat je, dokud se nedají znovu dohromady. Máme pět pušek a Japonců moc nezůstalo."

"Co tomu říkáte?" oslovil Jerry ostatní.

"Jdeme," potvrdil Bubonovitch. "Nač ještě čekáme?"

Kapitola XIV.

Boj netrval dlouho. Japonci byli zcela dezorientováni. Ve zmatku jich několik padlo za obětí vlastním granátům. Corrie bojovala po boku Jerryho. Bubonovitch a Rosetti prahli po odvetě a jejich bajonety rozsévaly smrt, dokud bitka neskončila.

Domorodci se krčili ve svých chýších. Za to, že pomáhali Japoncům, čekali odplatu, leč nic takového se nestalo. Tarzan a Jerry k nim však měli množství dotazů. Corrie tlumočila. Dověděli se, že vesnice tvořila předsunutou linii rozsáhlé armády, soustředěné v okruhu pětadvaceti mil ve směru k jihovýchodnímu pobřeží. A také to, že v kraji jsou partyzánské oddíly. Nikdo z vesničanů ovšem netušil, kde a jak daleko. Zdálo se, že z partyzánů mají hrůzu.

Amat se snažil vítězům zalichotit. Byl to rozený intrikán. Nejprve chtěl utéci k Japoncům, ale pak si to rozmyslel, neboť to by znamenalo projít územím plným tygrů. Bylo jeho štěstím, že ani Bubonovitch, ani Rosetti netušili, jakou úlohu hrál ve hře, jež vedla k jejich zadržení. Oba seržanti by však byli nyní shovívaví, neboť cítili velké štěstí. Jejich modlitby byly jako zázrakem vyslyšeny. Stalo se tak doslova v hodině dvanácté! Navíc se jim dostalo zadostiučinění v podobě nelítostné pomsty. Krví nepřátel smyli rány a útrapy, jimž byli vystaveni v zajetí.

"Sakra, Bume, měli sme z pekla štěstí!"

"Nic jsem neviděl. Díval jsem se do země," přiznal Bubonovitch. "Ale Corrie říká, že ten mizera tasil meč, když ho Jerry zastřelil. Měli jsme namále. Nicméně doufám, že jsme jim to vrátili, co říkáte, Shrimpy?"

"Kolik ste jich dostal?"

"Tři nebo čtyři. Střílel jsem na všechno, co bylo na dosah. Ale vy jste určitě utekl hrobníkovi z lopaty díky těm dvěma granátům!"

"Viděl ste, jak je ta holka střelec? Byla skvělá!"

"Snad jste se nezamiloval?"

"Nic takového, ale byla fakt perfektní. Takovou ženskou sem ještě neviděl. Myslel sem, že podobný vůbec neexistují. Pro takovou se budu přát kdykoliv!"

"Myslím na Jerryho. Už jednou byl odpočítán a dopadl tvrdě, a bojím se, že se to bude opakovat."

"Viděl ste, jak padla kolem krku tomu Holanďanovi? A viděl ste Jerryho vobličej? To sou ty trable se ženskejma! Byli sme fajn parta, dokud se neobjevil její starý přítel."

"Možná je to opravdu jen starý přítel," utěšoval se Rubonovitch. "Když se bojovalo, byla pořád s Jerryem."

Rosetti zavrtěl hlavou. "Vobjímal byste se se starým kámošem a říkal mu ‚drahoušku‘? Ptám se!"

"To záleží na okolnostech. Vy jste můj starý přítel, Shrimpy. Ale opravdu si nedovedu představit, jak vás objímám a říkám vám drahoušku."

"Udeřil ste hřebík na hlavičku!"

"Leda byste byl Ginger Rogersová."

"Mít takový nohy, tak na mě vydělávají!"

Tarzan a Jerry hovořili o situaci na frontě, Corrie a Tak o tom, co poslední léta prožili.

"Rád bych se tu porozhlédl, než se vydáme na cestu," řekl syn divočiny. "Udělám to sám. Budu rychlejší než vy. Ale když tu zůstanete, mohly by zatím dorazit japonské posily. Pošlou tak dvacet mužů. A těm byste se nemuseli ubránit."

"Zkusil bych to," opáčil Jerry, "budou-li ostatní pro. Máme pět pušek a spoustu granátů. Víme, kudy půjdou. Stačí jen postavit hlídku, aby nás včas varovala. Počkejme, co na to zbytek společnosti."

"Cože?" řekl Shrimp. "Jen čtyři na jednoho? To bude hračka! Zmáknem to i podruhé!"

"Dobrá," přitakal Jerry.

"Hlavní tábor mají asi patnáct mil odtud," upozornil Bubonovitch. "Většinu dne budou patrně na cestě. Radši bychom se na ně měli připravit už dnes."

"Máte pravdu," souhlasil Jerry. "Stačí jim dojít naproti tak míli. Uslyšíme je dřív, než oni nás uvidí. Budeme mít čas přichystat náležitě uvítání!"

"Mám nápad," vložila se Corrie. "Vezmeme si granáty a rozmístíme se po stromech podél stezky. Budeme-li od sebe dostatečně daleko, můžeme mít na dostřel celou jednotku. A dostaneme je všechny naráz!"

"Výborně!" zvolal Jerry.

"Jaká bojechtivá bytost se z tebe stala, Corrie," řekl Tak s úsměvem.

"Není to špatný nápad," potvrdil Tarzan. "Víme, že nepřítel se blíží. Nevíme, kde je. Tak bychom se na něho měli připravit. Můžete začít po setmění. Jsem si jist, že v noci nepůjdou. Ale raději postavte stráž."

"V každém případě," dodal Jerry.

Když bylo vše dohodnuto, Tarzan vyskočil na strom a zmizel v pralese.

Hooft se vzbudil palčivou bolestí hlavy. Šklebil se a byl rozmrzelý. Nikdy nehýřil náladou. Ale dnes byla na bodu mrazu. Dal se do křiku, aby zburcoval své kumpány. Tábor byl brzy na nohou. Ženy se pustily do snídání.

Hooft vstal a protáhl se. Pak se rozhlédl ležením.

"Kde je zajatec?!" vykřikl.

Všichni počali prohledávat okolí. Zajatec nikde nebyl.

"Ten druhý uprchl také!" upozornil jeden z mužů.

Hooft proklel celý svět. "Kdo byl na stráži?!"

"Hugo mě měl vzbudit o půlnoci, abych ho vystřídal," řekl další vyvrhel, "ale neudělal to."

"Jdi se podívat, co se s ním stalo!" nařídil Hooft. "Stáhnou z něj kůži zaživa! Zaspal a nechat zajatce uprchnout!!!"

Muž byl pryč sotva pár minut. Když se vrátil, usmíval se.

"Někdo vás předešel, šéfe," řekl. "Hugo je v pánu. Má proříznutý hrdlo!"

"Musel to být ten divoch," usoudila žena jménem Sarina.

"Van der Bos ho odvázel!" mínil Hooft. "Dostanu ho!"

"Jestli se to vůbec podaří," pochybovala Sarina. "Půjde k nejbližším partyzánům a brzy je budeme mít v patách."

Jeden z mužů zatím prohledal místo, kde ležel Tarzan. Vrátil se s pouty a podal je Hooftovi.

"To ten divoch," oznámil. "Nepřeřezal je, nýbrž rozvázal."

"Tak na něj dojde," zavrčel Hooft. "Najeďte se a vyrazíme! Ženský zůstanou tady!"

Nikdo neprotestoval. Nikdo se s Hooftem nepěl, měl-li špatnou náladu. Nikdo, až na Sarinu. Té jediné se Hooft bál.

Ale ani ona tentokrát nic nenamítala. Neměla chuť se zbůhdarma plahočit pralesem.

Psanci byli dobrými stopaři a Tarzan s van der Bosem se navíc nijak nesnažili zahlazovat po sobě stopy. Pro Hoofta a jeho hrdlořezy nebylo tedy nic těžkého sledovat, kudy se ubírají.

Jerry a jeho přátelé shromáždili všechny granáty, které unesli, a vydali se do pralesa směrem, odkud očekávali příchod japonské posily. Předtím ještě varovali domorodce, aby neničili zbraně, které si tu ponechají.

"Jestli se něco ztratí, než se vrátíme, vypálíme vesnici," pohrozil Jerry. Van der Bos k tomu dodal, že náčelník přijde o hlavu.

Amat musel změnit taktiku. Zatímco původně chtěl cizince sledovat, nyní si to rozmyslel. Mohli by ho přitom chytit!

Když se vydal hlouběji do lesa na ovoce, narazil na Hoofta a jeho kumpány. Bál se jich. Věděl, co jsou zač.

Hooft se počal vyptávat, zda neviděl bělochy, a pokud ano, aby je popsal. Amatovi se ulevilo. Řekne všechno, co ví! Jen tak zachrání holý život!

"Viděl jsem je," přiznal. "Přišli do naší vesnice s dvěma dalšími lidmi dnes ráno. Byla s nimi žena. Osvobodili dva muže, které zajali Japonci."

"Kde jsou teď?"

"V džungli. Proč, to nevím. Ale říkali, že se večer vrátí. Mohu jít?"

"Abys je varoval? Ne!"

"Radši se ho zbav," radil jeden z mužů. Amat porozuměl a roztřásl se hrůzou. Padl na kolena a prosil o milost.

"Uděláš, co řeknu, a nezabijeme tě," pravil Hooft.

"Udělám, co budete chtít," zaskuhral domorodec. "A ještě vám něco povím. Japonci by zaplatili za dívku, co byla s bělochy. Mluvili o ní. Mohl bych vám pomoci ji najít. Udělám všechno!"

Amat nevěděl, jak svůj slib splnit, ale v dané chvíli by slíbil cokoli. Nenajde-li dívku, snad alespoň uteče do pralesa.

Tihle lidé mu naháněli ještě větší strach než Japonci.

Náhle byli všichni vyrušeni detonací, jež se ozvala odkudsi z pralesa za vesnicí. A rozhodně to nebylo daleko.

"Ruční granáty," poznamenal jeden z psanců.

"Zní to jako opravdová bitva," dodal Hooft.

Nato zazněly výstřely z pušek.

"Japonský pětadvacítky," zhodnotil je muž jménem Grotius.

Střelba se mísila s výkřiky. Vše trvalo jen pár minut. Pak nastalo ticho. Nebylo těžké se dovítipit, co se děje. Patrně došlo k příměří. Ale - kdo s kým je vlastně uzavřel? Tahle otázka vrtala teď psancům hlavou. Jedna strana byla poražena. Leč kdo je vítězem?

Vítězové jistě přijdou do vesnice! Hooft a jeho kumpáni dorazili na kraj lesa a skryli se v houštině. Údolí a osadu měli jako na dlani. Nemuseli čekat dlouho. Na stezce se záhy objevili čtyři bílí muži a s nimi bílá dívka. Nesli zbraně a střelivo. Hovořili vzrušenými hlasy. Pak muži zabočili k jednomu příbytku, žena k druhému.

Hooft uvažoval rychle. Musí najít způsob, jak se zmocnit dívky, aniž by riskoval střetnutí s jejími společníky! Byl to zbabělec. Dokázal by střelít kohokoli zezadu, otevřenému boji se však vyhýbal. Vždy dával přednost jiným metodám. Obrátil se k Amatovi.

"Dojdi pro dívku a řekni jí, že na kraji lesa čeká přítel. Nechce jít do osady dřív, dokud se nepřesvědčí, že její společníci nejsou nepřáteli Holanďanů. Pověz jí, ať přijde sama, aby s ním promluvila. Je to starý přítel jejího otce. Ani slovo o tom, že jsme tady! Přijde-li s ní někdo další, zabijeme tě! Opakuj, co jsi slyšel!"

Amat poslechl a Hooft mu pokynul, aby vyrazil. Amat se cítil jako odsouzenec, který právě dostal milost. Tiše se vkradl do osady až ke Corriinu příbytku. Zavolal, a u vchodu se objevila domorodá dívka. Sotva spatřila Amata, zkrivila ústa nevolí.

"Odejdi, ničemo!" zvolala.

"Mám zprávu pro bílou ženu," odtušil Amat.

Corrie jej slyšela a přišla ke dveřím.

"Co pro mě máš?" zeptala se.

"Je to velmi důvěrné," odpověděl Amat. "Nemohu to křičet."

"Pojď tedy nahoru."

Lara, domorodá dívka, se odvrátila, když Amat vstoupil. Věděla, že je to lhář a patolízal. Corrie však nevěděla nic. Amat zopakoval Hooftova slova. Corrie chvíli přemýšlela.

"Jak ten muž vypadal?" zajímalo jí.

"Běloch s vousy," zněla odpověď. "Víc nevím."

"Je sám?"

Amat se zamyslel. Bude-li vědět, že ne, nepůjde. A Hooftovi kumpáni ho za to zabijí!

"Je sám," potvrdil.

Corrie vzala pušku a sestoupila po žebříku z chatrče. Její přátelé byli dosud ve svém příbytku. Čistili a promazávali zbraně. Ve vesnici bylo jako po vymření. Jen Amat a Lara viděli, jak dívka opouští osadu a mizí v lese.

Kapitola XV.

Tarzan se toho o partyzánech od domorodců mnoho nedověděl. Slyšeli jen, že směrem na jihovýchod, asi šedesát mil od osady, se skrývá jeden z jejich oddílů v blízkosti vyhaslé sopky. Popsali horu a její okolí. S touto informací se syn divočiny vydal na cestu. Putoval do setmění a pak se uložil ke spánku v koruně stromu. Jeho jedinými zbraněmi byly luk, šípy a nůž. Puška s pásem a náboji by mu jen překážela. Ráno ulovil zajíce a natrhal ovoce. Krajina, již se ubíral, byla divoká a pustá. Nic mu nevyhovovalo lépe! Měl rád své přátele, které zanechal ve vesnici, nicméně nikdy se vlastně lidské společnosti úplně nepřizpůsobil. Jeho skutečnými soukmenovci byli divocí obyvatelé džungle. Tady byl doma. Miloval divočinu, jež pro něho zůstala věčně neprobádaným světem, pravým rájem na zemi.

Cestou míjel celé smečky opic. Pokřikovaly na něho, dokud k nim nepromluvil v řeči opů. Znal zdejší krajinu a pomohly mu držet směr k vyhaslému vulkánu. A také najít místa, o nichž hovořili domorodci - jezero, louku a samotný kráter. Vyptával se svých huňatých soukmenovců, zda v okolí neviděli nějaké bílé opice. Přítakali a zároveň prozradili, jak se k nim dostane.

"Kreeg-ah," řekl jeden starý samec. "Tarmangani sord. Tarmangani bundolo." A učinil pohyb, jako když někdo střílí z pušky. "Boo! Boo!" křičel. To znamenalo: Dej si pozor! Zlí Tarmangani zabíjejí!

Tarzan objevil tábor v nevelké roklině, ale dřív než do něho vstoupil, porozhlédl se kolem. Záhy objevil stráž. Zamířil přímo k ní. Byl to muž, Holanďan s plnovousem. Sňal z ramene pušku a čekal, až se Tarzan přiblíží na dostřel.

"Kdo jste a co tu děláte?" zeptal se.

"Jsem Angličan. Rád bych mluvil s vaším velitelem."

Muž nemohl potlačit překvapení.

"Zůstaňte tady," nařídil. "Nepřibližujte se!"

A pak zavolal kamsi do strže: "Poručíku! Je tu nějaký divoch a chce s vámi mluvit!"

Tarzan se usmál. Kolikrát již slyšel tohle označení vlastní osoby! Pak si uvědomil, že oslovil strážce anglicky, zatímco ten zavolal na velitele ve své mateřštině. Snad věřil, že mu "divoch" neporozumí.

Po chvíli se objevili tři muži. Všichni byli po zuby ozbrojeni. Byli to zarostlí, divoce vyhlížející chlapíci. Na sobě měli odrané obleky, tvořené z poloviny civilními šaty a z poloviny zvířecími kůžemi. Jeden z nich byl vtěsnán do obnošeného kabátu se dvěma hvězdami na výložkách. To byl poručík. Se stráží rozmlouval holandsky.

"Co tu ten muž dělá?"

"Šel rovnou sem. Nesnažil se mi vyhnout ani utéci. Je to možná neškodný hlupák, ale co tu proboha pohledává? Říká, že je Angličan. Mluvil se mnou anglicky."

Poručík jménem de Lettenhove se obrátil k Tarzanovi.

"Kdo jste a co tu děláte?" zeptal se anglicky.

"Jmenuji se John Clayton. Jsem plukovník RAF. Slyšel jsem, že tu táboří oddíl holandských partyzánů. Chtěl bych mluvit s jejich velícím důstojníkem. Jste to vy? Vím také, že v horách se skrývá banda psanců. Nezbylo mi než se vydat za vámi a promluvit si. Neměl jsem jinou možnost."

"Nejsem velící důstojník," opáčil de Lettenhove. "Velitelem je kapitán van Prins. Dnes tu ale není. Čekáme, až se vrátí. Snad zítra. Co mu chcete? Mohu vás ujistit," dodal s úsměvem, "že psanci jsme jen pro Japonce a domorodé kolaboranty."

"Přišel jsem, abych se spojil s důvěryhodnými lidmi, kteří by mi mohli něco říci o japonských pozicích a také o domorodcích, kteří pomáhají spojencům. Rád bych se dostal k pobřeží a získal člun na cestu z ostrova. Jsou se mnou sestřelení američtí letci a dva Holanďané - Corrie van der Meerová a Tak van der Bos."

De Lettenhove se otočil k jednomu ze svých mužů, kteří ho doprovázeli z tábora do údolí. "Věřil jsem mu, dokud nezačal mluvit o člunu a útěku z ostrova. Musí si myslet, že jsme hlupáci a skočíme mu na to. Možná je to německý špión. Zůstane s námi, dokud se nevrátí kapitán."

Nato oslovil Tarzana anglicky: "Říkáte, že jste anglický důstojník. Můžete se nějak prokázat?"

"Ne," potřásl hlavou Tarzan.

"Smím vědět, proč anglický důstojník chodí po sumatránských horách polonahý s lukem a šípy?" Jeho hlas zněl ironicky. "Příteli, jistě nečekáte, že vám věříme. Zůstanete tady, dokud se nevrátí kapitán van Prins."

"Jako zajatec?"

"Jako zajatec. Pojďme. Vrátime se do tábora."

Tábor byl vzorně uklizen a pečlivě střežen. Nebyly tu žádné ženy. Stála zde řada doškových obydlí, udržovaných s vojenskou důkladností. Na stožáru před nimi vlála oranžovomodrobílá holandská vlajka. Posádku tvořilo asi třicet mužů. Většinou se věnovali údržbě zbraní. Jejich oděvy byly notně obnošené a rozedrané, leč pušky zůstaly bez poskvrny. Byl to velmi dobře vedený tábor. Ti muži rozhodně nebyli psanci. Několik jich obklopilo eskortu a zahrnulo ji otázkami.

"Koho jste to přivedli?" zeptal se jeden. "Divocha z Bomea?"

"Říká, že je plukovník anglického letectva, ale já jsem jiného názoru. Buď je to neškodný podivín, nebo německý špión. Spíš bych věřil tomu druhému. Nemluví jako hlupák."

"Hovoří německy?"

"Nevím."

"Vyzkouším ho." A muž promluvil na Tarzana německy. Ten odpověděl v témže jazyce.

"Říkal jsem to," potvrdil důstojník.

Nato se Tarzan obrátil k de Lettenhovemu.

"Přiznal jsem, že nemám žádný průkaz totožnosti," pravil.

"Mluvíte plynule německy," upozornil další voják.

"Mluví několik jazyků," opáčil Tarzan. "Také holandsky."

De Lettenhove zrudl. "Proč jste mi to neřekl hned?"

"Nejprve jsem se chtěl přesvědčit, že nejsem mezi nepřáteli. Mohli jste být kolaboranti. Znáám bandu ozbrojených Holanďanů, co spolupracují s Japonci."

"Jak víte, že nejsme ti, o nichž mluvíte?"

"Z toho, jak vypadá váš tábor. To není tábor psanců. A pak - rozuměl jsem všemu, co jste říkal svým lidem. Kdybyste byli na straně Japonců, neuvažovali byste o tom, zda jsem německý špión. Přesvědčil jsem se, že vám mohu důvěřovat. Mrzí mě jen, že totéž neplatí o vás. Mohli byste mně i mým přátelům pomoci."

"Rád bych vám věřil," řekl de Lettenhove. "Ale rozhodnout musí kapitán."

"Když popíše Corrie a Taka, mluvil pravdu," přidal se jeden z vojáků. "Jestli jsou mrtví, jak nám bylo oznámeno, nemohl je nikdy vidět, protože Corrie byla zabita spolu se svým otcem před dvěma lety kdesi v horách a Tak byl zajat a popraven Japonci, poté co uprchl z koncentračního tábora. Nemohl je tedy vidět - ledaže jsou naživu a byli s ním."

Tarzan oba dva popsal do nejmenších podrobností a zároveň vypověděl, co se jim za uplynulá dva roky událo.

De Lettenhove mu nabídl pravici. "Teď už vám věřím," řekl. "Ale musíte chápat, že podezíráme každého."

"Stejně jako já," dodal Tarzan.

"Promiňte mi, pokud jsem byl hrubý," omlouval se Holanďan. "Ale opravdu bych rád věděl, proč tu chodíte polonahý

jako Tarzan."

"Protože jsem Tarzan," odpověděl syn divočiny.

V očích Nizozemcůvých jako by znovu četl pochyby. Ale jen na okamžik.

"Tarzanovo pravé jméno je skutečně John Clayton," uvažoval nahlas důstojník.

"John Clayton, lord Greystoke," dodal jeho soused. "Muž, jenž má na čele jizvu, kterou utřil v boji s gorilou, když byl ještě chlapec."

"To souhlasí," potvrdil de Lettenhove.

V té chvíli se všichni shlukli kolem pána džungle a otázky nebraly konce. "Ještě jsem zajatec?" zeptal se Tarzan de Lettenhova. "Ne, ale vyčkejte prosím, dokud se nevrátí kapitán. Myslím, že vám nabídne pomoc s největší radostí."

Kapitola XVI.

Sotva Corrie vešla do lesa, spatřila muže, který stál na stezce pár kroků od ní. Byl to Hooft. Sňal klobouk, uklonil se a vysekl poklonu. "Díky, že jste přišla," řekl. "Bál jsem se jít do vesnice, dokud se neujistím, že lidé tam jsou naši přátelé."

Corrie mu kráčela vstříc. Nepoznala jej. Ale zároveň se jí příliš nelíbil. Proto držela pušku připravenou.

"Jste-li na naší straně," odvětila, "budou se k vám domorodci chovat přátelsky. Co od nich chcete?"

Učinila ještě pár kroků, když vtom vyskočilo z houští několik mužů.

"Nedělejte hluk a nic se vám nestane," vyzval ji jeden z nich. Ostatní na ni namířili zbraně, aby ji varovali, co ji čeká, pokud neuposlechne. Dívce došlo, že ti lidé jsou psanci, o kterých mluvil Tarzan. Vyčítala si, jak snadno jim padla do rukou.

"Co ode mě chcete?" zeptala se.

"Nechceme vám ublížit," řekl Hooft. "A nebudeme vás držet dlouho."

Vyrazili stezkou. Muži ji obklopili ze všech stran. Věděla, že útek je zřehla nemožný.

"Co se mnou uděláte?" naléhala.

"Za pár dní se to dovíte."

"Mí přátelé vám půjdou po stopě, a jestli vás dohoní, budete litovat, že jste mě kdy potkali."

"Nikdy nás nedohoní," ujistil ji Hooft. "A i kdyby, jsou pouze čtyři. Snadno se jich zbavíme."

"Neznáte je," nesouhlasila Corrie. "Dnes pobili čtyřicet Japonců a vás najdou, ať budete kdekoli. Raději mě odvedte zpátky. Jestli to neuděláte, doplatíte na to."

"Buďte zticha!" přerušil ji Hooft.

Spěchali. Nadešla noc, ale pokračovali v cestě. Corrie myslela na Jerryho a ostatní. Ale hlavně na Jerryho. Přemýšlela o tom, zda ji už postrádají. A věděla, že v takovém případě ji hned začnou hledat. Zpomalila, předstírajíc únavu. Chtěla své únosce zdržet. Ti ji však počali nevybíravě pobízet k větší rychlosti.

V táboře byl Jerry první, komu bylo divné, že se k nim Corrie nepřipojila k večeri. Uzřel Amata a požádal van der Bose, aby ho poslal za dívkou. Domorodec se odebral do Corriiny chatrče a předstíral, že ji hledá.

"Viděl jsem, jak před chvílí odešla do lesa," řekl. "Myslel jsem, že se vrátí, ale v chatrči není."

"Kam do lesa?!" zeptal se Tak. Amat ukázal opačným směrem. Jerry vzal pušku a vyrazil do džungle. Ostatní jej beze slova následovali.

"Proč proboha odešla sama?" nechápal Lucas.

"Možná je to jinak," mnil Rosetti. "Možná tenhle skrček lže. Nelíbí se mi. Má ciferník jako krysa."

"Taky tomu nevěřím," přidal se Bubonovitch. "Corrie by něco takového neudělala."

"To vím," přitakal Jerry. "Ale ať tak či onak, musíme za ní. I když asi nemáme velkou šanci ji najít."

"Jestli ten žlutý zakrslík lhal a jestli ví, co se Corrie stalo, napíchnu ho na bajonet jako rostbíf," zavrčel Shrimp.

Pokračovali dál pralesem, volající dívku jménem. Ale záhy si uvědomili marnost svého počínání. Ve tmě neviděli jedinou stopu.

"Kdyby tu byl Tarzan," povzdechl Jerry. "Proboha! Jsme úplně bezmocní!"

"Cejtím v tom hákou levotu," poznamenal Rosetti. "Měli bysme se vrátit do vesnice a vobrátit ji vzhůru nohama."

"Máte pravdu, Shrimpy," souhlasil Lucas. "Vracíme se."

Shromáždili vesničany na hlavní ulici. Van der Bos se vyptával jednoho po druhém. Neměli zdání, kdy a kam dívka odešla. Když byla řada na Laře, Amat se pokusil kamsi zmizet. Shrimp ho zahlédl a vyběhl za ním. Chytil jej pod krkem a přivlekl zpátky, nešetře cestou kopanci.

"Ten zmetek se pokusil utéct," řekl. "Věděl sem, že je to mizera!"

Van der Bos vyslechl Laru a pak její výpověď tlumočil ostatním. "Ta dívka tvrdí, že Amat poslal Corrie za mužem, který si říkal přítel jejího otce. Měla přijít sama. Odešla do džungle touhle stezkou." A ukázal do lesa. Jinam, než předtím Amat.

"Říkal sem to!" vykřikl Shrimp. "Ať se ten skunk pomodlí, protože ho zabiju!"

"Počkejte, Shrimpy," zadržel ho Jerry. "Je jediný, kdo zná pravdu. Nedovíme se ji, jestli zemře."

"Počkám si," svolil Rosetti.

Zatímco van der Bos Amata vyslýchal, Shrimp mu držel bajonet pod lopatkou.

"Podle toho, co říká," začal Tak, "šel nejprve do lesa pro ovoce. Pak ho obstoupilo asi dvacet bělochů. Jeden ho přinutil, aby Corrie odlákal. Pohrozil, že jestli nepřijde sama, zabije ho. Měl strach. Myslel, že ti muži chtějí s dívkou jen mluvit. Netušil, co mají v úmyslu."

"To je všechno?!" vybuchl Shrimp.

"Víc neřekl."

"Můžu ho zabít teď, kapitáne?"

"Ne," trval na svém Jerry.

"Sakra! Proč ne? Ten skrček lže!"

"Nejsme Japonci, Rosetti. A máme teď jiné věci na práci."

Na ta slova se Jerry obrátil k Takovi.

"Nejsou to titíž muži, kterým jste uprchl?" zeptal se.

"Zdá se, že o tom není pochyb."

"Povedete nás do jejich tábora?"

"Ano."

"V noci?"

"Můžeme vyrazit hned."

"Výborně!" svolil Jerry. "Jdeme!"

Rosetti pobídl Amata bajonetem. Domorodec bolestně zavyl. Jerry se za nimi ohlédl.

"Nezabil sem ho, kapitáne," uklidnil jej Shrimp. "Ale neřek ste mi, že mu nemůžu pomoci do kroku."

"Nejradši bych ho zabil sám, Shrimpy," opáčil Jerry. "Ale přece to nebudeme řešit jako Japonci."

"Já bych byl pro," naléhal Shrimp.

Jerry jen potřásl hlavou a vykročil na stezku. Ostatní ho beze slova následovali. Jen Rosetti si pro sebe cosi mumlal.

"Co s takovým mizerou?" vybuchl po chvíli. "Kdyby nám nelhal, mohli sme mít naši malou dávno zpátky! V téhle chvíli bych byl radši Japonec!"

Bubonovitch měl na jazyku obvyklou poznámku o nepříteli žen, ale tentokrát se jí zdržel. Vzpomněl si, jak se Rosetti tvářil, když se k nim Corrie připojila, teď to však byl někdo úplně jiný. A nebylo radno ho dráždit.

Sotva zjistila, že nedosáhne svého, Corrie raději s únosci srovnala krok. Náhle zaslechla tři krátké údery, jako by někdo zaťal sekeru do stromu. Muži se zastavili a Hooft odpověděl stejným způsobem pažbou své pušky.

"Kdo je to?" ozval se z koruny ženský hlas.

"Hooft," ohlásil psanec.

"Můžete jít," dostalo se jim svolení. Po chvíli ženský hlas pokračoval. "Jdu dolů. Pošli sem jednoho z mužů. Tohle není práce pro dámu."

"Kdo ti řekl, že jsi dáma?" opáčil Hooft, jakmile žena sešplhala z pozorovatelný ve větvích stromu. Byla to Sarina.

"Ty ne, drahoušku," řekla.

"Už žádnou stráž nepotřebujeme," ujistil ji Hooft. "Mizíme odtud."

"Honi vás divoch s prakem?"

"Buď zticha!" okřikl ji Hooft. "Nejsm zvěďavej na tvoje tlachání."

"Ty bys mě rozesmál," ušklíbala se Sarina.

"Mám tě po krk!" zavrčel Hooft.

"Já tě mám po krk už dlouho! Nejradši bych tě vyměnila za orangutana."

"Hej vy, nechte toho," vmisil se jeden z mužů. "Kdo to má poslouchat?"

"Kdo to řek?" vybuchl Hooft.

Nikdo neodpověděl.

Konečně došli do tábora a vzbudili své družky. Následovalo překotné dohadování, ledva se ženy dověděly, že všichni musí opustit tohle místo a vyrazit ještě za noci. Nakonec se ležením rozzářilo několik loučí a začaly přípravy na cestu.

"Kdo je to děťátko?" zeptala se jedna z žen, sotva spatřila Corrie. "Tady není místo pro mladíky."

"To není žádný mladík," upozornil Hooft. "Ale dívka."

"Co od ní chceš?" neskřývala další žena podezření.

"Je pro Japonce," odpověděl za Hoofta Grotius.

"A co když ji nedostanou?" uvažoval nahlas Hooft.

"Nedostanou?!"

"Co když si ji nechám pro sebe a Sarinu dám prvnímu opičákovi, kterýho uvidím?"

Všichni se smáli. Dokonce i Sarina.

"Nestojíš za moc," řekla. "Ale dokud pro sebe nenajdu jiného muže, na žádnou se ani nepodíváš! Na to nezapomeň!"

Sarina byla pětaticetiletá žena, plná síly a energie. U boku se jí houpala pistole a také karabinu měla stále připravenou.

Nikdy si nepřipadala úplně oblečená, pokud výzbroj nedoplňovala malajská mačeta. Ale to byly toliko vnější znaky její osobnosti. Kromě toho byla divoká a vznětlivá, takže desperáti z Hooftovy bandy s ní raději vycházeli po dobrém. Její děd z matčiny strany byl lovec lebek z Bornea a babička kanibalka z kmene Bataků.

Otec byl Holanďan, který se protloukal jižními moři jako pokoutní obchodník a pirát a který skončil na šibenici pro vraždu. Sarina se držela rodinné tradice, i když za ni nepykala tak jako otec. Také ona byla odsouzena pro zabití. Z vězení se dostala v době japonské invaze. Muž, kterého zabila, byl sám násilník a vrah. Proto ji za tento čin nikdo neztracoval. Měla však i dobré vlastnosti. Byla velkorysá, poctivá a čestná. Za to, o čem byla přesvědčena, že je správné, byla ochotna bojovat do roztrhání těla. Hooft z ní měl proto strach.

Corrie poslouchala s rostoucím vzrušením výměnu názorů mezi touto zvláštní ženou a jejím druhem. Nevěděla, koho se bát víc. Buď ji dostanou Japonci, nebo si ji ponechá Hooft, nebo ji zabije Sarina. Nebyly to radostné vyhlídky. Modlila se, aby Jerry a jeho přátelé přišli včas.

Psanci opustili tábor a vydali se na cestu. Hooft dbal na to, aby za sebou zahlazovali stopy. Corrie se zdálo, že plamínek naděje uhasíná nadobro. Zůstaly jen modlitby. Kráčela vedle Sariny. Doufala, že tak alespoň zůstane z dosahu Hooftovi. Ať tak či onak, bála se ho víc než jeho družky.

Kapitola XVII.

Tak van der Bos vedl Jerryho, Bubonovitche a Rosettiho temnotou pralesa do tábora psanců. Kolem se rozléhal bezpočet zvuků, neviděli však nic. Dokonce ani jeden druhého. Kompasem byl jim Holanďanův hlas. Když Tak tu a tam zastavil, vráželi do sebe a padali. Proplétali se mezi stromy a hustým porostem, postupující jen zvolna. Mlčeli. Nebylo proč a o čem mluvit. Doprovázel je praskot větví, křik obětí a vítězný řev jejich lovců. Občas bylo ticho, zlověstnější než ten nejpronikavější zvuk.

Smrt obchází kolem, pomyslel si Bubonovitch. Celý prales jen čeká, koho si vybere. Rosetti si připadal jako ve snu. Krácel džunglí a nevěděl kam. Jako by byl odsouzen k věčnému bloudění. Jerry myslel na to, co se stalo s Corrie, a trápilo jej, že nemohou postupovat rychleji. Náhle vrazil do van der Bose, a vzápětí přes ně popadali i Bubonovitch s Rosettim. Zvedající se, nešetřili kletbami.

"Připravte pušky," zašeptal Holanďan. "Blížíme se k jejich strážci. Ve tmě bychom měli projít. Jestli nás objeví, vezmu si ho s Jerryem na starost. Zaútočíme na tábor. Ale střílet nezačneme dřív, dokud nezjistíme, kde je Corrie. Držte se pohromadě a nescházejte ze stezky!"

"Mohli bychom střílet do vzduchu," navrhl Lucas.

"To je ono!" souhlasil van der Bos. "Pojďme!"

Stráž tu nebyla, a tak prošli až k tábořišti. Na otevřené planině nebyla taková tma, takže brzy zjistili, že ti, po kom pátrají, jsou pryč. Všichni byli překvapeni a zklamáni.

"Kam ted?" tázal se Rosetti.

"Musíme počkat do rozednění a pak se za nimi vydáme," odpověděl Jerry. "Vy ostatní se trochu prospěte. Já zůstanu hodinu na stráži. Pak mě někdo vystřídá."

"Nechte hlídat me, kapitáne," požádal Shrimp. "Pro mě to bude snazší."

"Jak to myslíte?"

"Měl byste si vorazit. Já sem mladší."

Jerry se usmál. "Slyšel jste o generálu Stilwellovi?" zeptal se. "Díky, Shrimpy. Ale budu hlídat první, a pak vás vzbudím."

Sotva se rozednilo, počali hledat stopy psanců. Žádné však nenašli. To bylo zarážející. Bubonovitch navrhl, aby pokračovali toutéž stezkou, po které přišli.

"Museli se držet přímo," soudil. "Bude třeba se vrátit a začít znovu."

Na rozcestí však žádné nové otisky nebyly.

"Co se s nima stalo?" nechápal Rosetti. "V tom je náhoda. Přece se nevypařili!"

"Musíme použít mozek," řekl Jerry.

"Lepší by byl nos, oči a uši," dodal Bubonovitch. "Tarzan měl pravdu. Život mezi lidmi otupuje smysly. Myslím, že on by stopu našel hned!"

"Je skvěle," uznal Rosetti, "ale ani von nenajde stopu tam, kde prostě žádná není."

"Jediné, co můžeme dělat," uzavřel Jerry, "je vrátit se do tábora a počkat na něj. Takoví stopaři jako my se dál prostě nedostanou. A kdybychom se o to pokusili, mohli bychom ho minout, až se bude vracet."

Sklíčení, ubírali se zpátky do vesnice. Ledva Amat uviděl Rosettiho, utekl do lesa a vyšplhal na nejvyšší strom. Tady setrval až do setmění, třesa se hrůzou.

Tarzan čekal v táboře partyzánů, dokud se nevrátil van Prins. Spolu s de Lettenhovem pak dlouho rozmlouvali. Tarzan připomněl úspěšný útok na japonskou základnu a ukořistěné pušky, které by se partyzánům mohly hodit.

"Když jsem včera odcházel," pokračoval, "moji přátelé se připravovali napadnout ze zálohy očekávané japonské posily. Možná pro vás získají další zbraně a střelivo."

"Říkáte, že japonská jednotka čítá asi dvacet mužů," navázal kapitán. "A vašich lidí je pouze pět, z toho jedna žena. Jak si můžete být tak jist jejich vítězstvím?"

Tarzan se usmál. "Neznáte mé přátele," řekl. "Mají oproti Japoncům jednu výhodu. Vědí, že přijdou. A Japonci nemají tušení, že na ně někdo číhá na stromech s puškami a ručními granáty. A pokud jde o tu dívku, je to skvělý střelec!"

Dostala už pěknou řádku Japonců! Žene ji nenávisť a touha pomstít otce a matku."

"Malá Corrie van der Meerová?" divil se van Prins. "To je neuvěřitelné!"

"Vděčíme jí za mnohé," pravil Tarzan. "Dva Američany zajali a hrozila jim smrt, ale Corrie s kapitánem přišli včas a osvobodili je. Každý z nich zvládne sám pět Japonců. Ne, myslím, že si nemusíme dělat starosti."

"Dobrá," svolil van Prins. "Půjďme s vámi. Skutečně potřebujeme pušky a munici. Mohli bychom se pak připojit k armádě. Promluvíme si o tom, až budeme všichni pohromadě. Kdy chcete vyrazit?"

"Hned," opáčil syn divočiny. "Počkám na vás ve vesnici."

"Můžeme s vámi," ujistil jej van Prins.

Tarzan zavrtěl hlavou. "Sotva toutéž cestou. Byli byste na místě nejdříve zítra. Já to stihnu za noc."

Holanďan pokrčil rameny, nicméně nezdržel se úsměvu. "Jak myslíte," řekl. "Na shledanou zítra."

Den byl na sklonku, když psanci vyšli z lesa a ocitli se v nevelké dolině. Kořalka, která cestou kolovala od úst k ústům, vykonala své. Mnozí byli již značně podroušení. Nic si nepřáli víc, než lehnout si a spát. Rozbili tábor pod stromy u říčky, která se vinula údolím.

Hooft rozhodl, že ženy budou držet stráž, neboť se dost vyspaly předešlé noci. Protože Sarina byla jediná, kdo nepil, nabídla se, že půjde na hlídku první. Ostatní ulehli a brzy usnuli.

Corrie nespala. Přemýšlela o útěku. Věděla, že všichni kromě Hooftovy družky jsou notně opilí. Možná že i ji nakonec

přemůže únava. A pak stačí využít příhodné chvíle. Věděla, kde je, a znala i cestu zpátky do vesnice. Obhlížela zbraně spících mužů. Stačilo by zmocnit se nepozorovaně mačety a připlížit se k ženě na stráži. Mohla by odvést její pozornost. Pak postačí jedna rána a cesta bude volná! Navíc by získala i pušku a pistoli! Ani se nedivila, jaké myšlenky ji napadají. Svět se proměnil v bojiště o holý život. Nemůže-li se nepříteli vyhnout, musí ho zabít. A tahle žena byla nepřítel. Stejně obávaný jako její mužské protějšky.

Sarina byla ještě poměrně mladá. Měla jistý půvab, vlastní všem Euroasijským, vznešené držení těla a štíhlou, dokonale stavěnou postavu. Corrie ji však viděla očima plnými nenávisti a hněvu.

Hleděly teď mlčky jedna na druhou.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se Sarina po chvíli.

"Van der Meerová," odpověděla dívka.

"Corrie van der Meerová?" usmála se Sarina. "Myslela jsem si to. Podobáš se své matce."

"Vy znáte mou matku?" divila se Corrie. "To není možné!"

"Ale ano," opáčila Sarina. "A znala jsem i tvého otce. Pracovala jsem u nich, když jsi byla ve škole v Holandsku. Byli na mě velmi hodní. Měla jsem je ráda. Když jsem měla potíže, tvůj otec najal advokáta, aby mě hájil. Ale nebylo to nic platné. Pro barevné spravedlnost neplatí. Provinila jsem se, ale kdybych byla bílá, všechno dopadlo jinak. Ale už je to pryč. Protože tví rodiče byli ke mně laskaví a pomohli mi, pomohu teď já tobě!"

"Jak se jmenuješ?" zeptala se Corrie.

"Sarina."

"Slyšela jsem o tobě mluvit otce i matku. Měli tě rádi. Ale - jak mi můžeš pomoci?!"

Sarina se přikradla k jednomu ze spících mužů a vzala mu pušku a pás s náboji. Obojí podala Corrie.

"Víš, jak se dostaneš zpátky do vesnice, kde tě našli?" otázala se.

"Ano," odvětila Corrie.

"Tak do toho! Tihle opilci budou spát dlouho!"

"Jak ti mám poděkovat, Sarino?" A to jsem ji chtěla zabít, pomyslela si dívka.

"Neděkuj mi," potřásla hlavou Sarina. "Poděkuj otcí a matce, že se chovali dobře k domorodcům. Víš, jak zacházet s puškou?"

"Ano."

"Tak sbohem a hodně štěstí."

Corrie objala ženu, kterou chtěla zabít, a políbila ji.

"Bůh ti žehnej, Sarino," řekla. A pak vyrazila do údolí.

Sarina se za ní dívala. V očích měla slzy. A dlaní se dotýkala místa, kam ji Corrie políbila, jako by to místo bylo posvátné.

Corrie využila úkrytu pod stromy. Držela se levého břehu říčky. K stezce vedoucí z údolí to bylo dál, než předpokládala. Bylo pozdě odpoledne, když konečně zahlédla bílou stuhu, vinoucí se dolinou. A pak zpozorovala ještě něco. Něco, co ji pořádně zaskočilo. Několik domorodců budovalo tábořiště přímo u cesty. Byli s nimi i dva japonští vojáci. Dívce nezbylo než vyčkat do tmy a pak se pokusit kolem nich projít. Vyšplhala do větví a snažila se najít nejlepší místo. Byla vyčerpaná a ospalá. Ale usnout se neodvážila. Bála se, že by mohla spadnout. Konečně objevila hustší spleť větví, které ji udržely a zároveň bránily pádu. Nebylo to příliš pohodlné, leč nakonec přece jen usnula, zmožena únavou. Když se probudila, byl měsíc vysoko na obloze. Viděla, jak v táboře domorodců planou ohně. Ted' by snad mohla nepozorovaně dojít ke stezce, vedoucí do vesnice. Chystala se slézt, když vtom zaslechla tygří mručení. Bylo velmi blízko. A pak se odkudsi ozval štěkot divokých psů. Rozhodla se tedy raději zůstat na stromě.

Kapitola XVIII.

Bylo již pozdě, když Tarzan dorazil do vesnice. Bubonovitch, který právě držel stráž, jej vyzval, aby se představil.

"Plukovník Clayton," hlásil Tarzan.

"Nepoznal jsem vás, plukovníku. Díky Bohu, že jste zpátky!"

Tarzan přistoupil blíž. "Špatné zprávy?"

"Ano. Unesli Corrie." A pak vypověděl, co se přihodilo.

"Nenašli jste její stopu?"

"Žádnou jsme neviděli."

"Musí tam nějaká být," ujistil jej Tarzan.

"Doufám, že máte pravdu."

"Do rána nemůžeme dělat nic. Vyrazíme, jakmile se rozední."

Když se Tarzan ráno probudil, držel stráž Jerry. Američan byl netrpělivý a pobízel ostatní, aby si pospíšili. Pak zavolali Laru. Byla jediným domorodcem, jemuž mohli důvěřovat. Van der Bos s ní promluvil. Upozornil, že do osady dorazí oddíl partyzánů. Požádal ji, aby jim vyřídila, že mají zůstat ve vesnici, dokud se ostatní nevrátí.

Poté co Corrie zmizela v džungli, Sarina vzbudila jednu z žen a vyzvala ji, aby převzala stráž. O útěku vězeňkyně se slovem nezminila, tušíc, co bude ráno následovat. Nemýlila se.

Sotva se Hooft probudil, zjistil, že zajatkyně zmizela, a propadl záchvatu bezuzdného vzteku. Vyptával se žen, které držely stráž. Sarina tvrdila, že když se nechávala vystřídat, byla dívka ještě v táboře. Ostatní tvrdily totéž. Hooft byl v koncích. Jediné, co mohl dělat, bylo spílat ženám a hledat útěchu v láhvi pálenky.

V téže době, kdy Tarzan a jeho přátelé vyráželi z vesnice po Corriině stopě, dívka seděla na stromě a shlížela do ležení

domorodců. Neodvažovala se slézt, dokud neodejdou. Viděla, jak připravují snídani. Nespěchali. Corrie se zdálo, že tu zůstanou navěky. Konečně se měli k odchodu. Vyrázili směrem k ní a dívka se skryla v koruně. Když byli na dohled, poznala Iskandara, náčelníka domorodců, kteří ji již jednou unesli. Karavana přešla a Corrie slezla ze stromu, pokračujíc stezkou k útesu a odtud dál do pralesa. Cítila konečně klid. Nepřátele měla za zády a před sebou cestu k přátelům.

Iskandar vedl svůj oddíl k psancům. Tady se oba Japonci ukryli a domorodci zamířili rovnou k Hooftově bandě. Oba předáci spolu prohodili pár slov. A pak domorodec vyslal jednoho ze svých mužů, aby oznámil Japoncům, že bílí muži nejsou nepřátelé. Nato se všichni sesedli kolem láhve pálenky a promýšleli, co dál. Japonci patřili k jednotce kapitána Tokujo Matsua. Proto se zajímali o Corrie. A nejinak tomu bylo i v případě Iskandara a Hoofta, neboť ti se již těšili na tučnou odměnu, až uprchlíci přivedou japonskému důstojníkovi.

Naštěstí vypili příliš mnoho kořalky. A tak, ačkoli vyrazili správným směrem, Corriinu stopu nenalezli. Když došli ke stezce, mřící do pralesa, Sarina tvrdila, že objevila dívčiny šlépěje, a vedla je dolů do údolí. A tak velkomyslnost holandských manželů vůči euroasijské dívce podruhé zachránila Corrie život...

Tarzan, Jerry a ostatní zatím spěchali k opuštěnému táboru psanců. Syn divočiny objevil stopu, jež zmátla jeho přátele, a konečně navedl karavanu správným směrem.

"Všechny šlépěje vedou do tábora," mínil Rosetti. "Děme špatně a maříme čas."

"Vím, že jste skvělý střelec, Shrimpy," řekl na to Tarzan. "Ale sotva poloviční stopař. Ti lidé prošli touhle stezkou včera v noci, a to směrem, jímž jdeme teď my."

"Pak se vraťte zpátky. Stopy na to ukazují."

"Šli dopředu. Poslední zahlazovali všechny známky. Našlapovali obráceně. Každých sto yardů se střídali. Chodit pozpátku je únavné."

"Jak to víte?" nechápal Rosetti.

"Když jdete dopředu, našlapujete nejdřív patami. Za nimi následují bříška pod palci. Při chůzi pozadu je tomu naopak. Podívejte se na zem pečlivě a poznáte to sám. Půjdete-li po stezce delší dobu, zjistíte, že zhruba každých sto yardů se mění velikost nohou. To znamená, že jedni vystřídali druhé."

Nejen Rosetti, ale i všichni ostatní poklekli a počali prohlížet otisky v porostu.

"Je to tak!" řekl Jerry. "Jsme hlupáci."

"Plukovník to zase vystih," dodal Shrimp.

"Nezapomenejte, že mám se stopováním zkušenosti už od dětství a že můj život několikrát závisel na tom, jak rychle stopu najdu. Teď půjdu napřed."

O hodinu později vyšla karavana z lesa do otevřeného údolí, kde na ni Tarzan již čekal.

"Není to dlouho, co tudy prošli," oznámil. "Vím také, kudy jde Corrie. Má před nimi náskok a je sama. Podařilo se jí uprchnout. Jsem si jist, že nenašli její stopu. Ty jejich vedou víc vpravo. Ve skupině je několik mužů, žen, pár domorodců a dva Japonci. Dva muži mají krátké nohy. To budou Japonci. Půjdu teď napřed v Corriiných šlépějích. Budu se držet stezky, vedoucí nahoru do pralesa. Pokud kráčela tudy, vyryjí do kmene značku. Jestli sešla do údolí, budou značky dvě. A budou-li tři, znamená to, že psanci jdou toutéž cestou jako ona."

Obrátil se a vyběhl do džungle, udržuje ostré tempo.

"Nevím, k čemu mu budeme dobří," řekl Bubonovitch. "Ten člověk nás nepotřebuje."

"Zve nás na vycházku," usmál se Jerry.

"Vemu to po stromech," rozhodl se Shrimp.

"Až uvidíte tygra, skočte mu na záda a zakruťte mu krkem," dodal Bubonovitch.

Když Corrie vstoupila na stezku, pocítila radost a štěstí. Vracela se k Jerrymu, Takovi, Tarzanovi, ale také k Bubonovitchovi a malému seržantovi, kterého si nakonec velmi oblíbila. Měla je ráda všechny. Taka znala od malička. A zdálo se jí, že je tomu tak i u ostatních. Nemohla se dočkat, až je zase uvidí a bude jim vyprávět o svých dobrodružstvích. Měla též otevřený účet s Amatem. Ale na něho teď myslet nechtěla. Přála si mít v hlavě jen samé příjemné věci.

Právě vzpomínala na Jerryho, když vtom ji vyrušil podezřelý pohyb v porostu na kraji stezky. Bylo to cosi velkého. Sňala pušku, přiložila prst ke spoušti a upřela zrak do houštiny. To, co viděla, zaplašilo všechny radostné myšlenky. Porostem prosvítala řada černožlutých pruhů. Tygr jí byl na stopě!

Jak nicotná jí nyní připadala malá japonská puška! Sotva se zastavila, zvíře učinilo totéž. Viděla dravcovy oči - dvě pronikavá světla, jež nahánějí hrůzu. Zaútočí? Proč by ji jinak sledoval?

Rozhlédla se kolem. Nedaleko stál vzrostlý durian, z něhož visela lána. Jestli se za ní tygr rozběhne, dostihne ji dřív, než bude v bezpečí. A učiní-li rychlý pohyb, šelma vyrazí okamžitě! Pomalu opřela pušku o kmen. Pak uchopila lánu. Nespustila přitom tygra z očí. Nehýbal se. Stál na místě a pozoroval ji. Zvolna počala šplhat vzhůru. Šelma nehnula brvou. A pak náhle vyrazila směrem k ní.

Corrie se teď snažila dostat nahoru co nejrychleji. Tygr musel oběhnout strom, aby mohl po kořisti skočit. Učinil tak, leč minul cíl. A Corrie dál šplhala vzhůru do bezpečí. Usedla na větev, třesouc se jako osika. Cítila, jak jí prudce buší srdce. Tygr ležel pod stromem u stezky. Byl to starý samec. Snad proto nedokázal celé dny sehnat maso a nakonec byl nucen ulovit prvního živého tvora, jenž mu přišel do cesty. Teď objevil kořist, ale nezbylo mu než čekat. Tu a tam pohlédl vzhůru, nepřestávaje vrčet a cenit tesáky.

Corrie šelmu v duchu proklínala. Vždyť jí bránila ve vytoužené pouti k přátelům! Uplynula hodina. Corrie počala být neklidná. Další hodina - a tygr dosud ležel v porostu. Jak dlouho to může vydržet?

A pak se objevila smečka opic. Také ony neměly z přítomnosti pruhovaného dravce žádnou radost a spustily hotový uragán křiku. Corrie dostala nápad. Věděla, že opice rády napodobují. Utrhla tedy plod durianu a hodila jej po tygroví. Zasáhla ho do čenichu. Tygr zlostně zavrčel. Hodila další, leč chybila. Zaujala však opice. Pokládaly její počínání za hru. Po chvíli již bombardovaly šelmu společně. Tygr vstal, zamručel a pokusil se vyskočit na strom. Ztratil však rovnováhu a dopadl na hřbet. Jeden z plodů ho zasáhl mezi oči. Za ním následovala sprška dalších. Nakonec tygr vzdal nerovný souboj s opičí hravostí a odkráčel do džungle.

Dívka se ještě chvíli neodvažovala opustit svůj úkryt. Konečně tak učinila, třesoucími se prsty svírající pušku. Teď ji dokázal vyděsit každý zvuk. Nakonec přece jen nabyla přesvědčení, že šelmě unikla. Ze stromů, pod nimiž procházela, ji sledoval další obyvatel džungle. Neviděla ho. Tiše za ní klouzal větrovým, nespouštěje ji z očí. Byl to Oju, mladý orangutan. Dívčina puška jej držela v uctivé vzdálenosti. Měl z hřmících holí strach. Byl však trpělivý. Čekal na vhodnou chvíli.

Náhle se přímo před dívkou objevila celá smečka jeho soukmenovců. Corrie se zastavila. Dosud nikdy neviděla tolik orangutanů pohromadě. Nevěřila, že by jí ublížili. Ale mohla si být jista? Cenili zuby a dělali divoké posunky.

Někteří začali kolem ní zběsile pobíhat. Přiložila prst ke kohoutku a ustoupila pár kroků. Přímě nad ní krčil se na větvi Oju.

Velké opice se lidem obvykle vyhýbají. Corrie bylo divné, proč tomu tak tentokrát není. Snad nakonec přece jen odejdou! Čekala, neodvažujíc se pokračovat v cestě. Snad s ní zůstávají proto, že jich je tolik, a pocit síly jim dodává odvahy. Leč to nebyl skutečný důvod. Tím byla prostá zvědavost. Opice chtěly vědět, co udělá Oju. A nemusely čekat dlouho.

Oju shlížel dolů svými malými, krví podlitými očky a zvažoval situaci. Viděl, že Tarmangani je zcela zaujata jeho soukmenovci. Skočil po dívce, svaliv ji do porostu. Nato se pokusil vytrhnout jí pušku z ruky. Dívka stiskla spoušť a ozval se výstřel. Vyděšený op se vymrštil na strom a prchal do džungle. Dívku však nesl s sebou!

Rána vylekala ostatní opice. Také ony se rozutekly do všech stran, avšak žádná tím směrem, kudy ubíhal Oju.

Na stezce opět zavládl klid a mír. Ale Corrie to nebylo nic platné. Zaťatými pěstmi bušila do kosmatého těla svého únosce. To opičáka rozzlobilo a udeřil dívku tlapou do hlavy. Ztratila vědomí. Nechybělo mnoho a byl by ji zabil. Když se znovu probudila, zprvu si myslela, že to vše je pouhý sen. Ale tahle představa trvala jen okamžik. Byla teď na smrt vyděšená. Obrovitá šelma s ní spěchala větrovým, neustále se ohlížejíc, jako by ji někdo pronásledoval. Dívce zůstaly pistole i mačeta, leč orangutan ji držel tak, že jich nemohla použít. Unášel ji dál, míře stále hlouběji do džungle.

Kapitola XIX.

Jerry, Rosetti, Bubonovitch a van der Bos kráčeli podél řeky údolím. Konečně dorazili k stezce, vedoucí k vrcholku útesu a odtud dál do pralesa. Tady našli znamení, které Tarzan vyryl do stromu. Z něho vyčetli, že Corrie se vrací do vesnice a že ji psanci dále nestopují.

Když dorazili na vrchol srázu, uslyšeli tlumený výstřel. Tarzan žádnou střelnou zbraň neměl a o tom, že je Corrie ozbrojena, nevěděli. Střílet nemohli ani psanci, neboť byli odtud příliš daleko. A domorodci byli před něčím podobným důrazně varováni. Kdo to tedy mohl být?

Postupující dál stezkou, vedli o tom dohady.

"Musel to být nějaký Japonec," soudil van der Bos. "A kde je jeden, budou další."

"Sem s nima!" zvolal Rosetti. "Neviděl sem žádného Toja už dva dny!"

"Musíme být ve střehu," upozornil Jerry. "Půjdu napřed. Uvidím-li Japonce, vystřelím a vrátím se. Až uslyšíte můj výstřel, skryjte se v houští u stezky a nechte ho přijít blíž!"

"Sakra, kapitáne, dovolte jít mně," požádal Shrimp.

"Nebo mně," přidal se Bubonovitch.

"Dobrá," svolil Jerry. "Jděte první a mějte oči na stopkách!"

"Proč to nevzít po stromech?" rýpl si Bubonovitch.

Tarzan dál sledoval Corriinu stopu. Po chvíli dorazil k místu, kde se uchýlila na strom před tygrem. Z toho, co po sobě zanechala, vyčetl vše, jako by to bylo napsáno perem na listu papíru. Plody durianu, poházené kolem, mu napověděly, proč tygr nakonec odtáhl. Usmál se a pokračoval v cestě. A pak uslyšel výstřel, jenž zazněl odkudsi zpredu.

Vyhoupł se do větví, drže se stezky. Stejně jako jeho přátelé, i on se domníval, že vystřelil některý z Japonců. Zároveň se obával, že Corrie padla do rukou japonským vojákům. A pak zahlédl pušku, ležící na stezce. Byl zmaten. Japonci by sotva odešli a nechali tu zbraň! Navíc tu nebyl cítit žádný pach lidí. Jen pronikavé výpary velkých opic. Tarzan seskočil na stezku. Konečně mu bylo jasno. Tady byla dívka povalena do porostu orangutanem. Ten se jí pak zmocnil a odnesl ji do džungle.

Tarzan se znovu vyhoupl na strom a vydal se únosci po stopě. Jeho citlivé nozdry jej vedly neomylně vpřed.

Zašlápnutá housenka, kůra na kmeni, sedřená kosmatou tlapou, a chomáč chlupů zachycený o větvi - to vše byly další neklamně důkazy toho, co se tu odehrálo.

Na nevelké mýtině Tarzan uprchlíka dostihl. Oju cítil, že má někoho v zádech, a rozhodl se bojovat. Corrie dosud držel v tlapách, takže dívka Tarzana neviděla. Tušila však, že opičákovi kdosi zkřížil cestu. Slyšela, jak orangutan zavrčel, a vzápětí se totéž opakovalo odkudsi z větví. Jaká další strašlivá bytost je jim v patách?

Orangutan náhle pustil dívku a vyrazil za protivníkem. Corrie se rozhlédla kolem. V témže okamžiku byl Tarzan u opičáka. Dívka tasila pistoli. Bála se však vystřelit, aby nezasáhla svého zachránce. Muž a op se pustili do nelítostného boje. Oju se snažil uchopit Tarzana pod krkem. Ten mu v tom bránil silou svých paží. Oba sokové vydávali pronikavé skřeky. Corrie cítila, že tu nebojuje člověk se zvířetem, nýbrž dvě pralesní šelmy.

Tarzan se snažil vyprostit z opičákova sevření. Píd' za pídí uvolňoval levou ruku. Leč orangutanovy čelisti byly stále

blíž. Corrie byla hrůzou bez sebe. Snažila se najít co nejvhodnější místo, odkud by mohla na opa vypálit. Ten se však pohyboval příliš rychle. Mohla stejně dobře zasáhnout i Tarzana.

Oba soupeři byli dosud na nohou, smýkající jeden druhým. Náhle Tarzan strhl orangutana k zemi. Opičák padl naznak, syn divočiny na něho. A tehdy konečně vyprostil levou ruku. Corrie viděla, jak vzduchem blýskl nůž a poté pronikl zuřícímu primátovi do hrudi. Slyšela opičákův řev, plný bolesti a hněvu. Znovu a znovu vnikalo ostří Tarzanovy dýky do zmítajícího se protivníkovy těla. Konečně řev ustal a Oju klesl do porostu bez známky života.

Tarzan vstal a nakročil na mrtvolu. Pak zvedl tvář k obloze - a usmál se. Tentokrát nevydal vítězný skřek opičího samce. Proč, sám nevěděl.

Corrie byla velmi vyčerpaná. Nohy se jí podlomily a musela usednout. Dívala se na Tarzana a pokyvovala hlavou.

"V pořádku?" zeptal se pán džungle.

Přikývla.

"Myslím, že dnes už bude klid. Naši přátelé jsou na cestě k vám. Raději jim půjdeme naproti."

Vzal dívku na ramena a vydal se s ní směrem, kudy ji Oju unášel. Když dorazili ke stezce, Tarzan postavil dívku na zem a prohlédl okolí. Zjistil, že ostatní dosud nepřišli. Usedli tedy do trávy a čekali. Mlčeli. Tarzan věděl, že dívka prožila šok a musí se vzpamatovat. A také si odpočinout.

Byla to Corrie, kdo přerušil ticho.

"Jsem pošetilá," řekla. "Musela jsem se hodně přemáhat, abych se nedala do pláče. Věděla jsem, že smrt je blízko. A pak jste přišel vy. Bylo to jako na zavalanou. Jak jste mohl vědět, co se mi stalo?"

"Příběhy nejsou psány jen v knihách," opáčil syn divočiny. "Nebylo těžké to zjistit." A pak jí vyprávěl, co všechno vyčetl z jejích stop.

"Střetl jsem se s týmž opem před pár dny. Mohl jsem ho zabít, ale ušetřil jsem ho. Raději bych se s ním byl už nesetkal. Jeho opičí jméno bylo Oju."

"O tom jste nikdy nemluvil," divila se dívka.

"Nebylo to důležité."

"Jste velmi záhadný muž."

"Možná jsem víc šelma než člověk."

Svraštila obočí a svěřila hlavu.

"Jste dalek toho být šelmou," zašeptala.

"To říkáte ze zdvořilosti. A také proto, že šelmy neznáte. Mají spoustu dobrých vlastností, jaké by jim člověk mohl závidět. Nemají lidské nectnosti. Když říkám, že jsem víc šelma než člověk, neznamená to, že mám všechny přednosti divokých zvířat. Chci jen naznačit, že častěji uvažuji jako ona než jako člověk."

"Asi máte pravdu. Ale pokud mám jít s někým na oběd, pak raději s člověkem."

Tarzan se usmál. "Vidíte, proto je dobré být šelmou. Nemusíte chodit s nikým na oběd a poslouchat nudné řeči."

Corrie jeho úsměv opětovala. "Ale kterákoli šelma může vyskočit z houští a udělat si oběd z vás!"

"Anebo vás některý z lidí zastřelí jen tak pro potěšení."

"Vyhrál jste," přiznala Corrie.

"Naši přátelé se blíží," změnil Tarzan téma.

"Jak to víte?"

"Vitr mi to prozradil. Přinesl k mým uším a nosu důkaz, že sem někdo mří. Každý má svůj zvláštní pach. Znáš ty muže."

O chvíli později se v zátočině objevil Rosetti. Sotva uviděl Tarzana a Corrie, vykřikl radostí a hned tu skvělou zprávu sděloval ostatním. Konečně se všichni znovu šťastně shledali.

"Byl to perný týden," řekl Bubonovitch.

"Jako byste byla pryč věčnost, Corrie," dodal Jerry.

"Myslela jsem, že už vás neuvidím. A pak přišel Tarzan."

Tak dívku políbil. "Za tu dobu mi zešedivěly vlasy. Už nás nikdy neopouštěj, miláčku!"

Jerry měl na van der Bose zlost. Dokonce cítil, že ho nemá rád. Jsi hlupák, Lucasi, říkal si v duchu. Ti dva jsou stvoření jeden pro druhého. A ty jsi přišel pozdě.

Cestou do vesnice kráčet vzadu, nechávaje oba daleko před sebou. Tarzan šel napřed. Ostatní naslouchali dívčiným dobrodružstvím. Vyprávěla o Amatově věrolomnosti, Sarinině pomoci, příhodě s orangutanem a o tom, jak ji nakonec Tarzan zachránil.

"Je úžasný," řekla. "Když bojuje, jde z něho strach. Jako by se najednou stal divokou šelmou. Má sílu jako tygr a uvažuje jako člověk. Ale sotva je po boji, usmívá se a je to ten nejlepší společník."

"Další z dluhů, které vůči němu máme a nikdy nesplatíme," dodal Jerry.

"Je fakt skvělejší," potvrdil Shrimp. "I když je to Anglán. Vsadím se, že nemá nic společného s tím poserou Georgem."

"To je jistá věc, Shrimpy," přitakal Bubonovitch. "A můžete vsadit sto ku jedné, že ani s Caligulou."

"Kdo byl ten George?" zeptal se Tak van der Bos.

"Anglickej král, vo kterým major Thompson prohlásil, že kdyby někdy přijel do Chicaga, dostal by tam pořádně za uši."

"Myslíte George III.?"

"Dyt' říkám posera George."

"A tak," rezignoval van der Bos.

Bubonovitch viděl, že se Rosettimu nesměje, a měl ho za to rád. Sám si v dobrém Shrimpa dobíral, ale nesnesl, kdyby někdo malého seržanta urážel.

"Tenhle znalec dějin," ukázal na Rosettiho, "neví, že George III. je dávno po smrti."

"Nemáte rád Angličany za to, co George III. udělal?" zeptal se Tak.

"A co udělal?" odzbrojil jej Shrimp.

"Možná změníte názor, když vám řeknu, že George III. nebyl Angličan."

"Cože?!"

"Byl to Němec."

"Děláte si ze mě blázný?"

"Vůbec ne. Mnoho Angličanů ho nemělo rádo tak jako vy."

"Tak ten chlap byl Nácek. To vysvětluje všechno."

Shrimp byl spokojen. Oblíbil si polonahého pána džungle a konečně se za to nemusel stydět.

Posléze Tarzana dohonili. Právě mluvil se dvěma muži s plnovousem. Byli to partyzáni, kteří střežili stezku. Za pár okamžiků vešli společně do vesnice Amat uviděl Rosettiho a jako obvykle strávil zbytek dne v lese na stromě.

Kapitola XX.

Kapitán van Prins, poručík de Lettenhove i ostatní partyzáni znali jak Taka van der Bose, tak Corrie van der Meerovou. Celou dobu se o nich domnívali, že jsou mrtvi. Utvořili kolem nich hlouček a vyptávali se, co všechno prožili za poslední dva roky, kdy se neviděli. Corrie a Tak se zajímali o osudy starých přátel. Mnozí z nich padli, nebo byli zajati Japonci.

Nešťastný Jerry usedl spolu s Bubonovitchem a Rosettim pod strom, aby dali do pořádku pušky a pistole, neboť od chvíle, kdy je ukořistili Japoncům, se jim nedostalo náležité péče. Potřebovaly vyčistit a naolejovat. Po chvíli se k letcům přidali i oba Holanďané. Bylo třeba promyslet, co dál. Corrie a Tak seděli spolu. Dívka věděla, že se jí Jerry poslední dobou vyhýbá. Marně si lámala hlavu, co je toho příčinou. Mrzelo ji to, a tak se o to víc věnovala van der Bosovi. Jerry si toho všiml a byl z toho smutný a nešťastný. Během debaty zarytý mlčel. Bubonovitch a Rosetti cítili, že jejich přítel se v posledních dnech chová jinak než předtím.

Nakonec bylo rozhodnuto, že se obě skupiny připojí k armádě. Nebylo rozumné setrvávat dál v těchto končinách.

Holanďané nechtěli riskovat otevřenou srážku s nepřítelem. Znamenalo to ovšem vrátit se přes hory.

"V místech, kde mám v úmyslu rozbít tábor," vysvětloval van Prins, "je poměrně dobrá cesta přes horský vrchol. Tudy nebude těžké sestoupit na východní stranu hřebene. Dám vám mapu a vyznačím cestu, která vás zavede zpátky na západní svahy. Odtud bude nepoměrně snazší dojít k pobřeží, pokud se rozhodnete podstoupit takové riziko."

"Co o tom soudíte, Jerry?" zeptal se Tarzan.

Jerry jako by se probudil ze spánku. Hleděl na Tarzana nepřítomným pohledem.

"O čem?" otázel se.

Tarzan byl překvapen. Poté zopakoval celý plán.

"Co bude vyhovovat ostatním, bude vyhovovat i mně," pravil Jerry bez zájmu.

Bubonovitch a Rosetti se podívali jeden na druhého.

"Co se to se staroušem děje?" nechápal Rosetti. Bubonovitch pokrčil rameny a hlavou pokynul směrem ke Corrie a Takovi.

"Cherchez la femme," řekl.

"Mluvte po našem," požádal Rosetti.

"Chci říci, že kapitán bude brzy zase nepřítelem žen," vysvětloval Bubonovitch.

"Taky se mi zdá. S ženskéjma sou jen potíže. Nic víc než potíže."

"Kdy máte v úmyslu vyrazit?" zeptal se Tarzan van Prinse.

"Myslím, že do zítřka tu budeme v bezpečí. Japonci si teď dají pár dní pokoj. Stačí vyrazit pozítří časně ráno. Moji lidé tak získají čas opatřit si něco na nohy. To, co nosíme, lze sotva nazvat botami. Náčelník má dost kůže na sandály. Když jsme sem přišli, byli jsme jako bosí. I kdyby se náhodou objevili Japonci, budeme připraveni. Moji lidé prosekají pěšinu, hned vedle hlavní cesty k japonské základně. Postačí pět set yardů. Jestli Japonci něco chystají, překvapíme je."

Porada byla u konce. Van Prins se vydal do pralesa a nařídil začít s průsekem. Zbylí Holanďané se pustili do výroby sandálů a údržby zbraní.

Corrie sledovala Jerryho. Všimla si, že se tváří zachmuřeně a mluví jen tehdy, je-li tázán. Napadlo ji, není-li nemocen.

Jeho chování ji mrzelo, ale tahle myšlenka rázem zaplašila hněv a probudila v ní soucit. Seděl sám a čistil pistoli.

Přisedla k němu.

"Co se děje, Jerry?" zeptala se. "Nejste nemocen?"

"Ne," opáčil lakonicky. Byl tak zničený, že svět kolem přestal existovat. Corrie nechápala, oč jde. Jerry měl oči jen pro svou zbraň.

Corrie vstala a odešla. V té chvíli napadly Jerryho ty nejčernější myšlenky. Choval se jako hlupák a věděl to. Jenže byl mladý a zamilovaný. Vložil poslední součástku do pistole a vstal. Corrie kráčela k příbytku, který obývala s domorodou dívkou jménem Lara. Jerry šel mlčky za ní.

Sotva vystoupila na žebřík, zavolal na ni.

"Corrie!"

Nezastavila se, ani se neohlédla. Za okamžik zmizela v chýši.

Věděl, že ho slyšela. Věděl, že jeho přátelé ho sledují. A co bylo nejhorší - sledoval jej i Tak van der Bos!

Cítil, jak rudne ve tváři. Chvilí tu stál, nevěda, co dělat. K čertu se ženskými, pomyslel si. Hleděl mnohokrát do tváře smrti, ale stanout teď před svými přáteli bylo mnohem těžší. Musel vynaložit značné úsilí, aby se k nim vrátil. Nikdo neřekl jediné slovo. Vypadalo to, že všichni jsou nanejvýš zaneprázdněni tím, co právě dělají.

Tarzan první přerušil ticho.

"Půjdu se podívat po nějakém mase," řekl. "Chce jít někdo se mnou?"

Bylo to poprvé. Předtím chodil na lov výhradně sám. Všichni věděli, že oslovuje Jerryho. Čekali, co mladík udělá.

"Půjdu rád, jestli se nehlásí nikdo jiný," pravil.

"Pojďme!" vyzval jej Tarzan.

Chopili se pušek a vyrazili do pralesa. Bubonovitch a Rosetti se podívali jeden na druhého.

"To bylo od Tarzana báječné," poznamenal první z nich. "Je mi Jerryho líto. Jsem zvědav, co na to Corrie."

"K čertu se všema! Sou jedna jako druhá!" dodal druhý.

Bubonovitch pohodil hlavou. "Corrie není taková. Jerry jí musel něco říci. Je mrzutý jako starý medvěd."

"Za to může ten Holand'an," soudil Rosetti. "Vypadá to, že s naší malou něco má." A pohybem naznačil, co má na mysli.

"Zdálo se mi, že je zamilovaná do Jerryho," pokračoval po chvíli. "Říkal sem vám vod začátku, že s ní budou potíže."

"I vy ji máte rád, Shrimpy."

"Mám ji rád, to je fakt. Možná že vopravdu nic neprovedla. Možná že něco proved Jerry. A možná že nic neproved ani jeden! Sakra! S ženskou je prostě kříž. Až se vrátím do Chicaga, voblíknú kutnu!"

Bubonovitch se usmál. "To by bylo právě místo pro vás, Shrimpy! Klášter bez jediné ženské! Jestli žádný neobjevíte v Chicagu, zkuste Hollywood. Tam mají všechno!"

Shrimp věděl, že si z něho Bubonovitch utahuje, ale nezlobil se na něj.

"Jasný. Myslím, že se stanu mnichem. Prej sou vzdělaný."

Tarzan a Jerry byli pryč sotva hodinu. Vrátili se do vesnice s jelenem, kterého skolil Tarzan. Jerry byl rád, že to nemusel udělat on. Samozřejmě že by to svedl, ale nerad střílel na jeleny. Střílet na Japonce mu vadilo mnohem méně. Možná že by dnes dokázal vystřelit na kohokoli!

Při večeři seděla Corrie s Takem. Neměla to dělat a věděla to. Měla se tvářit, jako by se nic nestalo. Takhle jen potvrdila, že došlo k roztržce. Nebude snadné ji znovu urovnat. Byla nešťastná. Měla ráda tyhle muže, s nimiž tolik prožila a jimž byla za tolik zavázána. Teď litovala, že nezůstala stát, když ji Jerry oslovil. Rozhodla se jít za nimi. Ale sotva tak učinila, Jerry vstal a odešel. Vrátila se do svého příbytku, zabořila hlavu do podušek a rozplakala se. Poprvé po dvou letech.

Den se chýlil ke konci. Amat byl velmi unaven, když dorazil k japonské základně. Poklonil se strážci a několika slovy v jeho mateřštině, jimž se za války naučil, se pokusil vysvětlit, že má důležitou zprávu pro velícího důstojníka. Strážce zavolal jednoho z vojáků, který znal jazyk domorodců. Amat zopakoval důvod své návštěvy. Muž jej dovedl k veliteli, plukovníku Kandži Tadžirimu.

Když plukovník vyslechl, že čtyřicet jeho mužů přišlo o život, byl bez sebe zlostí. Amat mu rovněž prozradil, kolik bělochů zůstalo ve vesnici. Nakonec promluvil o dívce.

Tadžiri nařídil, aby Amatovi dali najíst a nechali jej vyspat. Dále rozhodl, že ráno dva oddíly napadnou vesnici a všechny pobijí. Sám se ujme velení a domorodce vezme s sebou. Kdyby to Amat tušil, jistě by nespal tak klidně.

Kapitola XXI.

Po snídani vyrazil Tarzan s Američany do pralesa, aby si prohlédli stezku, kterou prosekali partyzáni. Průsek skýtal dokonalý úkryt, neboť na něj nebylo z hlavní cesty vidět. Tarzan soudil, že strážní stanoviště by nemělo být daleko od jejího okraje.

Kapitán van Prins ponechal na místě čtyři vojáky a nařídil jim, aby se snažili Japonce udržet co nejdéle. Zbytek svých lidí odvedl zpátky. Bylo třeba připravit se na útok ze zálohy.

"Myslím, že měl nechat jednoho muže v předstunuté linii," řekl Tarzan Jerrymu. "Jako by nepočítal s nenadálým přepadením. Zdá se, že chytrost Japonců podcenil. Polovina jednotky měla zůstat v průseku."

"Japonci budou mít určitě někoho vpředu," uvažoval Jerry. "Bude dobře maskován. Proplíží se džunglí jako had. Ze svého stanoviště nepřítele uvidí a hned o tom podá zprávu. Ostatní použijí granáty. To bude znamenat konec stráží. Japonci pak zaútočí na vesnici, dřív než van Prins stačí vyrazit ze zálohy."

"Pojďme zpátky a promluvíme s ním," navrhl Tarzan.

Hned po snídani Lara vyhledala Corrie.

"Amat se v noci nevrátil do vesnice," řekla. "Odešel včera. Zná ho. Je to špatný člověk. Jsem si jista, že šel k Japoncům a vyzradil všechno, co se tu dělo."

Corrie právě hovořila s van Prinsem, když se přiblížili Tarzan a Jerry. Kapitán jim sdělil, co se dověděl od Lary. Tarzan jej obratem seznámil s plánem, který promysleli s Jerryem.

"Myslím, že tu nechám většinu svých lidí," rozhodl van Prins. "Pro případ, že by se některý z Japonců dostal do vesnice."

"Bylo by dobré stáhnout všechny hlídky," mínil Jerry. "Japonci tak padnou do léčky."

"Tím si nejsem tak jist," pochyboval kapitán. "Rád bych měl přehled, co se děje. Jinak to budeme my, kdo bude překvapen."

Tarzan nesouhlasil, přit se však nehodlal.

"Poskytnu vám veškeré informace dřív než vaše hlídka. Půjdu na výzvědy, a pokud se objeví Japonci, vrátím se, ještě než padnou do pastí."

"A co když vás uvidí?"

"Neuvidí."

"Jste si jist, pane?" zeptal se van Prins.

"Ano."

"Řeknu vám, co udělám. Pro jistotu vyšlu dopředu menší oddíl. Vojákům sdělím, že až se vrátíte, vydáte příslušné pokyny. Co vy na to?"

"Dobrá," svolil Tarzan. "Půjdu napřed a vy rozmístíte své muže v záloze. Souhlasíte?"

"Souhlasím."

Tarzan vyskočil na strom a zmizel. Holand'an pohodil hlavou.

"Mít rotu takových, vyženu Japonce z ostrova!" řekl.

Jerry, Bubonovitch a Rosetti naložili ruční granáty a munici a vyrazili na konec průseku, aby se připravili a zamaskovali. Listím a stvoly pokryli hlavy a ramena. Kolem byla hustá křoviska. Japonci by museli vidět přes ně, aby zjistili, že se za nimi někdo skrývá.

Také partyzáni zaujali svá místa. Kapitán van Prins obcházel kolem a kontroloval, jak jsou zamaskováni.

"Nestřílejte, dokud nedám povel, nebo nebudete objeveni. Pak můžete zahájit palbu. Mužům v přední linii dovoluji použít granátů. Nesmějí jimi však ohrozit naše lidi. Totéž platí o týlu, pokud se tam Japonci dostanou. Snažte se držet je před sebou. Půjde-li všechno hladce, zůstanou k vám čelem. Některé otázky?"

"Máme je pronásledovat, pokud se dají na ústup?" zeptal se jeden z partyzánů.

"Ne. Mohla by to být léčka."

Tak rozmlouval s Corrie.

"Co se stalo mezi tebou a Jerryem?" zeptal se.

"O ničem nevím."

"Ale víš. Co je s ním?"

"Nestarám se o něho. Je to hrubián. A já nemám hrubiány ráda."

Ale Tak věděl, že je to jinak. Konečně mu došlo, co za tím vším vězí. Vypískl překvapením.

"Proč pískáš?" nechápala Corrie.

"Divím se, jací jsou na světě hlupáci."

"Myslíš mě?"

"Tebe, Jerryho i sebe."

"Pískej si, jak chceš, ale hlavně si hled' svého!"

Tak ji pohladil a usmál se. A pak odešel za Jerryem.

Letec tím nebyl nijak nadšen. Ze všech lidí stál nejméně právě o jeho společnost. Doufal, že Holand'an se s ním nedá do řeči. Mýlil se.

"Myslím, že se načekáme," poznamenal van der Bos.

Jerry cosi zabručel.

"A není co kouřit," dodal Holand'an.

Jerry znovu zabručel.

Van der Bos měl na tváři úsměv.

"Corrie chtěla jít s námi," řekl. "Ale kapitán i já jsme jí to rozmluvili."

"To je dobře," konečně ze sebe vypravil Jerry.

"Corrie je správné děvče," pokračoval Tak. "Známe se od malička. Jsou s mojí ženou nejlepší kamarádky. Corrie je jako naše sestra."

Nastalo ticho. Van der Bos věděl, o čem Jerry přemýšlí. Ten nakonec zvolna pronesl: "Nevěděl jsem, že jste ženatý."

"Také mě to před chvílí napadlo."

Jerry mu podal ruku. "Díky," řekl. "Jsem hrozný hlupák."

"To bude v pořádku," opáčil Tak.

"Vaše žena odjela?"

"Ano. Chtěli jsme, aby starý van der Meer odvezl také Corrie a její matku, ale ten tvrdohlavec odmítl. A jakou cenu za to zaplatil! Jeho umíněnost ho zabila. Ale jinak to byl skvělý chlap."

"Myslíte, že Corrie zdědila tvrdohlavost po otci?" zeptal se Jerry, jako by se něčeho podobného obával.

"Nedivil bych se," odpověděl Tak. Měl Američana rád, ale lhát mu nechtěl.

Bubonovitch a Shrimp se nestačili divit, jak se tihle dva muži náhle sblížili. Navíc jejich "starý brach" byl zase tím kým dříve.

"Už je z něj zase člověk," konstatoval Rosetti. "To, co ho žralo, je pryč."

"Možná špatné trávení," dodal Bubonovitch. "Znám starouše dlouho, ale v takové náladě jsem ho ještě neviděl."

"A co ta ženská? Řek bych..."

"Nemusíte nic říkat, Shrimpy. Vím, oč jde. Ženská je prostě ženská. Potíž je v tom, že nikdy nenajdete tu pravou. Protože neznáte mou ženu. Až se zamilujete, uvidíte všechno jinak."

"Ani náhodou," oponoval Rosetti. "Nebral bych ani Dorothy Lamourovou, kdyby mě prosila na kolenou!"

Jejich rozhovor byl náhle přerušen zvukem kroků. Byl to Tarzan. Ihned vyhledal van Prinse.

"Naši přátelé se blíží," řekl. "Mají před sebou ještě asi dvě míle. Jsou to dvě roty. Táhnou s sebou lehké kulometry a minomety. Vede je plukovník. Před nimi jde tříčlenná hlídka."

"Vykonali jste skvělou práci, sire," poděkoval van Prins.

Obrátil se ke svým mužům. "Od této chvíle bude třeba zůstat co nejtišeji. Nepřítel tu bude co nevidět."

Ve vesnici zůstala část partyzánů. Velj jim Groen de Lettenhove. Snažil se přesvědčit Corrie, aby vyhledala bezpečný úkryt pro případ, že by nepřítel pronikl až sem.

"Budete potřebovat každého střelce," namítla dívka. "A pak - ještě nemám s Japonci vyřízený účet."

"Ale mohou vás zranit, nebo dokonce zabít!"

"Vás a všechny muže také! Možná bychom udělali všichni lépe, kdybychom se schovali."
"Vidím, že jste pevně rozhodnuta," vzdal se de Lettenhove. "Není snadné přesvědčit ženu."
"Neberte mě jako ženu. Umím zacházet s puškou a mám zkušenosti z boje jako kterýkoli muž."
Její slova náhle zanikla v palbě pušek, hřmějící z lesa.

Kapitola XXII.

Jerry byl první, kdo zahlédl přicházející Japonce. Stál na místě, odkud viděl až k zátočině stezky, vedoucí k vesnici. Japonci byli tři. Postupovali opatrně, nespouštějíce oči z cesty před sebou. Byli si tak jisti, že jejich útok nepříteli překvapí, že stěží pomýšleli na léčku. Prošli kolem mužů, ukrytých za křoviskem, a pokračovali k okraji pralesa. Partyzáni je měli po celou dobu na mušce, čekali však na rozkaz.

A pak Jerry spatřil zbytek jednotky. V čele kráčet plukovník, třímaje v ruce meč. Za ním klopýtal Amat, doprovázen vojákem, který na něho mířil bajonetem. Shrimp ho uviděl a přiložil prst ke kohoutku.

Čelo průvodu se zastavilo na kraji lesa. Tehdy van Prins vystřelil. Vzápětí následovala kanonáda do řad překvapeného nepřítel. Jerry okamžitě vrhl tři granáty. Japonci pálili do všech stran jako smyslů zbavení. Ti, kteří vyvázli, se dali na ústup. Několik jich skočilo do houští s nasazenými bodáky. Shrimp si připadal jako na manévrech. Střílel Japonce jednoho po druhém, dokud se mu nepřehřála puška.

Mezi těmi, kdo podlehli panice a prchali, byli i plukovník a Amat. Jen zázrakem vyvázli bez úhony. Plukovník cosi křičel japonsky. Amat mu nerozuměl, z posunků však pochopil, že ho Japonce chce zabít. Jistě se domnívá, že vlákal jeho muže do pastí!

Rosetti domorodce zpozoroval dřív, než dorazil přímo k němu.

"Žádné strach, skrčku!" zvolal, "Tenhle Tojo je můj!" A zastřelil plukovníka ranou z pistole. Pak namířil na Amata, ale minul.

"Sakra!" ulevil si, sotva domorodec zmizel kdesi v křoví. "Je moc malej!"

Přeživší Japonci se rozutekli po lese, ponechávající raněné i mrtvé osudu. Van Prins vyslal část svých mužů, aby kryli ostatním záda, část pro zbraně a střelivo po mrtvých Japoncích a zbytek zpátky do vesnice.

Bubonovitch a Rosetti pomáhali shromažďovat ukořistěné pušky. Náhle Rosetti vstal a rozhlédl se.

"Kde je kapitán?" lekl se.

Jerry nebyl k nalezení. Oba muži se vrátili k místu, kde ho viděli naposledy. Našli ho v porostu s košilí prosáklou krví. Poklekli nad ním a nahmatali puls.

"Není mrtvej," řekl Rosetti.

"Nesmí zemřít!" dodal Bubonovitch.

"Moje řeč," souhlasil Shrimp.

Zvedli jej a vydali se k osadě. Tarzan je viděl přicházet a vyšel jim naproti.

"Je to zlé?" zeptal se.

"Obávám se, že ano," odpověděl Bubonovitch.

Když dorazili do vesnice, ostatní je s pohnutím vítali. Jeden z partyzánů byl lékař. Neměl však žádné léky ani utišující prostředky. Dělal, co mohl. Corrie mu asistovala. Domorodé ženy hrály vodu na vymývání obvazů. Naštěstí raněných nebylo mnoho.

Bubonovitch a Rosetti seděli u Jerryho a čekali, až lékař s Corrie dorazí k nim. Dívka byla bledá a těžce dýchala. Oba muži ji pozorně sledovali. Její počínání řeklo víc než všechna slova.

Lékař roztrhl Jerryho košili a prohlédl ránu.

"Je to moc zlé?" zeptala se Corrie.

"Nemyslím," odpověděl doktor. "Střela minula srdce i plíce. Neztratil mnoho krve, že ne, seržante?"

"Myslím, že ne," potvrdil Bubonovitch.

"Utrpěl spíše šok. Domnívám se, že bude v pořádku. Pomozte mi ho obrátit. Opatrně, prosím."

Jerry měl na zádech pod levou lopatkou malou krvavou skvrnu.

"Musel se narodit na šťastné planetě," řekl doktor. "Není třeba provést zákrok, a to je dobře. Nemám žádné nástroje. Je to čistý průstřel."

Vymyl ránu a ovázal.

"Víc dělat nemohu," pravil. "Jeden z vás by s ním měl zůstat. Až se probere, ať setrvá v klidu."

"Já zůstanu," nabídla se Corrie.

"Dobrá. Pánové by mi zatím mohli pomoci, nemají-li nic proti tomu," dodal doktor.

"Kdybyste nás potřebovala, zavolejte," uzavřel Rosetti.

Corrie usedla vedle Jerryho a omyla mu tvář studenou vodou. Nevěděla, co má dělat jiného. Ale věděla, že by učinila cokoli. Veškerá zatrpkllost byla ta tam. Stačil jediný pohled do jeho pohaslých očí.

Konečně přišel k sobě. Spatřil dívku a chvíli jako by nechápal, co se stalo. Pak se usmál a vzal ji za ruku.

"Budete v pořádku, Jerry," řekla dívka.

"Už jsem v pořádku," ujistil ji. Opětovala stisk ruky. Usmívali se jeden na druhého. Svět byl najednou krásný.

Kapitán van Prins nechal raněným udělat nosítka. A pak navštívil Jerryho.

"Jak se cítíte?" otázal se.

"Dobře."

"To jsem rád. Chtěl bych se vydat na cestu, jak nejdříve to půjde. Japonci se dnes v noci určitě vrátí. A tohle místo není k obraně nejvhodnější. Vím o lepším. Je to dva dny pochodu odtud. Až dokončíme nosítka a pochováme padlé, vyrazíme. Mám sto chutí vypálit vesnici. Ti malí bastardi spolupracovali s Japonci! Zaslouží potrestat!"

"To ne," vmísila se Corrie. "To by nebylo spravedlivé. Trestal byste nevinné spolu s viníky. Vezměte takovou Laru!"

Od ní vím, že Japoncům pomáhali jen dva z vesnice - náčelník a Amat. Bylo by kruté připravit o střechu nad hlavou ty, co nic neudělali. Pamatujte - nebýt Lary, Japonci by vás přepadli a kdoví jak by to dopadlo!"

"Máte pravdu, Corrie," uvědomil si svou unáhlenost kapitán. "Něméně jste mě přivedla na myšlenku."

O chvíli později byl náčelník postaven před popravčí četu a zastřelen.

Partyzáni se shromáždili u hrobů svých padlých. Doktor pronesl smuteční řeč. Byly vypáleny tři čestné salvy a hroby zasypány hlínou.

Raněné naložili na nosítka a všichni se připravili na cestu. Jerry protestoval proti tomu, že by ho měl kdokoli nést, a tvrdil, že může jít sám. Bubonovitch, Rosetti i Corrie se ho snažili přemluvit. Konečně se objevil doktor.

"Co se děje?" zeptal se.

Řekli mu, oč jde.

"Jen zůstaňte na nosítkách, mladíku," obrátil se na Jerryho. "Kdyby se vzpouzel, přivažte ho!" přikázal ostatním s úsměvem na rtech.

Také Jerry se usmál. "Budu hodný, doktore," slíbil. "Ale nedivte se, že se mi nelíbí, když mě mají čtyři nést a já mohu po svých."

Po popravě náčelníka dostali vesničané strach. Nevěděli, na koho přijde řada teď. Lara byla s Corrie, když se objevil kapitán van Prins.

"Řekněte jim," vyzval domorodou dívku, "že díky vám nevypálíme vesnici, jak jsme původně zamýšleli. Potrestali jsme náčelníka. Pomáhal nepříteli. Pokud se vrátí Amat, čeká jej stejný ortel. Ostatní nemusí mít strach. Víme, že k tomu, aby sloužili Japoncům, byli přinuceni."

Rozhlédl se osadou. "Kde je Tarzan?" napadlo ho.

"Sakra!" ulevil si Rosetti. "Nevrátil se do vesnice s ostatními. Ale zraněný nebyl. Když sme ho viděli naposled, vypadal O.K. A to bylo předtím, než sme vodnesli kapitána."

"O něj nemusíte mít strach," pravil Bubonovitch. "Postará se o sebe i o nás."

"Mohu tu nechat několik mužů, aby mu řekli, že jsme na cestě," navrhl van Prins.

"Není třeba," opáčil Bubonovitch. "Najde nás. Lara mu ukáže, kudy jsme šli. Najde nás dřív než stopařský pes!"

"Dobrá," svolil van Prins. "Pojďme tedy."

Sotva Tarzan uviděl raněného Jerryho, dostal na Japonce zlost. Měl Američana rád. Vyhoupl se do větvi a vyrazil po stopě nepřátel. Dostihl je v místě, kde se je zbylí velitelé pokoušeli znovu zformovat. Vložil šíp do luku. Svist tětivy zanikl ve směsici hlasů. Kapitán klesl k zemi, zasažen přímo do srdce. Japonci na okamžik strnuli. Vzápětí se ozvala střelba. Vojáci pálili do všech stran. Tarzan je sledoval z bezpečné výšky. Poté skolil druhého důstojníka. Ledva tak učinil, uchýlil se o kus cesty dál.

Vojáci propadli panice. Znovu počali střílet do porostu. Po chvíli však ustali a zamířili do hlavního tábora. Měli všeho dost. Ne tak Tarzan. Pronásledoval je, dokud nevystřílel všechny šípy. Výkřiky mužů se mísily s řevem tygrů a vytím divokých psů. Pak sňal z ramene pušku a vyprázdnil zbylý zásobník. Když byl hotov, zamířil zpátky k vesnici. Jeho americký přítel byl pomstěn.

Nedržel se stezky. Vznášel se korunami pralesních velikánů, oděných do hustého listoví a vyšňořených náhrdelníky lián a prsteny květů divokých orchidejí. Větr mu vanul přímo do tváře. Zachytil pach člověka. Pod sebou spatřil drátěné osidlo, jako by je tu nastražil primitivní lovec na některou z šelem. Zamířil hlouběji do džungle, aby byl stranou od lidí. Zatoužil po samotě a společnosti svých čtvernohých soukmenovců. Brzy je objevil. Zprvu před ním prchali, ale když k nim promluvil v řeči opů, přišli blíž. Jedna malá opička mu dokonce usedla na ruku. Připomínala mu Nkima, který ho nade vše miloval. Afrika! Jak byla daleko!

Promluvil k opičce, jako by to byl Nkima. Její odvaha stále rostla. Nakonec skočila Tarzanovi na rameno. Stejně jako Nkima, i ona se tu cítila v bezpečí. A když syn divočiny po chvíli pokračoval v cestě, zůstala s ním.

Tarzanovu pozornost náhle zaujaly podivné stopy, a tak se po nich vydal. Vedly k jezírku lemovanému hrubými přístřešky z větví a listů. Obydlí stála na jakýchsi opěrách, zaražených do bahnitého dna. Byla do všech stran otevřená. Obývali je domorodci nevelkého vzrůstu. Měli bronzově hnědou pleť a vlasy černé jako uhlí. Byli to divoši, nedotčení lidskou civilizací. Šťastní lidé, pomyslel si Tarzan. Několik mužů a žen právě lovilo ryby do sítí. Muži měli luky a šípy.

Opička si postěžovala, že jsou to zlí Gomangani.

"So Manu," vypískla. Jedí opice!

A pak na ně počala pokřikovat. Byla daleko, a navíc se na plecích bílého obra cítila v bezpečí. Tarzan se jen usmíval. Ten malý tvoreček byl celý Nkima!

Opičák dělal takový povyk, že si toho několik domorodců povšimlo. Tarzan učinil rukou posunek, že přichází v míru, leč divoši počali výhružně mávat luky. Cosi na něho volali. Nepochybně se ho snažili zastrašit a donutit ho, aby odešel.

Tarzan se nad tím nijak nehoršil. Jen pokud k sobě nepustí bělochy, budou žít v klidu a míru! Chvilí je pozoroval, pak se obrátil a zamířil zpátky do pralesa. Vychutnával slastně okamžiky volnosti. Válka teď byla daleko. Keta, malý opičák, byl mu jediným společníkem. Zdálo se, že k velkému Tarmangani nadobro přilnul.

Kapitola XXIII.

Seržant Tony Rosetti seděl na pozorovatelně u stezky nedaleko tábora psanců. Hlídka mu právě končila a čekal na vystřídání. Vtom zahlédl postavu, jak se k němu blíží po cestě. Byla to štíhlá, chlapecká postava. Ale seržant poznal, že navzdory kalhotům, pušce, pistoli a mačetě nejde o chlapce.

Když žena spatřila stráž, zarazila se.

"Stát!" zavelel Rosetti a sňal pušku z ramene.

"Vždyť stojím," odpověděla žena anglicky.

"Kdo ste, a co znamenaj ty zbraně?"

"Vy musíte být malý seržant, o kterém mi vyprávěla Corrie! Nemáte rád ženy a mluvíte divnou angličtinou."

"Nemluví divnou angličtinou," ohradil se Shrimp. "Sem Američan. Ale kdo ste vy?"

"Sarina. Hledám Corrie van der Meerovou."

"Deme," zavrčel Rosetti a seskočil z posedu. Prst měl nadále na spoušti a neustále mířil na ženu. Ta mu vyšla vstříc a pár kroků před ním se zastavila.

"Doufám, že mě nezastřelíte," řekla.

"To se uvidí," odvětil Shrimp. "Patříte k psancům. Jak mám vědět, že je nevedete s sebou? Jestli jo, nebudu váhat, děvenko!"

"Jsem sama," ujistila ho Sarina.

"Možná. Ale možná taky ne. Vodhod'te pušku a ruce nahoru! Prošacuju vás!"

"Mluvte prosím anglicky," požádala Sarina. "Co je to ,prošacovat'?"

"Dejte ruce nahoru a já vám to ukážu." opáčil Shrimp. "A mrskněte sebou, děvenko!"

Dívka váhala.

"Neukousnu vás," ubezpečil ji Rosetti. "Ale taky vám nedám žádnou šanci. Když mi vodevzdáte celej bojovej arzenál, vemu vás do tábora hned, jak se vobjeví střídající stráž!"

Sarina položila pušku do trávy a zvedla ruce.

Shrimp jí vzal pistoli i mačetu.

"Dobrý," pochválil. "Teď už víte, co je to ,prošacovat'."

Sarina usedla na stezku.

"Jste pravý voják," řekla. "Mám ráda pravé vojáky. A ještě k tomu jste docela roztomilý."

"Ani vy nevypadáte špatně," zhodnotil ji Shrimp. I nepřátelé žen mohou ocenit jejich půvaby. "Jak to, že se touláte sama? Teda - jestli ste sama."

"Jsem sama. Opustila jsem je. Chci být s Corrie. Potřebuje ženskou společnost. Musí to být hrůza, být pořád jen s muži! Hledám ji. Je tady, ne?"

"Jasný. Je v táboře. Ale žádnou ženskou nepotřebuje. Má čtyry chlapy, co se k ní chovaj, jak se patří."

"To vím," potvrdila Sarina. "Řekla mi to. Ale stejně bude ráda, když budu s ní."

Po chvíli mlčení pokračovala. "Myslíte, že mi vaši přátelé dovolí zůstat?"

"Když bude Corrie pro, určitě. A jestli ste jí vopravdu pomohla vzít roha, máte to v suchu."

"Americká angličtina je opravdu zvláštní. Ale asi vím, co chcete říci. Jestli jsem jí pomohla utéci, smím zůstat. Je to tak?"

"Říkám snad něco jinýho?"

Náhle se objevil jeden z partyzánů. Přišel vystřídat Rosettiho. Když spatřil Sarinu, neskrýval překvapení. Obrátil se na Shrimpa a cosi se ho ptal holandsky.

"Kapírujete tu jejich hatmatilku?" otázal se Rosetti Sariny.

"Nerozumím vám. Co je to ,kapírovat'? A co je to ,hatmatilka'?"

"Umíte holandsky?"

"Ano."

"Tak co říká?"

"Ptá se na mě."

"Řekněte mu, co ste zač, a taky ať veme k sobě vaše bouchačky. Nebudu se s nima tahat a eště hlídat zajatce."

Sarina se usmála a přeložila jeho slova. Muž odpověděl holandsky a přikývl.

"Tak dem," vyzval dívku Rosetti. Vedl ji stezkou do tábora. Zamířil k Jerrymu, který ležel na nosítkách pod stromem.

"Seržant Rosetti a jeden zajatec hlásej příchod," oznámil obřadně.

Corrie, která seděla vedle raněného, zvedla pohled vzhůru. Sotva spatřila Sarinu, vyskočila na nohy.

"Sarino!!!" vykřikla. "Co tu proboha děláš?"

"Přišla jsem za tebou. Řekni jim, prosím, ať mě tu nechají."

"Pokud jde o mě, nic proti tomu. Ale rozhodnout musí kapitán van Prins. Odved'te k němu zajatkyni, seržante," přikázal Jerry.

Rosetti, který neuznával vyšší šarži než Jerryho, neskrýval nevoli, nicméně uposlechl.

"Tak dem, děťátko," řekl.

"Myslím, že už mi nemusíte držet bajonet pod žebry. Víím, že jste správný voják, ale proč to přehánět?"

Corrie nevěřila svým uším. Poprvé slyšela Sarinu mluvit anglicky. A dobře!

"Dobrá, drahoušku," svolil Rosetti. "Myslím, že teď se nepokusíte vo žádnéj podraz."

"Půjdu s vámi," vmísila se Corrie. "Když se za tebe zaručím, kapitán van Prins jistě dovolí, abys s námi zůstala."

Vyhledali kapitána a ten pozorně vyslechl obě ženy.

"Proč jste se vůbec přidala k psancům?" zeptal se.

"Musela jsem buďto s nimi, nebo s Japonci," vysvětlovala Sarina. "Chtěla jsem přejít k partyzánům. Ale nebyla k tomu příležitost."

"Jestli se za vás slečna Corrie zaručí a kapitán Lucas nic nenamítá, zůstaňte," rozhodl velitel.

"Takže je to vyřízeno," uzavřela Corrie. "Díky, Kervyne."

Nato se všichni tři vrátili k Jerrymu. Rosetti tvrdil, že se jde zeptat, jak se kapitánovi daří, zůstal však s oběma dívkami i poté, když ho raněný ujistil, že je v pořádku.

Nedaleko čistil Bubonovitch svou pušku. Domníval se, že Rosetti se k němu záhy přidá a on se bude moci vyptat, koho

to přivedl. Leč nestalo se. Shrimp dělal dívkám společnost. Bylo to u něho zcela neobvyklé - až dosud se ženám vyhýbal. Bubonovitch byl zmaten. A tak se zvedl a přisedl k ostatním.

Sarina vyprávěla o svém prvním setkání s malým seržantem.

"Řekl, že mě ,prošacuje'. Americká angličtina je legrační."

Jerry se usmál. "Rosetti nemluví anglicky," podotkl. "Takhle se hovoří v Chicagu."

"Kde ses naučila anglicky, Sarino?" vyzvíдалa Corrie.

"V katolické misijní škole. Otec brával matku i mě na cesty. Většinu života jsem strávila na jeho škuneru. Matka zemřela, když jsem byla malá, ale otec si mě nechal u sebe. Nebyl to hodný člověk, ale k nám se choval dobře. Plavili jsme se po jižních mořích. Vždy po dvou letech jsme zakotvili na jednom z ostrovů a otec podnikal pirátské výpravy. Chtěl, abych měla vzdělání. Když mi bylo dvanáct, zapsal mě do misijní školy. Sám mě učil holandsky. Byl to vzdělaný člověk. Měl na lodi velkou knihovnu. Nikdy se mnou nemluvil o své minulosti. Dokonce mi neřekl ani své pravé jméno. Všichni mu říkali Big Jon. Naučil mě všechno o námořnictví. Od čtrnácti jsem mu dělala služku. Nebylo to lehké, protože posádku tvořili samí kriminálníci. Nikdo jiný by se s námi neplavil. Od těchto lidí jsem pochytila základy japonštiny a čínštiny. Brali jsme na loď desperáty všech národností. Když se otec opil, byla jsem nucena řídit celý koráb. Byl to drsný život a já musela být také taková. Bez pistole bych tehdy neudělala ani krok!"

Rosetti nespustil Sarinu z očí. Jako by jej něčím hypnotizovala. Bubonovitch se nestačil divit. Ale musel uznat, že Sarina stojí za pohled.

"Kde je váš otec teď?" chtěl vědět Jerry.

"Asi v pekle. Nakonec ho chytili a pověsili. Když byl ve vězení, van der Meerovi na mě byli velmi hodní."

Po chvíli přišel lékař, aby prohlédl Jerryho. Corrie a Sarina se odebraly do svého příbytku a Bubonovitch se Shrimpem učinili totéž.

"To je ženská!" poznamenal Rosetti.

"Kdo? Corrie?"

Shrimp loupł po svém příteli očima. Viděl, že se usmívá. Jistě si z něho bude zase utahovat!

"Ne," odsekl. "Myslím Eleonoru."

"Myslíš tu malou pistolnici?" zeptal se Bubonovitch. "Taky se mi líbí."

"Máš ženu a dítě," upozornil Rosetti.

"Řekl jsem, že se mi líbí. Nic víc. Nechci si nic začínat s pirátskou dcerkou. Zdá se, že tomu, kdo by jí šel na nervy, by dokázala ustlat na pěkně tvrdém lůžku!"

"Myslím na to, jak ta maličká zůstala na lodi sama s bandou pirátů a starým vopilcem."

"Tahle ženská se o sebe umí postarat. Naučilo ji to prostředí. Vzpomeňte si, Shrimpy, jak nám Corrie vyprávěla, že její dědeček byl lovec lebek a babička kanibalka! A táta pirát a vrah! Kdoví, čeho by byla schopna ona!"

"Ale je zatraceně pěkná," řekl Rosetti.

"Probaha!" zvolal Bubonovitch. "I ty, Brute?"

"Nevím, vo kom je řeč. Ale jestli je to nějaká narážka na tu malou, tak to neberu."

"Žádná narážka. Nechtěl jsem se dotknout vašich citů, Shrimpy. Jen vám připomenout, co jste ještě nedávno sám prohlašoval. Pamatujete? ,Nebral bych ani Dorothy Lamourovou, kdyby přede mnou klečela na kolenou.' Co vy na to?"

"Žádnou bych nebral. Ale snad můžu říct vo ženský, že je pěkná."

"Shrimpy, viděl jsem, jak se na ni díváte. Jste do ní blázen!"

"A vy ste cvok!"

Kapitola XXIV.

Příštího rána opustili tábor a vydali se na cestu. Raněné nesli na nosítkách. Tam, kde byla stezka dost široká, kráčela Corrie vedle Jerryho. Sarina šla za ní, doprovázená Rosettim. Bubonovitch s několika Holanďany tvořili týl. Protože se vzájemně nedomluvíli, Američan mlčel a přemýšlel. Mezi jiným o tom, jak ženy dokáží působit na muže. A ti se pak chovají jako potřeštění. Corrie se Sarinou měly takový vliv na Jerryho a Shrimpa. V případě kapitána to nebylo nic divného. Ale Shrimp! Zarytý nepřítel žen, a najednou se poblázní do hnědé Euroasijky, dost staré na to, aby byla jeho matkou! Musel však připustit, že ta žena vypadá dobře. To bylo na celé věci to nejhorší. Měl Rosettiho rád a doufal, že malý seržant nezajde příliš daleko. Neměl se ženami sebemenší zkušenosti a Sarina se nezdála pro něho tou pravou. Bubonovitch vzdechl. Možná měl Rosetti pravdu, když jednou o ženách prohlásil: "Nemusej dělat nic. Stačí, že sou to ženský." Nakonec ale usoudil, že podobné úvahy jsou vlastně k ničemu. Vzpomněl si na Tarzana. Měl o něho strach. Co když se mu něco stalo?

Podobné myšlenky se honily hlavou i Jerrymu. Svěřil se s nimi Corrie.

"Dělám si starosti o Tarzana," řekl. "Je pryč dva dny, a poté co zmizel, bylo z lesa slyšet výstřely. A zrovna tamtudy ustupovali Japonci!"

"Ale co by tam probaha dělal?" namítla dívka.

"Není jako ostatní. Čas od času se chová jako divoká šelma. Musel k tomu mít nějaký důvod. Víte, jak smýšlí o životě! A zabíjet Japonce pokládá za svou povinnost."

"Myslíte, že se za nimi vydal, aby pobil ještě další?"

"Ano. A možná při tom zemřel sám."

"Ne! Je strašné na to jen pomyslet."

"Ale není to vyloučeno. Jestli se neukáže, budeme si muset poradit bez něho. K čertu! Neuvědomoval jsem si, jak jsme na něm závislí. Kdyby pro nás nelovil, byl by náš jídelníček velmi skrovný!"

"Ještě teď vidím, jak zabil tygra. A orangutana!"

Chvíli mlčeli. Jerry ležel bez hnutí, přivíraje oči.

"Jste v pořádku?" zeptala se Corrie.

"Ano. Přemítám, kde se utáboříme."

"Myslím, že Kervyn má v úmyslu zůstat přes noc v místě, kde tábořili psanci, když jsem jim uprchla. Není to daleko."

Všimla si, že Jerrymu hoří tváře. Položila mu ruku na čelo. Pak cosi pošeptala Sarině, která poslala pro doktora. Jerry počal mluvit z cesty. Corrie jej oslovila, ale neodpovídal. Neklidně se převaloval z boku na bok. Musela ho přidršet, aby nepřepadl z nosítek. Měla o něho strach.

Když dorazil doktor Reyd, nebylo třeba nic vysvětlovat. Jerryho stav byl dostatečně výmluvný. Jediné, co měl doktor u sebe, byl teploměr. Když jej po dvou minutách vyňal Jerrymu zpod paže, zavrtěl hlavou.

"Je to špatné?" otázala se Corrie.

"Nerozumím tomu. Čekal jsem horečku v noci. Zdálo se mi, že je v pořádku."

"Dostane se z toho?"

Doktor jí pohlédl do očí a usmál se.

"Nedělejte si starosti, dokud to není nutné," pravil. "Milióny lidí přežily větší zranění a vyšší teplotu."

"Nemůžete pro něho něco udělat?"

Reyd pokrčil rameny. "Nic k tomu nemám. Ale možná je to dobře. Je mladý, silný a v dobré tělesné kondici. Příroda je ten nejlepší lék, Corrie."

"Ale zůstanete s námi, vidíte?"

"Samozřejmě. A nemějte strach."

Jerry náhle ožil. "Tři letouny, kurs dvě," zašeptal a posadil se. Corrie s doktorem jej znovu položili naznak. Otevřel oči a pohlédl na dívku. Usmál se a řekl jediné slovo: "Mabel!" Pak zůstal chvíli nehybně ležet.

Přišel Rosetti a přidal se k doktorovi a Corrie. Domníval se, že potřebují pomoc. V očích měl strach.

Jerry náhle vykřikl: "Lucas Melrosovi!"

Shrimp povzdychl. Melrose byl střelec, který zahynul při akci, a Jerry k němu mluvil! Rosetti se lekl, nicméně neztratil duchapřítomnost.

"Melrose Lucasovi," odpověděl. "Všude klid, kapitáne."

Jerry okamžitě reagoval. "Rozumím," řekl.

Corrie vzala Rosettiho za rameno. "Jste skvělý," zašeptala.

Shrimp zrudl ve tváři.

"Kdo je Melrose?" zeptala se dívka.

"Byl to náš střelec. Zabili ho, než se Lovely Lady zřítíla. Von k němu mluvil! Sakra!"

Jerry sebou znovu počal zmítat. Všichni tři měli co dělat, aby ho udrželi na nosítkách.

"Obávám se, že ho budeme muset opravdu přivázat," řekl doktor.

Rosetti zavrtěl hlavou. "Pošlete pro Buma a my se o kapitána postaráme. Určitě by neměl bejt přivázaněj."

Sotva dorazil Bubonovitch, společně položili Jerryho na záda. Bum si neodpustil několik kleteb.

"Zatracení Japonci! Žlutí mizerové!" volal. Obrátil se k Rosettimu. "Proč jste pro mě neposlali dřív? Proč mi nikdo neřekl, jak na tom je?!"

"Klid, Bume," opáčil Rosetti. "Poslal sem pro vás hned, jak to bylo potřeba."

"Není to dlouho, co se mu takhle přitížilo," potvrdila Corrie. "Promiňte," omlouval se Bubonovitch. "Lekl jsem se, když jsem ho viděl. Víte, mám toho chlapce rád."

V Corriiných očích se zaleskly slzy. "Myslím, že ho máme rádi všichni," řekla.

"Blouzní z horečky," navázal doktor. "Ale ta není tak vysoká, aby byla nebezpečná. Alespoň zatím."

Vyšli z lesa do údolí, kde se měli utábořit. K nosítkám teď přikročila i Sarina. Jerry se právě znovu zvedal.

"Proboha!" zvolal. "Nemůžu ho udržet ve vzduchu! Vyskočte! A hodte sebou!" A pokusil se svézt z nosítek.

Corrie jej pohládila po čele. "Všechno je v pořádku, Jerry. Ležte klidně a snažte se odpočívat."

Zvedl se a vzal ji za ruku. "Mabel," zašeptal. A pak usnul. Reyd si oddechl.

"To je ten nejlepší lék," pravil.

O chvíli později van Prins vydal pokyn zastavit. Rozbili tábor pod stromy nedaleko říčky, jež se vinula dolinou. Jerry spal po zbytek odpoledne a ještě celou noc. Corrie a Sarina se uložili na jedné straně nosítek, Bubonovitch a Rosetti na druhé. Hlídku drželi střídavě.

Corrie myslela na Mabel. Dosud nikdy o ní neslyšela, ale tušila, že to je Jerryho láska z Oklahomy. Ten muž ji dosud miluje! Corrie se na to snažila zapomenout. Ale příliš se jí to nedařilo. Cožpak se dávno nevdala? A co když jde o jinou ženu? A ta možná vdaná není! Chtěla se zeptat Buma, jak se jmenovala dívka z Oklahomy, ale hrdost ji to nedovolila.

Když se Jerry probudil, hleděl chvíli na zelený baldachýn nad sebou, snaže se upamatovat, co se s ním dělo. Vzpomněl si, že cesta na nosítkách byla dlouhá a lopotná. Teď se však cítil pohodlně. Nedaleko bublala bystřina, prokousávajíc si cestu úzkým korytem mezi balvany. Pohlédl tím směrem a spatřil oba seržanty. Klečeli na břehu a myli si ruce a tváře.

Usmál se na ně. Byl rád, že má tak skvělé přátele. A cítil stesk po těch, které už nikdy neuvidí. Není radno příliš přemýšlet o podobných věcech, bez nichž si lze válku sotva představit. Znamená to jen hořkost a smutek.

Odvrátil zrak od řeky a uviděl Corrie. Seděla u jeho nosítek s tváří v dlaních. Vlasy měla opět zlaté, byť dosud sestřižené nakrátko. Vypadala jako mladý chlapec. Ale chvála Bohu jím nebyla. Jerry toužil sevřít ji v náručí a políbit.

Neměl k tomu však odvahy. Zbabělče, spílal si v duchu.

"Corrie," zašeptal.

Zvedla hlavu.

"Ach, Jerry!"

Vzal ji za ruku. Stiskla ji.

"Ach, Jerry! Vaše horečka je pryč! Jak je vám?"

"Mám hlad, že bych snědl buvola i s paznehty, rohy a kůží!"

Corrie stěží potlačila vzlyk. Náhlá úleva dala průchod dlouho zadržovaným citům. Vstala a poodešla stranou. Schoulila se pod stromem a dala se do pláče. Nedokázala si vzpomenout, kdy se cítila tak šťastná.

"Jak se menovalo to poupě z Oklahomy, co dalo Jerrymu kvinde?" obrátil se Rosetti na Buma.

"Nevím," odvětil Bubonovitch.

"A co takhle Mabel?" pokračoval Shrimp.

"Může být."

Sarina připravovala snídani a doktor Reid obcházel pacienty. Nakonec zamířil k Jerrymu.

"Jak se dnes ráno cítíte?" zeptal se.

"Skvěle," odpověděl Jerry. "Už si nemusíte dělat starosti."

"To si jen myslíte," opáčil doktor s úsměvem.

Přišli kapitán van Prins a Tak van der Bos.

"Myslíte, že můžete vstát?" otázal se první z nich.

"Ovšem."

"Výborně! Rád bych vyrazil, jak to jen bude možné. Tohle místo není příliš bezpečné."

"Včera jste nás vylekal, Jerry," řekl Tak. "A co v noci?"

"Měl jsem skvělou péči," vysvětlil pilot.

"Ještě včera bych nad vámi lámal hůl," přiznal doktor.

Corrie vyšla zpoza stromu a přidala se k ostatním. Jerry viděl, že má zarudlé oči. Teď už chápal, proč se tak najednou vzdálila.

"Už jsi vstala, lenoško?" smál se Tak.

"Hledala jsem buvola."

"Buvola?! Proč proboha?"

"Jerry si přál jednoho k snídani."

"Máme jen přílohu," upozornil Tak se smíchem.

Když se všichni rozešli po své práci, Corrie zůstala s Jerryem sama.

"Musel jsem prožít hrozný den," řekl Jerry. "Nic si nepamatuji."

"Blouznili jste z horečky. Chtěl jste slézt z nosítek. Čtyři vás na nich sotva udrželi. Doktor by vás byl přivázal, ale malý seržant o tom nechtěl ani slyšet. Tvrdil, že byste si to nepřál. Zůstali jsme s vámi. Shrimp, Bubonovitch, Sarina a já."

"Shrimp je správný chlap," podotkl Jerry.

"Všichni vás mají rádi, Jerry."

"A já je. Ve válce se rodí podobná přátelství. Jen dobrému příteli lze důvěřovat. A my jsme spolu prožili tolik, že to ani nemůže být jinak. Omlouvám se, pokud jsem vám byl včera na obtíž."

"Nebyl jste na obtíž," ujistila jej Corrie. "Měli jsme o vás strach. Vypadal jste těžce nemocen. Zdálo se to mnohem horší, než to nakonec bylo. Chvála Bohu!"

Na okamžik se odmlčela.

"Kdo je Mabel?" zeptala se poté.

"Co víte o Mabel?"

"Nic. Stále jste opakoval její jméno."

Jerry se usmál. "Otec tak říkal matce. Nejmenovala se tak. To jméno si vypůjčil ze seriálu Drahá Mabel, sestaveného z dopisů z války. Byl tehdy velmi oblíbený. A nám dětem se líbilo oslovovat ji také tak."

"Všichni jsme si lámali hlavu, o koho jde," řekla Corrie.

"Že by zrovna Bumovi a Shrimpymu tohle vrtalo hlavou?" divil se Jerry, cukaje koutky úst.

"Včera to nebyla legrace," poznamenala Corrie.

Kapitola XXV.

Na kraji údolí, kde říčka vyvěrala z malého pramene pod skaliskem, byla spousta jeskyní. Tady rozhodl van Prins vybudovat tábor a čekat na Mac Arthurovy spojence. Dověděl se, že Američané se blíží každým týdnem. Pokud spojenci vybudují hlavní stan na pobřeží, budou moci partyzánské oddíly sejít z hor a narušit nepříteli tyl a komunikace. Zároveň by mohly podnikat útoky na japonské předsunuté pozice.

Z tábora chtěli Američané přejít hory, jakmile bude Jerry úplně v pořádku, a poté pokračovat podél horského hřebene až k místu, odkud bude možno změnit směr na západ a vydat se k pobřeží. Tak by zůstal s nimi, neboť jeho znalost Sumatry a japonských pozic by mohla být spojencům užitečná.

"V případě, že k nim dorazíte," dodal pochybovačně van Prins. Celou akci pokládal za šílené dobrodružství a nedával ji valné naděje na úspěch. Snažil se přemluvit Corrie, aby nepodstupovala takové riziko.

"Ukryjeme vás v horách," ujistil ji, "a budete v bezpečí a mezi svými lidmi."

Jerry si jeho slovy nebyl tak jist. Pokusí-li se Japonci partyzány zlikvidovat, Corrie by sotva vyvázla. Nicméně nenaléhal, aby šla s nimi. Mnohem víc by věřil ve zdar celé akce, kdyby tu byl Tarzan.

Tak souhlasil s van Prinsem. "Myslím, že tady budeš opravdu v bezpečí, Corrie," soudil. "A pak - čtyři muži budou mít větší šanci, pokud..."

"Pokud jim nebudou překážet ženy. Proč jsi to neřekl, Taku?"

"Nechci být hrubý, Corrie. Ale právě tohle jsem měl na mysli."

"Sarina a já nebudeme na obtíž. Budeme dva další střelci. Dokázaly jsme, že stačíme kterémukoli z mužů. Snad připustíš,

že Sarina dokáže bojovat neméně zdatně než vy a že ani mně se neroztřesou kolena, když slyším střelbu. A pak - Sarina věří, že sežene člun od domorodců. A také se celý život plavila po moři. Je zkušený navigátor. Myslím, že nám bude velmi užitečná. A pokud jde o nebezpečí, není o nic větší než tady. Japonci nás mohou dostat, ať budeme kdekoli. Chceme odejít s muži. Ale pokud Jerry řekne ne, zůstaneme."

Bubonovitch s Rosettim zaujatě naslouchali jejich rozhovoru. Jerry se k nim otočil s otázkou.

"Co si o tom myslíte?" zeptal se. "Chcete, aby Corrie se Sarinou šly s námi?"

"Kdybychom měli dva muže stejně dobré jako ony, nebylo by co řešit," odpověděl Bubonovitch. "Muž vždycky váhá vystavit ženu nebezpečí, pokud se mu může vyhnout."

"V tom je problém," opáčil Jerry, hledě tázavě na Rosettiho.

"Buď pudem všichni, nebo budem dřepět tady. Měli bysme zůstat pohromadě," mýnil Shrimp.

"Obě vědí, jaké nebezpečí nám hrozí," pokračoval Bubonovitch. "Ať se rozhodnou samy. Nikdo z nás nemá právo rozhodovat za ně."

"Správně, seržante!" vmísila se Corrie. "Už jsme se rozhodly."

Kapitán van Prins pokrčil rameny. "Myslím, že jste se zbláznily," řekl. "Ale obdivuji vaši odvahu a přeji vám hodně štěstí."

"Podívejte!" zvolal náhle Rosetti, ukazuje do lesa. "Všechno bude O.K.!"

Zbytek společnosti pohlédl oním směrem. Stezkou se sem blížila bronzově opálená postava muže, na něhož všichni tolik spoléhali. Na jednom rameni nesl malou opičku, na druhém jelena, kterého cestou ulovil. Shodil trofej na zem a vykročil k hloučku kolem kapitánových nosítek. Keta se ho křečovitě držel kolem krku a vřískal na neznámé Tarmangani, nešetře nadávkami. Měl strach.

"To jsou přátelé, Keto," uklidňoval jej Tarzan. "Neboj se."

"Keta se nebojí," chvástal se opičák. "Keta je zakousne."

Tarzan byl uvítán s nadšením. Sklonil se nad Jerryho a rozjasnil tvář.

"Nedostali vás," konstatoval.

"Jen škráblí," přitakal Jerry.

"Když jsem vás viděl naposledy, myslel jsem, že jste mrtev."

"A my se báli, že se vám něco stalo. Měl jste potíže?"

"Já ne," řekl Tarzan, "zato Japonci ano. Šel jsem jim po stopě. Ať udělají v budoucnu cokoli, jste pomstěn."

Jerry se usmál. "Škoda, že jsem nebyl u toho."

"Nebylo to nic hezkého," ubezpečil jej Tarzan. "Jsou zbabělí a zcela ovladatelní."

"Musel jste je sledovat dlouho," soudil van Prins.

"Ne. Když jsem s nimi skončil, vydal jsem se do pralesa. Vždycky mě zajímá krajina, kterou neznám. Ale moc jsem toho neviděl. Včera odpoledne jsem objevil dělostřeleckou baterii a dnes ráno další. Máte-li mapu, ukáži vám, kde to je. První den jsem též navštívil domorodou osadu. Stojí na mělčině u břehu jezera uprostřed džungle. Její obyvatelé jsou rybáři. Chytají ryby do sítí. Přišel jsem v míru, ale chtěli mě zahnat luky a šípy."

"Myslím, že tu vesnici znám," řekl van Prins. "Pár lidí ji vidělo z letadla. Ale pokud vím, byli jediní. Několik odvážlivců se pokusilo k ní dostat. Nikdo se nevrátil. Vesničané jsou patrně Batakové - divoši a kanibalové. Batakové jedí maso starců. Věř, že tak dosáhnou nesmrtelnosti. Navíc ten, kdo sní svého soukmenovce, nabude jeho síly. A totéž platí o nepříteli."

"Tihle obyvatelé jezer rovněž věří, že objevili tajemství věčného mládí," poznamenal Tak.

"Což je samozřejmě nesmysl," dodal doktor Reyd.

"Možná ne," opáčil Tarzan.

Reyd vytřeštil oči překvapením. "Snad nechcete říci, že věříte takové hlouposti?"

Tarzan se usmál. "Věřím tomu, co jsem sám viděl. A mezi divochy jsem se dvakrát přesvědčil, že nejde o nesmysl."

Nechtěl se pouštět do podrobností, a tak změnil téma.

"Co tu dělá tato žena?" ukázal na Sarinu. "Patří k Hoofтови a jeho bandě."

Corrie a Rosetti se pokusili o vysvětlení. Zejména Shrimp ženu obhajoval s nebývalou přesvědčivostí. Když vyslechl celý příběh, Tarzan byl spokojen.

"Je-li o bezúhonnosti kterékoli ženy přesvědčen seržant Rosetti, pak o ní není nejmenších pochyb," pravil s úsměvem Shrimp zčervenavě. "Sarina je O.K., plukovníku."

Doktor Reyd si odkašlal.

"To, co jste říkal o primitivech a věčném mládí, mě zajímá. Můžete být podrobnější?" vrátil se k předešlému tématu. Tarzan usdl.

"Nejednou jsem byl svědkem toho, jak kmenoví kouzelníci dokázali usmrtit člověka na dálku. A dokonce po několika letech. Nevím, jak to dělají. Jen vím, že tu schopnost mají. Zdá se, že ovládají myšlení svých obětí a prostě jim smrt vnutí. Mnoho jejich obřadů je víc než pouhé šarlatánství."

"Svět chce být klamán," prohlásil Jerry. "Vezměte si takové salonní mágy. Klidně připustí, že vše je pouhý trik. Ale pokud budete nevzdělaný divoch a řeknou vám, že jde o opravdové kouzlo, uvěříte jim. Měl jsem kdysi přítele z Honolulu, který byl stejně dobrý jako kterýkoli profesionál. Nabarvěte plukovníka Kendalla L. Fiedlera na černo, oblečte ho do bederní roušky, dejte mu čelenku s péry, pár kostí, dřevek a zebří oháňku, pošlete ho do Afriky, a všichni zdejší šamani zezelenejí závisť! Co dokázal s kartami! Hrál jsem s ním bridž a on vždycky vyhrál. Samozřejmě byl dobrý, ale navíc měl proti vám nějaký trik, dříve než jste vůbec začali hrát. Tak jako Tarzanův šaman. Prostě vám vsugeroval, že prohráváte. Bylo to k vzteku, protože hraji bridž lépe než on."

"Ovšem, tenhle druh magie se dá naučit," připustil doktor, "ale co věčné mládí? Opravdu jste něco takového viděl,

plukovníku?"

"Když jsem byl malý," začal Tarzan, "zachránil jsem černocho před lidožravým lvem. Byl mi velmi zavázán a chtěl se mi nějak odvděčit. Nabídl mi věčné mládí. Zeptal se mě, kolik je mu podle mého let. Vypadal na dvacet. Řekl, že je kouzelník. Všichni kouzelníci, které jsem dosud viděl, byli starší než on. Vzal mě do vesnice k náčelníkovi. Otázal se ho, jak dlouho jej zná. 'Celý život,' odpověděl náčelník, sám stařec. A pak mi sdělil, že nikdo neví, kolik je kouzelníkovi let. Musel být ale hodně starý. Prý pamatoval dokonce děda Tippoo Tiba. Tib se narodil kolem roku 1840.

Byl jsem mladý, a jako všichni mladí lidé jsem měl rád dobrodružství. Byl jsem ochoten zkusit cokoli. A tak jsem svolil, aby na mně čaroděj provedl své kouzlo. A také jsem pochopil, proč neposkytoval věčné mládí každému. Něco takového vyžadovalo celý měsíc míchat různé lektvary, projít řadou rituálů a nakonec přijmout do žil pár kapek šamanovy krve."

Tarzan na chvíli zmlkl, jako by jeho příběh byl u konce.

"Kolik myslíte, že mi je let?" zeptal se nejbližšího souseda.

"Něco přes dvacet."

Tarzan se usmál. "To, o čem jsem vyprávěl, se stalo před mnoha roky."

"Vzdávám se," přiznal doktor. "Říkal jste, že jste byl něčeho podobného svědkem dokonce dvakrát. Oč šlo ve druhém případě?"

"Jakási sekta kdesi v Africe objevila přípravek, který prodlužuje mládí. Jedna z jeho přísad je přímo ďábelská. Unášeli mladé dívky, zabíjeli je a odebírali jim jisté žlázy. Když jsem šel po stopě dvou dívek, které unesli, objevil jsem jejich působiště. Spolu s mým přítelem jsme zajatkyň osvobodili a získali i několik dávek tajemného elixíru. Ten, kdo jej okusí, nikdy nezestárne."

"To je zajímavé," pravil doktor. "Očekáváte, že budete žít věčně?" zeptal se s úsměvem.

"Nevím, co očekávat."

"Chtěl byste žít věčně?"

"Proč ne - kdybych nemusel trpět chorobami stáří."

"Ale všichni vaši přátelé zemřou."

"Staří přátelé odejdou a objeví se noví. Ale mé naděje žít věčně jsou velmi chabé. Jednou mě zasáhne kulka, nebo dostane tygr či jedovatý had. A jestli se vrátím do Afriky, čeká na mě lev. Smrt má v rukávu mnoho trumfů. A jeden bude určitě ten poslední."

Kapitola XXVI.

Skupina odvážlivců, kteří si vytkli za cíl dosáhnout australských břehů - Američané, Holanďané, Angličan a Euroasijka - byla vlastně čímsi jako cizinecká legie. A Jerry navíc připomněl, že Bum je původem Rus, Rosetti Ital a on sám napůl Cherokee.

"Kdyby s námi byl ještě Sing Tai," pravila Corrie, "měly by tu zastoupení všechny hlavní velmoci."

"Pokud se Itálie nevzdá," poznamenal Bum, "budeme se muset zbavit Shrimpa. Je jediný zástupce Osy mezi námi."

"Nejsem Talián," bránil se Rosetti. "Ale radši budu Talián, než zatracenej ruskej komouš!"

Bubonovitch se usmál a mrkl na ostatní. Kapitán van Prins, který seděl opodál s Tarzanem, slyšel jejich rozhovor.

"Ti dva by se neměli hádat," soudil. "Může to působit jen potíže."

Tarzan byl jiného mínění. "Myslím, že neznáte Američany, kapitáne. Každý z těchhle dvou chlapců je pro toho druhého ochoten nasadit život."

"Tak proč se urážejí?" nechápal van Prins. "Není to poprvé, co je slyším takhle mluvit!"

Tarzan pokrčil rameny. "Kdybych byl Američan, snad bych vám dokázal odpovědět."

V místech, kde partyzáni rozbili tábor, přecházelo údolí v úzký kaňon, sevřený vápencovými skalisky. Po obou stranách byla spousta jeskyní. Pušky a kulomety, připravené u vchodů do těchto skalních domů, mohly kdykoli zahájit křížovou palbu a činit tak pozice střelců téměř nedobytnými. Navíc jeskyně skýtaly dokonalý úkryt.

Občas kolem proletělo japonské letadlo. Jakmile v dálí zahučely jeho motory, všichni se včas ukryli v útrobách nejbližší sluje. Strážce, rozmístěné na útesech, měly dokonalý rozhled do údolí. Sotva by spatřily nepřítele, okamžitě by vyslaly signál ostatním.

Tady byla cizinecká legie poprvé v opravdovém bezpečí, což konečně přineslo klid a úlevu. Všichni teď odpočívali. Jejich jedinou starostí bylo, kdy se Jerry zotaví a nabere ztracených sil.

Tarzan často vycházel na průzkum či na lov. Zásobil tábor neustále čerstvým masem. Lovil bez pušky. Výstřely by mohly přilákat pozornost nepřátelských hlídek. Někdy zůstával pryč i několik dní. Při jedné takové pochůzce objevil tábor psanců hluboko v údolí. Nebyl daleko od vesnice, kde dosud měli svůj hlavní stan kapitán Matsuo a nadporučík Sokabe.

Bylo zřejmé, že psanci spolupracují s Japonci. Právě chystali další zásilku kořalky, kterou jim prodávali. Tarzan viděl v obou leženích spoustu opilých. Alkohol uvolňoval disciplínu a otupoval obezřelost.

Za ostnatým drátem japonského tábora stál na stráž jediný muž. V chatrném přístřešku, přiléhajícím k ohradě, zahlédl Tarzan dvě postavy. Byli to patrně zajatci. Syn divočiny se právě chystal k návratu, když vtom odkudsi zaznělo rádio. Na okamžik se zastavil a naslouchal. Hlas mluvil japonsky. Protože nerozuměl, rozhodl se pokračovat v cestě.

Nadporučík Sokabe však rozuměl, a to, co slyšel, jej nikterak nepotěšilo. Zato kapitán Matsuo byl spokojen. Na rozdíl od nadporučíka nebyl tak opilý, takže zprávu, kterou právě hlásilo Tokio, mohl náležitě vychutnat.

"Tak tvého strýčka vykopli," řekl. "Teď už můžeš psát tomu svému nadutému samurajovi třeba každý den. Já zůstanu kapitánem - pokud nebudu povýšen. Můj přítel je teď premiérem. Sloužil jsem pod ním v Mandžusku."

"Jako milión dalších sedláků," zavrčel Sokabe.

Nenávist jednoho k druhému ještě vzrostla. A to jistě nijak nepříspělo k bojové morálce jejich vojska.

Corrie často vzpomínala na Sing Taie, kterého opustili ve vesnici náčelníka Tianga Umara. A tak se Tarzan rozhodl osadu navštívit. Znamenalo to vracet se jistou oklikou, ale čas a vzdálenost nebyly pro syna divočiny nikdy překážkou. Nikdy se nestal na čas závislým. To, že odmítal přizpůsobit se vžitým zvyklostem civilizace, uvádělo jeho okolí do rozpaků, on však zůstával svůj. Jedl, když měl hlad, spal, když byl ospalý. A bylo-li třeba, změnil působiště, pramálo dbaje, jak dlouho mu cesta potrvá.

Zvolna se vzdaloval tábora Japonců. Poté co ulovil zvíře a pojedl, uložil se k odpočinku. Ráno konečně dorazil do Umarovy vesnice.

Veden obezřetostí a zároveň zvědavostí šelmy, postupoval tiše korunami pralesních velikánů, lemujících osadu. Chtěl se přesvědčit, že nikde kolem nečihá nepřítel. Viděl domorodce, vykonávající každodenní práci. Poznal Alama. Po chvíli seskočil a zamířil rovnou do vesnice. Sotva její obyvatelé zjistili, o koho jde, vítání nebralo konce. Zahrnuli pána džungle přívalem otázek, ten jim však nerozuměl. Nakonec objevil starce, který se obstojně domluvil holandsky. Muž se vyptával na Corrie a neskryval radost, když se dověděl, že dívka je v pořádku. Tarzan pak chtěl vědět, co se stalo se Sing Taiem. Bylo mu řečeno, že Číňan je dosud ve vesnici, ale že za dne nikdy nevychází.

Přivedli ho k věrnému sluhovi. Zdálo se, že zranění se mu zahojilo a že je při síle. Jeho první otázka patřila Corrie. Když byl ujištěn, že dívka je mezi přáteli, rozzářil se radostí.

"Chceš tu zůstat, Sing Taii?" zeptal se Tarzan. "Nebo bys šel raději s námi? Opouštíme ostrov."

"Půjdu s vámi," odpověděl Sing Tai.

"Dobrá," řekl Tarzan. "Výrazíme hned."

V cizinecké legii zavládl neklid. Jerry se již úplně zotavil a nejráději by se vydal na cestu. Čekal jen na Tarzana, který byl pryč několik dní.

"Už aby se ukázal," projevila obavy Corrie. "Vím, že se o sebe dokáže postarat, ale něco se mu mohlo přihodit."

Muži se shromáždili pod stromem. Rozebírali a znovu skládali své pušky. Tohle by mohli dělat se zavřenýma očima.

Byla to vlastně jakási hra, jež zpestřovala každodenní stereotyp péče o zbraně. Tu a tam spolu závodili a ke svému zklamání se museli nejednou sklonit před zručností obou žen. Sarina odjistila pušku a opřena o kmen shlížela do údolí.

"Tony je dlouho pryč," řekla. "Jestli se do hodiny nevrátí, půjdu ho hledat."

"Kam šel?" zeptal se Jerry.

"Na lov."

"Rozkaz zněl nelovit," upozornil Jerry. "Rosetti to ví. Nesmíme na sebe upozorňovat střelbou z pušek."

"Tony měl jen luk a šípy," vysvětlovala Sarina.

"Jistě skolí nejméně slona," poznamenal Bubonovitch.

"Jak dlouho je pryč?" chtěl vědět Jerry.

"Dlouho," opáčila Sarina. "Nejmíň tři hodiny."

"Podívám se po něm," nabídl se Bum. Přehodil si pušku přes rameno a vstal.

V téže chvíli hlásila stráž z útesu: "Blíží se muž. Vypadá jako seržant Rosetti." A po chvíli: "Ano, je to seržant Rosetti."

"Nese slona?" zavolal na strážného Bubonovitch.

Strážný se dal do smíchu. "Něco nese. Ale nezdá se, že by to byl slon."

Všichni shlédli do údolí a spatřili blížící se mužskou postavu. Po chvíli vešel Rosetti do tábora. Nesl zajíce.

"Tady máte večeři," řekl a shodil ušáka na zem. "Netretil sem tři jeleny, tak nesu aspoň tohoto mřouse."

"Zrovna spal, nebo ti ho někdo dal?" zeptal se Bum.

"Prechal jako smyslů zbavený," odušil Shrimp. "Narazil do stromu a natáh brka."

"Dobrá práce, Hiawatho," popíchl jej Bubonovitch.

"Dělal sem, co sem moh," bránil se Rosetti. "Neseděl sem na zadku a nečekal, až mi někdo přinese šunku."

"To je pravda, seržante," zastala se lovkyně Sarina.

"Pokud jde o našeho Robina Hooda," řekl Bum, "nehodlám dámě oponovat. Otázkou zůstává, kdo připraví hostinu. Je nás na ni jen padesát. Co zbude, pošleme hladovějícím Arměncům."

"Ta hladovějící pakáž nedostane nic. Ani vy ne. To je pro Sarinu a Corrie!" rozhodl Shrimp.

"Blíží se dva muži," oznámil náhle strážný. "Zatím je ještě nerozeznám."

Všichni čekali, co hlídka ohlásí dál.

"Každý z nich něco nese," ozvalo se po chvíli. "Jeden z nich je polonahý."

"Tarzan!!!" zvolal Jerry.

Byl to Tarzan, a s ním Sing Tai. Když došli do tábora, každý shodil z plecí jelena. Corrie netajila radost, že Číňana zase vidí a že je zdrav. Jerry byl šťastím bez sebe, že se vrátil Tarzan.

"Jsem rád, že jste zpátky," řekl. "Jsme připraveni vyrazit. Jen jsme tak nemohli učinit bez vás."

"Myslím, že než odejdeme, čeká nás práce," pravil syn divočiny. "V údolí, nedaleko vesnice, odkud jsme odvedli Corrie, jsem objevil tábor. Jsou v něm Japonci. Za ostatním drátem drží vězně. Nepodařilo se mi zjistit, o koho jde, ale cestou mi Sing Tai prozradil, že před několika dny tudy procházeli Japonci se dvěma americkými zajatci. Vesničanům řekli, že jsou to letci z havarovaného letadla."

"Douglas a Davis!" zvolal Bubonovitch.

"Musí to být oni," potvrdil Jerry. "Jsou jediní dva, kteří chyběli."

Bum zapjal pás s náboji a přehodil pušku přes rameno.

"Jdeme, plukovníku!"

Tarzan pohlédl do slunce. "Když si pospíšíme," řekl, "stihneme to do setmění. Ale vzít můžeme jen toho, kdo dokáže jít

rychle."

"Kolik lidí potřebujete?" zeptal se van Prins.

"Dvacet. Půjde-li všechno hladce, zvládnu to sám. Ne-li, dvacet mužů plus moment překvapení postačí."

"Vezmu část svého oddílu," rozhodl van Prins.

Všichni se počali připravovat na cestu. Jen Sarinu a Corrie Tarzan odmítl. Snažily se jej přemluvit, leč pán džungle byl neústupný.

"Byla by to odpovědnost navíc," vysvětloval. "Musíme dbát o vaši bezpečnost a mít na paměti především náš hlavní cíl."

"Plukovník má pravdu," přitakal Jerry.

"Asi ano," připustila Corrie.

"Jsi správný voják," pochválil dívku Tak.

"Ještě někdo nemůže s vámi," vmísil se doktor Reid.

Všichni pohlédli na Jerryho.

"Kapitán Lucas byl vážně raněn," pokračoval doktor. "Jestli teď absolvuje dlouhý pochod, nebude mít sílu na cestu k pobřeží."

Jerry vrhl po Tarzanovi prosebným pohledem.

"Nenaléhejte, Jerry," požádal jej syn divočiny.

Lucas odepjal pás a uleh pod strom. Usmíval se, avšak ve tváři měl smutek.

"Myslím, že bych to zvládl," řekl. "Ale nerad bych se mýlil." O chvíli později vyrazilo dvacet mužů rychlým krokem do údolí. Tarzan kráčel v čele, vysvětluje cestou kapitánu van Prinsovi svůj plán.

Kapitán Tokujo Matsuo a nadporučík Hideo Sokabe pili celou noc. Pili a hádali se. A pili také jejich vojáci. Domorodci raději odvedli své ženy do pralesa, aby je ochránili před násilnostmi podroušených orientálců.

Krátce před rozbřeskem tábor ztichl. Toliko dva důstojníci bděli, pokračující v hádce. Před vězením zůstal jediný strážný. Trochu se před službou prospal, ale zdaleka nevystřízlivěl. Měl zlost, že musí být vzhůru, a vybíjel si ji na obou zajatcích. Neustále je budil, spílal jim a hrozil. Do školy chodil v Honolulu, a tak uměl obstojně anglicky. Nadávky znal v obou jazycích a nijak jimi nešetřil.

Seržant Carter Douglas z Kalifornie se převálil na špinavém kavalci a usedl.

"Dej si pohov, drahoušku!" zavolal na strážce.

"Co ho žere?" zeptal se seržant Bili Davis z Texasu.

"Myslím, že nás nemá rád," pravil Douglas. "Než ses probudil, říkal, že by nás na místě zabil, kdyby kapitán neměl v úmyslu udělat to ráno sám."

"Možná nám chce jen nahnat strach," utěšoval se Davis.

"Může bejt," souhlasil Douglas. "Je po vopici. Ta kořalka musí bejt silná jako čert. Vypadá to, jako by všichni v táboře byli pod parou."

"Pamatuješ na tu brandy, co se nám snažili prodat po pětadesáti dolárech za flašku? Tři hlty, a seš jako puma."

"Možná že pijou právě to!"

"Kdyby toho ten chlap vypil víc," napadlo Douglase, "mohli sme se zdechnout."

"Stačilo by dostat se z tyhle díry!"

"Jenže to nejde."

"Sakra! Nechci, aby mi ušmíkli hlavu! Pěkněj dárek k narozeninám!"

"Co tím myslíš?"

"Jestli mě paměť neklame, mám zejtra narozeniny. Pěťadvacátý."

"Nevím, co byste vy starý chtěli."

"Kolik je tobě, Dougu?"

"Dvacet."

"Sakra. Vytáhli tě sem rovnou z kolíčky. K čertu se všim! Měli bysme se náh zabavit, abysme na to nemuseli myslet. Mám strach."

Chvilí bylo ticho.

"Taky mám strach, sakra!" přiznal Davis.

"O čem se to tam bavíte?" přerušil je strážný. "Bud'te zticha!"

"Sám zavři zobák, Tojo," opáčil Douglas. "Máš ji jak z praku!"

"Zabiju vás!" ječel Japonec. "A kapitánovi řeknu, že jste chtěli utéci."

Zvedl pušku a namířil do tmy k přístřešku. Stínem mezi stromy se k němu blížila temná postava.

Matsuo a Sokabe zatím dštili jeden na druhého oheň a síru. Náhle Matsuo vytáhl pistoli a střelil po svém odpůrci.

Minul jej, a Sokabe okamžitě vystřel opětoval. Oba byli příliš opilí, aby jeden druhého zasáhl, nicméně pálili po sobě jako smyslů zbavení.

Téměř současně s kapitánem vystřelil venku také strážný. Dříve než stiskl spoušť podruhé, skončil na zemi s dýkou v srdci.

"Zasáhl tě, Bille?" zeptal se Douglas svého spoluvězně.

"Ne. Minul mě vo víc než celou míli. Co se tam venku děje? Někdo po tom trpaslíkovi skočil!"

Vyrušení náhlým rachotem, vypotáčeli se opilí a rozespali vojáci z lůžek v domněni, že tábor byl napaden. Někteří vrávorali těsně kolem Tarzana. Syn divočiny se přikrčil vedle mrtvého strážce a čekal. Jeho přátelé byli v té chvíli na opačném konci osady. Když kolem prošel poslední Japonec, zavolal na zajatce.

"Jste Douglas a Davis?" ozvalo se tmou.

"Jo."

"Kde je vchod?"

"Přímě před váma, ale má visací zámek."

Van Prins rovněž zaslechl střelbu. Domníval se, že je to signál od Tarzana. A tak vzal vesnici útokem. Jeho muži se rozptýlili do všech stran, křížující od chatrče k chatrči.

Tarzan přistoupil k brance. Její podpěry tvořily kmény mladých stromků. Douglas a Davis vyšli z přístřešku a stanuli před vchodem. Tarzan uchopil sloupky, každý jednou rukou.

"Opřete se do nich," vyzval Američany. "Zkusím je vyvrátit."

Zatáhl vši silou. Podpěry povolily, dřív než oba muži stačili pomoci. Spolu s nimi se poroučel i drátěný plot a Davis s Douglasem vyšli ven, konečně volní.

Bylo slyšet dusot kroků. Tarzan věděl, že patří van Prinsovim lidem. Zavolal na kapitána, který ihned odpověděl na znamení, že rozumí.

"Zajatci jsou se mnou," oznámil syn divočiny. "Měl byste shromáždit své muže, abychom mohli vyrazit odtud." Pak odebral zbraň mrtvému strážci a podal ji Davisovi.

Když byli za vesnicí, slyšeli vzrušený křik. Japonci pátrali po uprchlých vězňích. Nedovedli si vysvětlit, jak a kudy zmizeli.

Bubonovitch a Rosetti vyšli vstříc svým dvěma spolubojovníkům a otázky nebraly konce. Davis byl zvědavý na svého zachránce.

"Kdo byl ten polonahej chlápek, co nás vodamtud dostal?" zeptal se.

"Pamatujete se na anglickýho lorda, co nastoupil k nám do letadla, než sme vyrazili?" odvětil Shrimp. "Tak to je von. Je to skvělej chlap. A kdo myslíte, že to je?"

"Užs to řek - plukovník anglickýho letectva."

"Tarzan z rodu Opů."

"Máš snad úpal?"

"Nic takového," vmísil se Bubonovitch. "Je to opravdu Tarzan."

"A co náš starej?"

"Je O. K. Byl raněn, tak nemohl za vámi. Ale už je v pořádku."

V táboře živý rozhovor pokračoval. Spoustu toho spolu prožili. Spojovalo je víc než příslušnost k téže armádě. Něco, nač slova nestačí. Snad nejbližší tomu byl Rosetti, když vzal Davise za rameno a řekl: "Sem rád, že seš tady ty starej mizero!"

Kapitola XXVII.

O dva dny později se členové cizinecké legie, teď již desetičlenné, rozloučili s partyzány a vyrazili na dlouhou pouť, jejíž cíl byl v nedohlednu. Douglas a Davis se tu brzy cítili jako doma.

Zpočátku oba seržanti neskřývali pochybnosti o tom, zda ženy vydrží čelit únavě a nástrahám divočiny, ale záhy zjistili, jak hluboce se mýlili. Nebylo to však jediné překvapení, jehož se jim dostalo.

"Co se děje se Shrimpy?" zeptal se Davis Bubonovitch. "Myslel sem, že ženský sou pro něj vzduch, a teď se motá kolemňáký hnědý holky. Ale nemám mu to za zlý."

"Obávám se," nasadil Bubonovitch vážnou tvář, "že se seržant Rosetti zamiloval. Zpočátku to byl plachý nemluva, ale teď toká jako hlušeč."

"A takovej to bejval nepřítel něžnýho pohlaví," nešlo do hlavy Davisovi.

"Co bylo, není," řekl Bum.

"Je to trouba," minil Douglas. "Co ten zelenáč ví vo lásce?"

"Byl byste překvapen, hochu," ujistil jej Bubonovitch.

Cesta byla hotové peklo. Mačetami se prosekávali džunglí. Hluboké strže a horské bystřiny jim bránily v rychlejším postupu. Stěny roklí byly nejednou tak strmé, že se nebylo čeho zachytit, a tak je museli obcházet. Nezřídka se spustil liják. Byli promočení na kost. Boty i šaty jim počaly trouchnivět.

Tarzan lovil. Naučil je jíst maso syrové. Syn divočiny vyhledával nejschůdnější stezky a dával pozor, aby nenarazili na nepřátelskou hlídku. V noci zůstávali pohromadě a drželi stráž, aby je nepřekvapil tygr. Svaly ochabovaly, ale odhodlání nikoli. Malý Keta byl neustále s něčím nespokojen. Když se s ním ostatní chtěli přátelit, škrábal a kousal. A tak si jej raději nevšíмали. Výjimkou byl Rosetti. Malý opičák k němu přilnul, a byl-li Tarzan kdesi na cestách, hověl si v jeho náručí.

"Pak že někteří nejsme z opice," poznamenal k tomu Bubonovitch.

Tentokrát se utábořili dřív než obvykle, neboť Tarzan objevil suchou a prostornou jeskyni, kam se pohodlně uložila celá karavana. Před nimi tu již někdo nocoval, jelikož u vchodu zůstaly zbytky ohniště a několik otepí dřeva na zátop. Rozdělalí oheň a sesedli se kolem něho, aby se zahřáli a osušili zvlhlé svršky. Dávno se jeden před druhým přestali stydět. Ve válce není na něco podobného čas.

Jerry, Bum a Rosetti prohlíželi mapu, kterou nakreslil van Prins. "Tudy jsme vstoupili na východní stranu hor," ukázal Jerry. "Přímě pod Alahanpandjangem."

"To je přezdívka pro nákej zapadák?"

"Jenom bod na mapě."

"Ukaž," pokračoval Rosetti. "Tady vidím, že máme před sebou sto sedmdesát kilometrů. Kolik je to v našich mírách?"

"Asi sto pět mil vzdušnou čarou."

"Kolik můžeme urazit denně?" zeptal se Bubonovitch.

"Sotva pět mil vzdušnou čarou."

"Pochybuj, že urazíme pět mil denně jakoukoli čarou," opáčil Bum.

"Hrome!" ulevil si Rosetti. "Stará dáma by nás tam vodvezla za půl hodiny. Ale po vlastních se tam potáhnem měsíc!"

"Nebo víc," dodal Jerry.

"Vem to čert!" zvolal Shrimp. "Máme kliku, že vůbec žijeme."

"A je tu krásná krajina," upozornil Bubonovitch.

"Ani to nevypadá, že by se tu někde válčilo," přitakal Rosetti. "Myslím, že tu nikdy předtím žádná válka nebyla."

"Tak posledních sto let," upřesnil van der Bos. "V historických dobách, a snad i v prehistorii, byly tyhle ostrovy plné válek. Bojovali tu náčelníci kmenů, princové, králové i sultáni. Přišli sem Indové, Číňané, Portugalci, Španělé, Angličané, Holanďané - a teď Japonci. Ti všichni přivezli loďstvo, vojáky - a války. Ve třináctém století vyslal chán Kublaj flotilu, čítající tisíc lodí a dvě stě tisíc mužů, aby potrestal javánského krále, který zajal emisary velkého chána a poslal je zpátky do Číny se zohavenými tvářemi.

Také Holanďané se na Indonésii nejednou provinili. Ale nikdy neničili zemi a nemasakrovali její obyvatelstvo s takovou divokostí a krutostí jako domorodí panovníci. Tihle opilí, hrabiví, všeho schopní ničemové zabíjeli vlastní lidi z pouhého rozmaru. Brali si ty nejkrásnější ženy, většinou panny. Někteří jich měli ve svých harémích celé tisíce."

"Sakra!" komentoval přednášku Rosetti.

Tak se usmál a pokračoval. "A dokud budou jim podobní u moci, nic se nezmění. Pod vládou Holanďanů poznali Indonésané poprvé, co je to svoboda a blahobyt. Dejte jim nezávislost, až odtud Japonci odejdou, a během jedné generace budou tam, kde jsme je našli."

"Nemá každý národ právo na nezávislost?" namítl Bubonovitch.

"Mluvíš jako komouš," rýpl si Rosetti.

"Jen ti, kdo si právo na nezávislost vybojují, si ji zaslouží," řekl Tak. "K prvním doloženým kontaktům se Sumatrou došlo ještě před Kristem za vlády císaře Wang Manga z dynastie Han. Indonéská civilizace je velmi starobylá. Celá dvě tisíciletí před tím, než přišli Holanďané, ti lidé žili v otroctví tyranských vládců. Nezaslouží si to, co nazýváte nezávislostí. Za vlády Holanďanů mají všechny svobody. Co mohou chtít víc?"

"Být svými pány," opáčil Bum. "Rád bych upozornil, že nemám červenou legitimaci. Jen si myslím, že svoboda je jednou z věcí, za kterou jsme bojovali."

"Nikdo z nás neví, zač vlastně bojuje," namítl Jerry. "Chceme jen pobít Japonce, skončit válku a vrátit se domů. Až to uděláme, budou si politici stejně dál dělat, co budou chtít."

"A připravovat třetí světovou válku," dodal Tak.

"Snad si dají na čas pokoj," řekla Corrie.

"Dokud naše děti nedorostou," připojil Jerry.

Nastalo rozpačité ticho. Jerry si uvědomil dvojsmyslnost své poznámky a zrudl ve tváři. A nejinak tomu bylo s Corrie. Nakonec se všichni dali do smíchu.

Sing Tai, který zatím připravoval u ohniště jídlo, definitivně uvolnil napětí pozvánkou na hostinu. Podávalo se maso z divočáka, tetřev, ovoce a ořechy.

"Žijeme na vysoký noze," pochvaloval si Davis.

"Hotel Drake je proti tomu pouliční automat," doplnil Rosetti.

"Skvělý výběr, a bez potravinových lístků," přitakal Tarzan.

"A tuzéra," smál se Shrimp. "To je život!"

"Přijďte po válce a ukáží vám jinou Sumatru," nabídl Tak.

Bubonovitch pohodil hlavou. "Jestli se někdy vrátím do Brooklynu," řekl, "nehnu se odtamtud."

"A já z Texasu," dodal Davis.

"Jaký je Texas?" zajímalo Corrie.

"Nejkrásnější ze Států," ujistil ji Davis.

"Jerry si myslí, že nejkrásnější je Oklahoma."

"Ta malá indiánská rezervace?" usmál se Davis. "Texas je nejmíň třikrát větší. Pěstuje se tu víc bavlny než v kterémkoliv státě. A je tu nejvíc dobytka a ovcí. A největší ranče na světě."

"A taky největší chvastouni," opáčil Douglas. "Jestli chcete vopravdu vědět, kterej stát je nejhezčí, pak je to Kalifornie. Když po válce navštívíte starý dobrý San Fernando, nebudete chtít žít nikde jinde!"

"Neslyšeli jsme o státu New York," upozornil Jerry.

"Newyorčané se nemusí vychloubat," řekl Bubonovitch. "A ještě méně trpět komplexem méněcennosti."

"A co váš stát, Tony?" vmísila se Sarina.

Rosetti chvíli přemýšlel. "No," začal nesměle, "z Illinois pochází veřejnej nepřítel číslo jedna."

"Každý Američan," pravil Tarzan, "žije v nejhezčím městě nejhezčího státu - a každý tomu věří. To dělá Ameriku velkou zemí. A stejně je tomu i s jejich armádou. Nikdo nepochybuje, že slouží v nejlépe vyzbrojeném vojsku na světě. A bude za tím stát. Vždy a všude. Proto je americká armáda tak silná."

"Myslím, že na národ plážových tanečníků jsme si nevedli špatně. Troufám si říci, že jsme překvapili svět," minil Jerry.

"Hlavně Hitlera a Toja. Nebýt vás, válka by dávno skončila jejich vítězstvím. Svět k vám má velký dluh."

"Jsem zvědav, jestli ho splatí," řekl Jerry.

"Myslím, že ne," uzavřel Tarzan.

Kapitola XXVIII.

Corrie s Jerryem seděli opření o stěnu jeskyně, Sarina s Rosettim se procházeli kolem, ruku v ruce.

"Kde je Shrimпова stydlivost?" pravil Jerry. "Dlouho ženy neměl rád. Myslím, že konečně změnil názor."

"Také jste zpočátku nevypadal nadšeně, když jsem se k vám přidala," připomněla Corrie.
"Nikdy předtím jsem neznal evropskou dívku," snažil se hájit Jerry.
"Teď už je to lepší," pokračovala Corrie. "Ale neříkejte mi, že nejhezčí stát Unie nemá zároveň nejhezčí dívky."
"Existuje jen jedna, a ta není z Oklahomy."
Corrie se usmála. "Chcete mě balit? Říká se tomu tak, ne?"
"Nechci vás balit. Víte, co k vám cítím."
"Nedokáží čist myšlenky."
"Jste to nejlepší, co mě v životě potkalo."
Díval se jí do očí. Odráželo se v nich světlo plamenů od ohniště, a pak ještě jiné světlo - takové, jaké v očích ženy dosud neviděl.
"Jste opravdu moc hezká," řekl.
"Ale mluvil jste o mně jako o tom."
Věděl, že žertuje.
"Poslyšte," dodal si odvahy. "Jak by se vám líbilo v Oklahomě?"
"Určitě moc," odpověděla.
"Drahá Corrie," zašeptal. "Chtěl bych vás políbit. Kéž bychom tu byli sami!"
"Můžeme jít ven," navrhla dívka.
Také seržant Rosetti cítil naléhavou potřebu Sarinu obejmout a políbit. Corrie s Jerryem do nich málem narazili.
"Myslela jsem, že seržant může sotva něco naučit svého kapitána," poznamenala Corrie. "Ale seržant Rosetti není ledajaký seržant." A lehce do Rosettiho strčila. "Vy nepříteli žen!"
Bubonovitch seděl u ohně přímo u vchodu do jeskyně. Viděl, jak Shrimp se Sarinou vycházejí ven. A za nimi Corrie s Jerryem.
"Mám v sobě spoustu lásky," povzdechl, skláněje se nad malým Ketou, který vypískl a kousl jej. "Ale nikdo mě nemiluje."
Následujícího dne bojovala cizinecká legie s nástrahami divočiny o každou míli. Občas museli zastavit a odpočívat. Ale nikdo si nestěžoval. Corrie i Sarina snášely svůj úděl statečně.
"Mají štěstí, že toho moc nenesou," poznamenal Bum. "Ani dohromady neváží tolik co já. A Shrimpy jakbysmet. Myslím, že je po válce najmu všechny tři a založím bleší cirkus."
"Měl ste se dát k marině. Tam byste si vozil zadek v kajutě," opáčil Shrimp. Sarina jeho větu převedla do spisovné podoby, jak ji to naučily řádové sestry v misijní škole. Ostatní se dobře bavili.
"Vnučka lovce lebek z Bornea vyučuje Američana angličtinu," řekl Bubonovitch. "Teď už mě nemůže překvapit vůbec nic."
Sarina to vše dělala v dobrém úmyslu. Shrimp nikdy neprotestoval. Vždy se usmál a začal znovu. A očividně se lepšil, jakkoli to byla dřina.
"Láska dělá zázraky," podotkl Douglas.
Blížili se k Mt. Masoerai, kde museli překročit horský hřeben a teprve poté sejít k moři. Od chvíle, kdy opustili tábor partyzánů, uplynul již celý měsíc. A byl to vskutku perný měsíc! Dosud nikdy nebyli tak vyčerpaní. A nikde nepotkali živou duši. A pak, jako blesk z čistého nebe, udeřila náhoda. Tarzana zajali Japonci.
Ubírali se po dobře značené zvířecí stezce. Syn divočiny postupoval jako obvykle po větvích, drže se napřed. Náhle narazil na japonskou hlídku. Vojáci odpočívali na kraji stezky. Tarzan se přiblížil na dosah, aby zjistil, jak velká je síla celé jednotky. Měl dost času vrátit se a varovat své přátele. Malý Keta si klidně hověl na jeho ramenou. Pán džungle jej nabádal k tichosti. Japonce nespustil z očí. Netušil, jaké nebezpečí mu hrozí shora. Keta vetřelce zahlédl a počal divoce vřeštět. V téže chvíli se kolem Tarzanova těla ovinula obrovitá krajta. Jeho dýka blýskla vzduchem a pronikla hadovi do těla. Plaz sebou počal divoce zmitat - a nakonec se i se svou obětí zřítíl ze stromu. Keta utekl.
Japonci se vrhli na kraju a několika údery bodáky a meči ji usmrtili. Tarzan jim zůstal vydán na milost. Bylo jich moc. Ležel tu bezmocný v sevření bajonetů. Vzali mu luk, šípy i nůž. Z kruhu vystoupil důstojník.
"Vstaňte!" zavelel anglicky.
Měl zakrslou postavu a krivé krátké nožky. Přední zuby mu vyčnívaly ven. Zpod silných brýlí mžikala malá očka. Jeho muži mu pro jeho vzrůst posměšně přezdívali Obřík.
"Kdo jste?" zeptal se.
"Plukovník RAF John Clayton."
"Jste Američan," rozhodl Japonec.
Tarzan neodpověděl.
"Co tu děláte?" zněla další otázka.
"Řekl jsem vše, co bylo nutné."
"Uvidíme!" Důstojník se obrátil k seržantovi a cosi mu přikazoval japonsky. Ten vytvořil z několika mužů eskortu a společně se pak vydali stezkou. Toutéž, kterou se ubírali Tarzanovi přátelé.

Keta spěchal větvovím k ostatním Tarmangani. Sotva je zahlédl, seskočil Shrimpovi na rameno. Chytil se ho kolem krku a pištěl mu do ucha.
"Tarzanovi se muselo něco stát," řekl Jerry. "Keta nám to chce sdělit. Kdyby bylo všechno v pořádku, nikdy by Tarzana neopustil."
"Pudu se podívat, kapitáne," nabídl se Shrimp. "Sem rychlejší než vostatní."
"Dobrá. Půjdeme za vámi."

Shrimp vyrazil jako blesk. Věděl, že Jerry měl pravdu. Tarzan je určitě v nesnázích! Zanedlouho zaslechl hlasy a řinčení výzbroje. Japonci, nepředpokládající nebezpečí, kráčeli zcela bezstarostně. Rosetti se přiblížil na dosah. A pak přes rameno jednoho z trpaslíků zahlédl Tarzana. Tarzan zajatcem Japonců! To bylo neuvěřitelné!

Shrimpovi se prudce rozbušilo srdce. Srdce, které ještě nedávno patřilo muži, jenž nenáviděl Angličany.

Zpráva, s níž se vrátil, všechny ohromila. Ztráta pána džungle byla pro legii těžkou ranou. Jak mu ale pomoci?

"Kolik jich bylo, Shrimpy?" otázal se Jerry.

"Asi dvacet. Nás je devět. To je víc než dost," mnil Rosetti.

"Dobrá," připojil se Bum. "Vysvobodíme ho."

"Nemůžeme zaútočit zezadu, aniž bychom Tarzana neohrozili," namítl Jerry. "Musíme za nimi, dokud nenajdeme příhodné místo."

Stežka se stáčela z lesa k úzkému kaňonu. Uprostřed stálo tábořiště. Několik vojáků střežilo municí a tažná zvířata. Vládl tu nepořádek. Nikde nebyly žádné přístřešky. Proviant byl zakryt plachtovinou. Zdálo se, že velitel není příliš schopný. Ale o to snazší bude dostat se odtud!

Poručík Kanzo Kaneko nařídil seržantovi, aby zajatce svázal. Byl-li neschopný on, pak seržant rozhodně ne. Spoutal Tarzana tak důkladně, že provazy ani nepohnul. Pak přivedl koně a osedlal ho. Jeden konec provazu připevnil k sedlu, druhý omotal Tarzanovi kolem nohou. Poručík Kaneko se jen škodolibě usmíval.

"Nerad nechávám koně šlehat bičem," řekl. "Bude mi to působit bolest, ale vám ještě větší!"

Nato jeden z vojáků vzal bič a vyšvihl se do sedla. Ostatní utvořili kolem půlkruh, těšíce se na krutou podívanou.

"Když odpovíte na mé otázky," pokračoval poručík, "necháme toho a odvážeme vás. Kolik mužů je s vámi a kde jsou?" Tarzan mlčel. Kaneko se přestal usmívat. Tvář mu zbrunátněla hněvem. Ale možná svůj hněv jen předstíral, aby zajatce zastrašil. Přistoupil blíž a kopl do něho.

"Odmítáte odpovídat?!" zapištěl.

Tarzan zůstal ledově klidný. Nedal na sobě nic znát, dokonce ani své opovržení vůči této kreatuře. A tehdy dostal Kaneko doopravdy zlost. Pokynul muži na koni. Ten se rozmáchl bičem a nasadil hřebci ostruhy. V téže chvíli zazněl výstřel. Kůň se lekl a překotil na záda. Následovala další rána. Poručík vykřikl a klesl tváří k zemi. Ostatní podlehlí panice a rozutekli se na všechny strany. Jeden z Japonců se vzpamatoval a chystal se vystřelit. Corrie však byla rychlejší a skolila jej přesně mířenou ranou. Vzápětí mezi Japonce vtrhli Rosetti a Bubonovitch, aby dokonali dílo svými mačetami a bajonety.

Jerry přetáhl Tarzanovi pouta.

"Přišli jste právě včas," řekl syn divočiny.

"Co dál?" zeptal se Jerry.

"Musíme je zlikvidovat," odvětil Tarzan. "Tohle je jen část jejich vojska. Jestli se zbytek vrátí k jednotce, vyrazí na nás."

"Máte představu, kolik jich bylo?"

"Asi pětadvacet. Kolik jste jich dostali?"

"Šestnáct," hlásil Rosetti. "Mám je spočítaný."

Tarzan odebral jednomu z Japonců pušku a náboje.

"Vrátíme se na kraj údolí. Půjdu napřed a pokusím se je zdržet. Vy ostatní na ně budete pálit zpoza skaliska."

Půl míle za táborem Tarzan uprchlíky předstihl. Bylo jich deset. Vedl je seržant. Právě se chystali k odvěti. Pán džungle vystřelil a seržant padl k zemi mrtev. Zbytek vojáků se rozběhl údolím. Hledali tu záchranu. Tarzan je dál zasypával projektily, tak aby na sebe neupozornil.

Jeho přátelé zaslechlí výstřely. Věděli, že Clayton objevil uprchlíky. Vyrazili na kraj soutěsky, proplétající se mezi stromy. V čele běžel Jerry. Vtom spatřil Japonce, ukrytého v houští. A za ním druhého a dalšího. Stiskl spoušť a začala kanonáda. Záhy se k ostřelovačům přidal i Tarzan. Japonci byli vystaveni palbě z obou stran. Podlehlí panice a počali kolem sebe házet granáty, aby se nakonec sami stali jejich oběťmi.

"Stihli to vlastníma silama," zhodnotil jejich výkon Douglas.

"Správný hoši," dodal Davis. "Ušetřili nám spoustu munice."

"Pudu se na ně podívat zblízka," rozhodl Rosetti, "jestli některé přežily."

Vyběhl srázem, následován Sarinou.

"Tak se chová družka pralesního muže," poznamenal Bum.

Kapitola XXIX.

O šest týdnů později dorazila legie k pobřeží u Moekemoeko. Bylo to těžkých šest týdnů, plných nebezpečí a útrap.

Japonské pozice je nutily k četným oklikám. Jen díky Tarzanově obezřetlosti prošli zbytek cesty bez úhony.

Asi kilometr od pobřeží byla umístěna japonská protiletadlová baterie. Mezi ní a mořem ležela nevelká vesnice. Ta, o níž se Sarina domnívala, že v ní najdou přátelské domorodce a získají čun a zásoby.

"Kdybych měla sarong," řekla, "prošla bych do vesnice za dne, i kdyby tam byli Japonci. V tomhle oblečení jen vzbudím pozornost. Musím počkat do tmy."

"Možná vám ten oblek seženu," pravil Tarzan.

"Půjdete do vesnice?" lekla se Sarina.

"V noci," uklidnil ji pán džungle.

"Možná najdete sarongy, které dnes vyprali a pověsili, aby uschly."

Sotva se setmělo, vydal se Tarzan k osadě. Tiše se kradl nocí. Ležení, které opustil, utichlo. Všichni mluvili toliko šeptem. Seběmenší hluk by mohl znamenat nebezpečí. Vedro bylo nesnesitelné. V horách panoval chlad. Co by za něj

ted' dali!

"Byla jsem ve skalách tak dlouho," připomněla Corrie, "že jsem úplně zapoměla, jak hrozně může být na pobřeží."

"Holandané se museli zbláznit," dodal Bum, "když se usadili v tureckých lázních."

"Mýlíte se," oponoval van der Bos. "Usadili se ve zlatém dole. Tohle je velmi bohatý kus světa."

"Klidně si ho mějte," řekl Rosetti. "Nechtěl bych z něj ani karát!"

"Kéž by zbytek světa uvažoval jako vy," usmál se Tak.

Tarzan se vyhoupl na strom, odkud přehlédl celou vesnici. Měsíc v úplňku ozařoval krajinu. Domorodci seděli před chatrčemi, pokuřovali a rozprávěli Na šňůře u jednoho z příbytků viselo několik sarongů. Stačilo vyčkat, až se všichni debatující odeberou na lůžka.

Náhle vešel do vesnice muž. Tarzan jej v měsíčním světle dobře viděl. Byl to japonský důstojník z protiletectvé baterie. Sotva jej vesničané spatřili, jeden po druhém vstávali a klaněli se. Nakonec důstojník oslovil ženu. Ta se poslušně zvedla a následovala jej k chatrči, kterou si zřejmě vyhradil pro sebe. Ledva se k nim muž otočil zády, domorodci zatínali pěsti a blýskali očima. Tarzan byl spokojen. To, co viděl, jej ujistilo, že zdejší obyvatelé rozhodně pomohou tomu, kdo bojuje s Japonci.

Seskočil na zem a kradl se mezi stíny k místu, kde se sušily sarongy. Tady se na okamžik zastavil a naslouchal. Pak přiskočil ke šňůře a strhl jeden z oděvů. Právě když se vracel, objevila se za rohem příbytku žena. Chystala se vykřiknout, Tarzan jí však zakryl ústa dlaní. Vzápětí ji odvedl do stínu za chatrčí.

"Buď zticha!" poručil jí holandsky. "A nic se ti nestane."

Doufal, že vesničanka porozumí. Nemýlil se.

"Kdo jsi?" zeptala se šepem.

"Přítel," odpověděl Tarzan.

"Přátelé nekradou."

"Jen si vypůjčím tenhle sarong. Vráťím ho. Neřekneš o tom Japoncům? Jsou to i moji nepřátelé."

"Neřeknu. Neříkám jim nic."

"Dobrá. Sarong vrátím zítra."

Otočil se a zmizel v temnotě. Žena zavrtěla hlavou a pak se úzkým otvorem protáhla zpátky do chýše. O tom, co se jí přihodilo, řekla své rodině.

"Ten sarong už nikdy neuvidíš," mnil jeden.

"Nebojím se o sarong," opáčila žena. "Není můj. Ráda bych ještě viděla toho muže. Byl velmi hezký."

Příštího jitra Sarina vstoupila do osady. První žena, kterou potkala, ji poznala a brzy ji obklopili staří přátelé. Sarina je vyzývala, aby se raději rozešli. Co kdyby ji objevili Japonci! Nechtěla jim padnout do rukou. Vesničané pochopili a odkráčeli po své práci.

Sarina vyhledala náčelníka Aladína Šáha. Byl rád, že ji vidí, a nešetřil otázkami. Odpovídala vyhýbavě, dokud se nepřesvědčila, jaký má vztah k Japoncům. Brzy zjistila, že týž jako ona. Aladín Šáh byl starý muž, dědičný představitel obce. Japonci mu nejednou splatili ranami za jeho nepoddajnost.

Sarina vypověděla svůj příběh a vysvětlila, proč přichází. Nakonec požádala o pomoc.

"Bude to nebezpečná cesta," soudil náčelník. "Tyto vody brázdí mnoho nepřátelských lodí a Austrálie je daleko. Ale pokud se tví přátelé cesty odváží, pomohu vám. U břehu řeky, několik kilometrů podél pobřeží, je ukryta plachetnice. Dám vám ji. Japonci nás nehlídají, protože neděláme potíže, ale každý den se zdržují v okolí vesnice. A přes noc tu zůstává jeden důstojník. Musíme být nanejvýš opatrní."

"Když necháte každý den zásoby v chatrči na kraji vesnice, v noci přijdeme a odneseme je do lodě," navrhla Sarina.

"Tak se vyhnete podezření. Kdyby na to přišli, můžete dělat překvapení, že vám někdo chodí krást jídlo."

Aladín Šáh se usmál. "Ty jsi opravdu dcera Velkého Jona," řekl.

Uplynul měsíc. Měsíc perné práce, než byla plachetnice vybavena vším potřebným. Zbývalo vyčkat na příhodný vítr. Podél řeky byl natažen ostnatý drát a rozestavěny zátarasy. Ty bylo třeba odstranit. Bylo to nebezpečné, neboť řeka se hemžila krokodýly.

Konečně nadešla očekávaná noc. Byl právě odliv a hustá tma. A od břehu vál silný vítr. Zvolna spustili loď na moře a napnuli plachty. V závětrí chytila první vánek, aby se záhy do plachet opřel mohutný poryv.

Noc byla jasná, i když nesvítíl měsíc. Zamířili na jih, podle Jižního kříže. Zkoušeli odhadnout, jak rychle plují. Sarina hádala dvanáct uzlů. Nebyla daleko od pravdy.

"Jestli vítr vydrží," řekla, "budeme u jižního výběžku ostrova Nasau před druhou hodinou ranní. Pak nabereme kurs na jihozápad. Chtěla bych se dostat z pobřežních vod Sumatry a Jávy, dřív než zamíříme k Austrálii. Pak už budou jen Kokosové ostrovy. Nevím, jestli tu Japonci nemají své základny."

"Myslíte Keelingovy ostrovy?" zeptal se Jerry.

"Ano. Otec je nazýval Kokosové ostrovy, protože Keeling byl pro něj 'zatracenej Anglán'," odpověděla Sarina.

Tarzan se usmál. "Nikdo neměl tohohle Angličana rád, ale já si nejsem jist, byl-li to vůbec Angličan."

S ránem se ocitli na otevřeném moři - v bezdném kotli rozbouraných vod. Vál silný vítr a kolem se přelévaly velké vlny. Rosettimu bylo každou chvílí nevolno. Když si znovu ulevil, poznamenal:

"Měl sem položeného bratráčka. Dal se k maríně."

A po chvíli pokračoval: "Tahle stará kraksna dlouho nevydrží a já budu mít pokoj. To je poprvé v životě, co chci umřít."

"Vzmužte se, Shrimpy," vyzval jej Bubonovitch. "Co nevidět budeme na pobřeží Austrálie - ne déle jak za měsíc."

"Cože?!" vyjekl Rosetti.

"Zvyknete si, Tony," utěšovala jej Sarina. "I mnozí admirálové mají mořskou nemoc, když poprvé vyplují na moře." "Nejsem admirál! Dal sem se do armády, že budu létat ve vzduchu, a jak to dopadlo? Tři měsíce sem byl pěšák, a teď sem pro změnu marínák. Do háje!"

A znovu se vyklonil přes zábradlí.

Plynuly nekonečné dny. Vítr se stočil k jihovýchodu. Minuli Keelingovy ostrovy. Naštěstí nikde nebyly nepřátelské lodě.

Douglas se odebral na záď.

"To je hrozný. Samá voda. Přeletět takovej Pacifik není žádná legrace. Ale odtud se zdá, že to ani není možný. A to sme v Indickém oceánu, kterej je proti Pacifiku jako kapka. Člověk se cejtí mřavej a bezvýznamnej."

"Na světě je spousta vody," přikývl moudře Tak.

"Tři čtvrtiny povrchu Země," upřesnila Corrie.

"A Pacifik zabírá víc než celá pevnina," dodal Jerry.

"Nelíbí se mi," pokračoval Douglas, "že tomuhle divadlu chyběj kulisy. To v Kalifornii..."

"Už je zase doma," poznamenal Bum.

"A má recht," souhlasil se svým druhem Davis. "Proboha! Jak rád bych viděl třeba takovou krávu. Docela vobyčejnou krávu ve starým dobrým Texasu!"

"Chtěl bych na pevnou zem. Kamkoliv a hned!" ozval se Rosetti. "Bral bych dokonce i Brooklyn. Mám cestování plný zuby."

"Cestování rozšiřuje obzory, Shrimpy," řekl Bubonovitch. "Jen si vzpomeňte, zač mu vděčíte. Nevadí vám Angličané, milujete krásnou ženu a díky ní se ještě naučíte anglicky."

"Jakýpak vobzory?" namítl Rosetti. "Celý tejdny nevidíme nic jinýho než vodu. Rád bych zase koukal na něco podnětnějšího!"

"Kouř v jedenáct hodin," zvolal Jerry, který stál na přídi jako pozorovatel. Sarina se usmála. Tenhle způsob hlášení jí připadal k smíchu, musela však uznat, že je přesný a praktický.

Všichni pohlédli daným směrem. Na obzoru se objevil tmavý bod.

"Možná konečně uvidíš něco jinýho než vodu, Shrimpy," řekl Davis. "Tvý přání se splnilo rychle!"

"To musí být loď!" mínil Jerry. "Měli bychom asi zmizet."

"Směrem pět hodin?" zeptala se Sarina s úsměvem.

"Nebo rychleji," opáčil Jerry.

Přesunuli se ke kormidlu, oči upřeny na černou skvrnu.

"Mohli by to být Britové," soudila Corrie.

"Mohli," přitakal van der Bos. "Ale také Japonci!"

Dlouho nemohli zjistit, co vidí. Konečně Tarzanovy bystré oči potvrdily společnou domněnku.

"Plují bokem k nám," řekl syn divočiny. "Ale přibližují se."

"Jestli jsou to Japonci," dodala Sarina, "míří na Sumatru nebo Jávu. Nezbyvá nám než změnit kurs a modlit se, aby byl vítr. Pokud je to obchodní loď, máme naději ji uniknout."

Zdálo se, že plachetnice se ještě nikdy nepohybovala tak pomalu. Zraky všech sledovaly, jak se trup nebezpečného korábu stále zvětšuje.

"Je to jako zlý sen," povzdechla Corrie. "Jako když vás něco velkého pronásleduje a vy se nemůžete hýbat. A vítr ustává."

"Nemodlili sme se dost," řekl Rosetti.

Náhly závan větru nadmul plachtu a loď nabrala o poznání větší rychlost.

"Někdo má přece jen z pekla štěstí," poznamenal Douglas. Leč tajemná loď byla stále na dohled.

"Změnili směr," oznámil Tarzan. "Už vidím barvy. Je to japonská loď!"

"Měl sem chodit do kostela, jak si matka přála," řekl Davis. "Aspoň bych se naučil pořádnou modlitbu. Ale jestli se neumím dobře modlit," dodal, "umím dobře střílet!" A strhl pušku z ramene.

"Všichni umíme dobře střílet," upozornil Jerry, "ale sotva dokážeme potopit loď!"

"Je to malá obchodní loď," zhodnotil plavidlo Tarzan. "Nese protiletadlové kanóny a strojní pušky."

"Zdá se, že jsme v koncích," soudil Bubonovitch.

"Protiletadlové dělo ráže dvou set milimetrů nedostřelí dál než dvanáct set yardů," oponoval Jerry. "Naše pušky jsou na tom líp. Pár Japonců dostaneme, než s námi skončí. Vzdáme se, nebo budeme bojovat?"

"Sem pro to bojovat," řekl Rosetti.

"Promyslete to důkladně," požádal Jerry. "Jestli se pustíme do ozbrojeného střetu, všechny nás zabijí."

"Nemám v úmyslu nechat se od těch trpaslíků chytit," svěřil se Bubonovitch.

"Ani já ne," připojila se Corrie. "A co vy, Jerry?"

"Bojovat, samozřejmě," přikývl tázaný. Pak se obrátil k Tarzanovi.

"A vy, plukovníku?" zeptal se.

Tarzan se usmál. "Co myslíte, kapitáne?"

Všichni souhlasili s tím postavit se Japoncům na odpor.

"Měli bychom se připravit a nabit pušky. A ještě něco bych vám všem rád řekl. Jsem rád, že jsem vás poznal," pravil Jerry.

"To zní poráženecky," opáčila Corrie. "Pokud to nebylo míněno žertem."

Obchodní loď se blížila. Vítr se znovu utiřil a s plachtou si sotva znatelně pohrával.

"Měli jsme dlouho štěstí," poznamenal Tak. "Obávám se, že jsme ho vyčerpali."

Náhle se na japonské lodi zablesklo a následovala detonace, doprovázená mohutným oblakem kouře.

"Zdá se, že nastoupila uvítací četa," řekl Rosetti.

Kapitola XXX.

"Krásná kanonáda," pochvaloval si Bubonovitch. "Ten hlupák ani nezná dostřel svého děla."

"Asi to spustil dřív," soudil Douglas.

"Zdá se, že na palubu nevzali žádného střelce," dodal Jerry. "To je naše štěstí."

Plachetnice nyní plula vpřed rychleji. Její příď rozrážela modravé vlny, vytvářejíc na jejich povrchu sněhobílou tříšť.

Japonci znovu vypálili. Tentokrát s menším rozptylem.

Jerry seděl vedle Corrie a držel ji za ruku.

"Myslím, že van Prins měl pravdu," řekl. "Pokládal nás za blázny. Neměl jsem vás sem brát, Corrie."

"Šla bych stejně," opáčila dívka. "Kdybych s vámi nešla, nebyli bychom spolu."

Přivinul ji k sobě. "Vzala byste si blázna za manžela?"

"Ano," odpověděla. "A vy za manželku?"

"Ano," slíbil Jerry. Sňal z ruky prsten a navlékl jej dívce.

"Tímto prohlašuji náš sňatek za uzavřený," usmál se.

"Myslím, že se cítím opravdu vdaná," pravila Corrie.

Nedaleko dopadla střela a zkopřila je gejzírem vody. Jako by si toho ani nevšimli.

"Má žena!" šeptal Jerry. "Mladá a krásná!"

"Žena!" opakovala Corrie.

"Ty hoši se blíže!" upozornil Rosetti.

Hladinu prořízla žraločí ploutev. Malý Keta ji uviděl a očividně jej zaujala. Sotva mohl tušit, čeho je předzvěstí. Tarzan strhl pušku a vystřelil na jednoho z mužů, opřeného o zábradlí blížící se lodi. Ostatní následovali jeho příkladu. Mezi Japonci na palubě vypukl zmatek. Brzy se však vzpamatovali a chystali se k odvetě. Oceánem počaly otrásat mohutné výbuchy.

"Sakra!" ulevil si Shrimp. "Voni nás zasáhnou! Ztracený děla!"

A pak přišlo to, co muselo - přímý zásah. Jerry viděl, jak Sing Taiovo tělo opsalo vzduchem velký oblouk. Tak byl zasažen střepinou do nohy. Ostatní přepadli přes palubu. Japonci počali pálit z kulometů, snažíce se dokončit dílo zkázy. Zdálo se, že s legií je konec.

Bum a Douglas drželi van der Bose, který ztratil vědomí. Jerry se snažil chránit tělem Corrie před nepřátelskými střelami.

Náhle Holanďan zmizel pod hladinou. Bubonovitch narazil do čehosi velkého a zesinal.

"Proboha!!!" vykřikl. "Žralok stáhl Taka!!!"

Tarzan okamžitě plaval k nim. Potopil se a tasil nůž. Několik rychlých temp a ocitl se přímo před žralokem. Ostrá čepel se zaryla dravci do břicha. Žralok pustil van der Bose a obrátil se proti útočníkovi. Ten jej znovu několikrát zasáhl dýkou. Voda zrudla krví. Vtom se objevil další žralok. Mířil rovnou k nim. Dostihl svého druhu a napadl jej se vši zuřivostí.

S Tarzanovou pomocí dotáhli Bubonovitch s Douglasem nešťastného Taka k vraku. Tarzan utrlh cíp z Holanďanovy košile, a zatímco Douglas raněného držel, Bubonovitch podvázal cévy. Tak dosud dýchal, ale byl stále v bezvědomí. Bubonovitch pohodil hlavou. "Nemá naději," řekl smutně. "Ale zřejmě ani my."

"Žraloci budou mít dneska piknik," poznamenal Douglas.

Všichni hleděli na japonskou loď. Paluba se opět zaplnila muži. Někteří stříleli z pistolí. Keta se krčil kdesi v útrokách vraku, vyděšen k smrti.

Náhle na japonské lodi zazněla ohlušující detonace. Do výšky několika desítek stop vyšlehl plamen, následován sloupcem hustého dýmu. Příští výbuch roztrhl loď ve dvě. Vrak se okamžitě potopil. Ty z Japonců, kteří neskončili v hlubině, čekala strašná smrt v plamenech hořícího oleje.

Tarzanovi přátelé zírali na celý výjev v němém úžasu. První přerušil ticho Rosetti.

"Věděl sem, že mě slyšela!" zvolal. "Nikdy mě nezklamala!"

"Ale bude muset udělat zázrak, abychom se dostali odtud dřív, než nás sežerou žraloci," dodal Jerry.

"Modlete se, Shrimpy!" vyzval Rosettiho Bubonovitch.

"A co myslíte, že celou dobu dělám?" opáčil Rosetti.

"Podívejte!!!" vykřikla Corrie, ukazujíc před sebe.

Několik yardů za hořící olejovou skvrnou se objevila ponorka. Na boku velitelské věže měla namalovanou britskou vlajku.

"Tady máte ten zázrak, kapitáne," hlásil Shrimp. "Říkal sem vám, že mě nikdy nenechá ve stychu!"

"Co si teď myslíte o Britech, seržante?" zeptal se Tarzan s úsměvem.

"Miluju je," odpověděl Rosetti.

Ponorka obeplula olejovou skvrnu a přirazila k vraku. Poklop se otevřel a objevili se muži, aby pomohli trosečníkům na palubu. Nejprve odnesli van der Bose. Zemřel, sotva jej položili na podlahu. Pak nastoupily Corrie a Sarina, a za nimi ostatní. Poručík Bolton, který ponorce velel, neskrýval vzrušení a zahrnul příchozí přívalem otázek.

Corrie poklekla vedle Holanďanova těla, oči zalité slzami.

"Ubohý Tak," zašeptala.

Pochovali jej v moři. Pak se odebrali do podpalubí, aby se převlékli a zahřáli šálkem kávy. Smutek a sklíčenost se zvolna vytrácely. Byli mladí a smrt byla daleko.

Když Bolton vyslechl jejich příběh, neskrýval úžas.

"Od začátku při vás stálo štěstí. Ale to, že jsem byl v pravou chvíli právě tam, kde jste mě zrovna potřebovali, je hotový

zázrak," řekl.

"Žádný štěstí," oponoval Rosetti. "Ale Panna Maria!"

"Mám chuť tomu věřit," usmál se Bolton. "Jen sama Prozřetelnost vás zachránila. Snad i proto jsem měl v zásobě poslední dvě torpéda! Opravdu jste všichni mohli zemřít!"

"Panna Maria určitě pomáhala," pravil Jerry, "ale nebýt Tarzana, byl s námi konec dávno předtím."

"Od této chvíle už nemusíte spoléhat ani na Pannu Marii, ani na Tarzana," ujistil je Bolton. "Jedu do Sydney. Nepotrvá dlouho a sejdem se v Usherově hotelu u šťavnatého steaku."

"A sklenice piva," dodal Bubonovitch.

Po večeři zaklepali Lucas s Rosettim na dveře Boltonovy kajuty.

"Kapitáne," řekl Jerry, "můžete oddávat na moři?"

"Ovšem."

"Pak to vemte hned dvakrát," dodal Rosetti.